

ONDA SAM KRENUO PRAVIM PUTEM

Muhammed Semavi Tidžani

Onda sam krenuo
PRAVIM PUTEM

Iz knjige "Then I was guided" od

Dr. Muhammeda Tidžanija

ISLAMIC EDUCATION BOARD
Title: Then I was guided
Autor: Dr. Muhammed Tijani Samavi
First Edition: Ramadhan 1416. / January 1996.
Publisher: Islamic Education Board
Onda sam krenuo Pravim Putem
Pisac: Dr. Muhammed Tidzani Samavi
Prvo izdanje: ramazan 1416. / januar 1996
Izdavač: Islamski Obrazovni Savjet (Islamic Education Board)

Sadržaj :

Skraćenice:

s.a.v. - *Sallallahu ´ala Muhammedin ve Aali Muhammed*

(Neka je Allahov blagoslov na Muhammeda i porodicu Muhmmedovu)

a.s. - *Alijehi selam* (mir njemu), *Alejha selam* (mir njoj), *Alijehim selam*, (mir njima)

S.V.T. - *Subhanehu ve Te`ala*

O knjizi

Ova knjiga traga za istinom i pravim putem. Svaka islamska sekta ili mezheb tvrdi da je na pravom putu. Medjutim, Allah Te`ala zna stvarnu istinu kojoj vodi samo jedan pravi put. Izvan te istine ne postoji ništa drugo osim stranputice i zablude.

Ona je djelo jednog iskrenog tragaoca za istinom koji je bio upućen na pravi put. "One koji se budu za Našu stvar borili, Mi ćemo sigurno putovima koji Nama vode uputiti. Allah je sigurno na strani onih koji dobra djela cine." (Časni Kur´an, Al- Ankabut, 69). Svaki iskreni musliman se poziva da čita ovu knjigu, jer se u njoj nalaze jasni dokazi i odgovori na osnovna pitanja po kojima se razlikuju glavne islamske sekte.

Posveta

Moja knjiga je samo jedno skromno djelo. To je priča o putovanju i velikom otkriću, ali ne onom kao u tehničkim ili prirodnim naukama, nego otkriću u polju religije i filozofije. Pošto je svaki pronalazak zasnovan, prvenstveno na zdravoj pameti i jasnom razumijevanju - po čemu se ljudi i razlikuju od drugih stvorenja - ovu knjigu posvećujem svakoj zdravoj pameti.

Pameti koja stavlja istinu na provjeru i razlikuje je od zla koje lezi u zabludi. Pameti koja procjenjuje sve što je rečeno po mjerilu pravde i uvijek daje prednost logici. Pameti koja poredi riječi i kazivanja i posjeduje sposobnost da razlikuje izmedju logičnog i onog što nije baš logično - da razlikuje izmedju jasnog i zbunjujućeg. Allah, Najuzvišeniji, je rekao:

"Oni koji slušaju rijeci i slijede ono sto je najbolje u njima su oni od Allaha upućeni i oni su pažljivi ".

Nadam se da će Allah, Kome pripada Hvala i Uzvišenost, otvoriti oči svima onima kojima posvećujem ovu knjigu; da će nas dalje uputiti i prosvijetliti naša srca i pokazati nam jasno put koji treba da slijedimo; da će nam ukazati na pogrešan put da ga možemo na vrijeme izbjeći; da će nas ubrojiti u Svoje dobre robove, jer, zaista, On sluša i odgovara na naše molbe.

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

Uvod

Hvaljen neka je Allah, Gospodar svjetova. On je stvorio čovjeka od gline i oblikovao ga u najbolji oblik. On ga je uzdigao nad drugim stvorenjima i naredio Svojim najbližim melecima da mu se poklone. Nagradio ga je pameću koja pretvara njegovu sumnju u čvrstu vjeru. Dao mu je dva oka, jezik, dvije usne i pokazao mu dva puta. Poslao mu je Svoje poslanike s dobrim vijestima i upozorenjima. Oni su ga obavještavali i sprječavali ga da ne ode u stranputicu za šejtanom prokletim. On mu je rekao da ne obožava šetana, jer mu je on otvoreni neprijatelj, nego da obožava samo Allaha i slijedi Njegov put s razumijevanjem i uvjerenošću. On mu je zabranio da oponaša vjerovanja predaka, rodjaka i prijatelja, koji su slijedili one prije njih bez čvrstog ubjedjenja. Tko je mogao bolje govoriti od onoga tko je pozivao Allahu, činio dobra djela i potvrdio da je musliman (pokoran Allahu)? Neka su Allahovi blagoslov i mir vjesniku koji je donio milost ljudima; koji je bio na strani potlačenih i slabih; spasiocu čovječanstva od mraka zablude i vodiču ka jasnom putu onih koji vjeruju i cine dobra dijela. Nas učitelj je Muhammed ibn Abdullah, poslanik muslimana i vodja posebnog sjaja.

Neka su, takodjer, blagoslov i mir njegovom pročišćenom potomstvu kojeg je Allah izabrao i učinio primjernim. Allah je u Kur´anu rekao da smo dužni da ih slijedimo, jer njihov primjer On želi da prihvatimo. Obećao je spas svima onima koji se ukrcaju na njihovu ladju, a propast onima koji to ne učine.

Neka su blagoslov i mir i njegovim čestitim ashabima (drugovima) koji su ga podržavali, poštovali i žrtvovali se za njega i za pobjedu islama. Oni su vjerovali u njegovu iskrenost, bili mu zahvalni, zaklinjali mu se na vjernost i slijedili njegov put ne želeći ga promijeniti. Neka ih Allah nagradi za njihovo služenje islamu i muslimanima.

Neka su blagoslov i mir i njihovim sljedbenicima, onima koji su se držali njihovog puta i bili vodjeni njihovim svijetlom sve do Sudnjeg dana.

Molim Te Gospodaru, primi moju molbu, jer Ti sve čuješ i sve znaš. Molim Te Gospodaru, otvori moje srce ka Tvojoj istini, jer prava istina je samo od Tebe.

Molim Te, O Gospodaru pomozi mi da se izrazim, jer Ti poklanjaš mudrost onome kome hoćeš od Svojih robova. Molim te, moj Gospodaru, da povećaš moje znanje i pridružiš me pravednim ljudima.

Kratak osvrt nazad

Sjećam se da sam imao deset godina kada me je otac prvi put

poveo u lokalnu džamiju, gdje su se za vrijeme mjeseca ramazana održavale teravije. Predstavio me je ljudima koji nisu mogli sakriti oduševljenje kada su čuli da me je učitelj spremio da predvodim al-Isfa(1) namaz za dvije-tri noći.[1]

Otac me je redovno slao u školu za učenje Kur`ana, a takodjer mi je bio našao jednog privatnog učitelja, našeg rodjaka, koji je znao Kur`an napamet. Te noći sam bio spreman pokazati svoje znanje i sposobnost tečnog kur`anskog učenja.

Nakon završetka teravije, kao što sam i očekivao, ljudi su došli da čestitaju meni i ocu. Zahvalili su učitelju za uloženi napor i Allahu što nas je podario islamom.

Sjecanje na dane koji su poslije toga uslijedili je i danas sa mnom. Poslije tih nekoliko teravijskih noći moj ugled je iz naše uličice obišao čitav grad. Taj utisak ramazanskih noći osjećam i danas i svaki put kada prolazim kroz period slabosti osjetim postojanje jedne neobične snage koja me vuče nazad i vraća na put. Svaki put kada osjetim malodušnost i beznačajnost života, ove uspomene se pojave i uzdižu me na jedan viši duhovni nivo. Tada moja savjest zaplamti vjerovanjem koje mi pomaže da podnesem teškoće. Odgovornost predvodjenja u namazu, na koju me je privikavao otac već u ranom dobu, a za koju me je trenirao učitelj, činila je da uvijek preispitujem sebe. Djetinjstvo i ranu mladost sam proveo kao prilično čestito dijete. Svakako da je tu bilo i dječjeg nestašluka, radoznalosti i oponašanja starijih. Zbog svoje mirnoće i dobrog vladanja sam bio uvijek okružen velikom pažnjom starijih. Ne smijem zaboraviti svoju majku, neka je Allahov rahmet njenoj duši, koja je imala veliki utjecaj na mene. Širila je moje poglede učeći me kratkim kur`anskim surama, namazu i islamskoj čistoći. Vodila je posebnu brigu o meni, jer sam joj bio prvi sin i najmladji medu ostalom djecom prve žene moga oca.

Ime Tidzani, koje mi je dala majka, ima posebno značenje u porodici Samavi, koja je pripadala tidžanijevom sufijskom redu. Moja porodica je imala tu čast da je posjeti sam šejh Sidi Ahmed Tidzani iz Alžira. Mnogo ljudi iz Gafse, rodnog grada moje familije, je prihvatilo tidžanijev sufijski red. Bogate i obrazovane familije su pomogle da se on naširoko proširi.

Zbog svog imena sam postao popularan u kuci Samavijevih i izvan nje, posebno kod onih koji su bili povezani u tidžanijevom redom. To je bio razlog što su mnogi stari ljudi dolazili u spomenutim ramazanskim noćima da čestitaju mome ocu. Ljubeći me u glavu oni bi govorili:

-Ovo je blagoslov našeg šejha Ahmeda Tidžanija. Tidžanijev sufijski red je rasprostranjen po Maroku, Alžiru Tunisu, Libiji, Sudanu i Egiptu. Ovaj red karakterišu pomalo fanatična vjerovanja: oni tvrde da su svi drugi vjerski mudraci dolazili do znanja jedni preko drugih, dok je šejh Tidzani primio znanje direktno od Allahovog poslanika Muhammeda s.a.v., bez obzira na činjenicu da je živio trinaest vjekova poslije Poslanika Prenosili su da je šejh Ahmed Tidzani imao sposobnost da komunicira s poslanikom Muhammedom s.a.v. u budnom stanju. Oni takodjer vjeruju da su pojedine molitve (dove) koje je sam šejh Tidzani sastavio bolje od učenja Kur´ana i do četrdeset puta Ovdje ću završiti priču o tidžanijevom sufi redu i ako Bog da

---

[1] - drugi naziv za "teraviju"

spomenut ću ga na nekom drugom mjestu.

Prema tome, odrastao sam s takvim vjerovanjem kao svaki mladić u mom gradu. Svi smo bili, hvala Allahu muslimani suniti, sljedbenici učenja imama Malika ibn Anasa imama Dar el-Hidžra. Medjutim, mi u Sjevernoj Africi smo podijeljeni po sufijskim redovima. Na primjer, u Gafsi postoje tidžanije, kadirije, salamije i isamije. Svaki od navedenih redova ima svoje pristalice koji uče zikr i vjersku poeziju u svim prilikama, kao što su vjenčanja, sunećenja, klanje kurbana i druge. Nezavisno od negativnih aspekata, sufi redovi su odigrali važnu ulogu u očuvanju vjerskih tradicija i ugleda pobožnih bogobojaznih ljudi.

Hodočašće Allahovoj kuci

Imao sam osamnaest godina kada je tunisko nacionalno društvo odlučilo da me pošalje, kao jednog od šest svojih predstavnika, na prvu konferenciju islamske omladine koja se održavala u Mekki. Bio sam najmladji član misije i bez sumnje najneiskusniji. Sa mnom su bila dva školska direktora, jedan učitelj iz glavnog grada, jedan novinar, dok zanimanje petog člana nisam uspio doznati. Kasnije sam saznao da je bio rodjak tadašnjeg ministra za obrazovanje. Nismo putovali direktno za Meku, nego nam je Prva stanica bila Atina, gdje smo ostali dva dana. U glavnom gradu Jordana, Amanu, proveli smo četiri dana. Poslije toga smo stigli u Saudijsku Arabiju, gdje smo učestvovali na konferenciji i obavili hadž.

Ne mogu opisati svoje osjećanje kada sam prvi put ušao u Allahovu kuću. Srce mi je ubrzano lupalo tako da sam pomislio da će mi iskočiti iz grudi. Kada sam ugledao drevnu kuću (Ka`bu), suze su mi beskrajno tekle. Poželio sam da me meleci ponesu preko svih hadžija na krov Kabe da odatle glasno odgovorim na Allahovu poziv : "O Boze, Tvoj rob je došao Tebi da sluzi...Labbejke Allahumma Labbejk... Slušajući glasove drugih hadžija, razmišljao sam kako su mnogi od njih dugo čekali da dodju ovamo, mukotrpno štedeći za putovanje.

U mom slučaju, mogućnost da putujem je došla iznenada, tako da nisam bio Psihički pripremljen. Sjećam se oca kada smo se opraštali koji mi je sa suznim očima govorio:

-Čestitam ti sine! Allah je odredio da odeš na hadž prije mene. Ne zaboravi da si sljedbenik Sidi Ahmeda Tidžanije. Klanjaj za mene u Allahovoj kuci i zamoli Ga da mi oprosti.

Osjećao sam kao da me je sam Allah pozvao. On se brinuo o meni dajući mi ovu šansu za kojom su mnogi čeznuli.

Zato odlučih da potpuno iskoristim ovaj blagoslov, klanjajući i čineći tavaf (obilaženje Ka´be), pijuci vodu iz Zem-Zema i penjući se na brda oko Mekke. Takmičio sam se sa ostalim hadžijama da prvi udjem u pećinu Hira (gdje je objavljena prva objava poslaniku Muhammedu s.a.v.). U toj trci sam bio pobijeđen od strane jednog sudanskog hadžije, tako da sam završio na drugom mjestu. Kada sam ušao unutra otkotrljao sam se na pod kao da je tu bio prostrt Poslanikov ogrtač i kao da sam mogao osjetiti miris njegovog disanja. Kakve li uspomene! Ostavile su na mene takav utisak da ih ne mogu nikad zaboraviti.

Allah se brinuo o meni i na druge načine. Na konferenciji su me odmah svi zavoljeli. Mnogi su mi tražili adresu i željeli da ostanem u kontaktu. Što se tiče mojih kolega iz Tunisa, oni su gledali sa visine na mene još od prvog dana našeg putovanja Osjećao sam da nemaju visoko mišljenje o meni ali sam to

strpljivo podnosio. Znao sam da su ljudi na sjeveru gledali sa visine na one sa juga, smatrajući ih nazadnim. Ali, uskoro se njihovo mišljenje počelo mijenjati.

U svakom slučaju, za vrijeme konferencije i hadža pokazao sam se vrijednim njihovog poštovanja zahvaljujući svom poznavanju poezije i osvojenim nagradama. Vratio sam se u svoju zemlju sa više od dvadeset adresa prijatelja različitih nacionalnosti.

U Saudijskoj Arabiji smo ostali dvadeset pet dana, tokom kojih smo imali priliku da sretnemo mnoge učene muslimane (ulemu) i slušamo njihova predavanja. Najveći utjecaj na mene je ostavilo učenje vahabija zbog kojih sam poželio da svi muslimani slijede njih. Stvarno sam mislio da su oni od Allaha odabrani da čuvaju Njegovu kuću, Jer su bili najčistiji i najobrazovaniji ljudi na zemlji. Allah im je dao naftu da služe sve hadžije i brinu se o njima.

Kada sam se vratio u domovinu nosio sam saudijsku nacionalnu odjeću. Bio sam iznenadjen dočekom kojeg mi je priredio otac. Na stanici se okupilo mnogo ljudi predvodjenih šejhovima isamija, tidžanija i drugih sufijskih redova. Sa sobom su nosili ceremonijalne bubnjeve.

Poveli su me kroz ulice pjevajući i kličući. Svaki put kada bi prošli pokraj jedne džamije bili bi zaustavljeni da bi mi narod, posebno stariji ljudi, čestitali sa očima punim suza. U njihovim očima vidio sam da žude da posjete Allahovu kuću i Poslanikov kabur. Ljudi su me gledali kao da prvi put vide mladog hadžiju.

Proživio sam najsretnije dane svoga života u tom periodu. Mnogi istaknuti ljudi su dolazili da me posjete i zamole da proučim Fatihu za njih, i to u prisustvu moga oca. Bio sam zbunjen i uvijek se nećkao, ali me je otac uvijek ohrabrivao. Svaki put kada bi grupa posjetilaca napustila kuću, majka bi čistila mjesto gdje su sjedili i proučila jednu dovu da bi me zaštitila od uroka.

Otac je proslavljao moj prvi hadž tri noći u našem tidžanijevom sufijskom centru i za svaku noć bi zaklao ovcu. Ljudi su mi postavljali različita pitanja dok su moji odgovori bili puni hvale za vahabije i njihov napor da prošire i podrže islam.

Uskoro su ljudi počeli da me zovu "hadžija". Svaki put kada bi neko povikao "hadžija!" to se odnosilo na mene. Malo po malo, postao sam poznat u gotovo svakoj islamskoj zajednici i grupi u mome gradu. Posebno sam bio zavoljen od jedne grupe zvane "Muslimansko bratstvo". Išao sam od džamije do džamije i držao vjerska predavanja. Uvjeravao sam ljude da ne ljube grobove niti da dodiruju drvo za blagoslov, jer su to znaci širka (pripisivanje Allahu druga). Postajao sam sve aktivniji tako da sam držao predavanja i petkom prije imamove hutbe (govora). Iz Abu Jakubove džamije sam prelazio u Glavnu džamiju, jer se džuma namaz u tim džamijama klanjao u različito vrijeme: u samo podne u prvoj, poslije podne u drugoj.

Moja predavanja su bila najposjećenija nedjeljom, jer su tada dolazili i moji učenici kojima sam predavao tehnologiju u srednjoj školi. Oni su me voljeli jer sam im poklanjao svoje vrijeme i trudio se da im skinem plašt sa očiju i odagnam mrak koji se bio spustio na njihov razum od komunističkih, ateističkih filozofskih i još ne znam kojih ne teorija. Studenti su uvijek

sa velikim žarom čekali moja predavanja. Neki su dolazili mojoj kuci i posudjivali knjige koje sam za sebe nabavljao i temeljito čitao. U isto vrijeme sam usavršavao vlastito znanje, tražeći odgovore na pitanja koja su mi bila postavljana. Iste godine kad sam obavio hadž pala je i moja ženidba. To je bila zelja moj majke koja je željela da se oženim prije njene smrti, jer je već bila dočekala ženidbe moje polubraće. Majka mi je umrla nakon rodjenja moja dva djeteta, što moj otac nije uspio dočekati, jer je umro dvije godine prije. Dvije godine pred smrt uspio je obaviti hadž i time se pripremiti za susret sa Allahom tražeći oprost kod same Ka`be.

Libijska revolucija je uslijedila u periodu kada su Arapi i muslimani doživljavali sraman poraz od strane Izraela. Sada smo slušali mlade vodje revolucije kako govore o pobjedi islama pozivajući narod za oslobodjenje Kud´sa (prve Kible muslimana koja je u Jeruzalemu).

Kao i mnoge druge mladice, njihove ideje su me zainteresovale. Libijska revolucija je bila povod da se iz naše zemlje organizuje jedna obrazovna posjeta Libiji. U grupi od četrdeset ljudi iz ministarstva obrazovanja posjetili smo Libiju i vratili smo se kao optimisti za budućnosti muslimana i islama u cijelom svijetu.

Tokom prethodnih godina, prijateljstvo sa nekim od mojih poznanika je ojačalo tako da su me molili da ih posjetim. Obavio sam pripreme za putovanje na koje sam mislio da se uputim za vrijeme ljetnjeg raspusta koji je trajao tri mjeseca. Planirao sam da auto-putem odem u Libiju i Egipat, a onda morem stignem u Liban, Siriju, Jordan, a odatle u Saudi Arabiju. Namjeravao sam da obavim umru (posjeta Mekki u vrijeme drugo nego hadž) i produbim svoje znanje o vahabijskom učenju koje sam srčano propagirao na svojim predavanjima, koja su naročito postala popularna medu pripadnicima "Muslimanske brace".

Moj ugled je iz rodnog grada prešao i u druge obližnje gradove. Posjetioci, koji su posjećivali džuma namaze i slušali moja predavanja, pričali su o meni u svojim mjestima. Glas o meni je stigao i do šejha Ismaila Hadifija, vode sufijskog reda u Tuzeru. Ovaj šejh je imao mnogo pristalica u Tunisu i vani, posebno kod radnika na privremenom radu u Francuskoj i Njemačkoj.

Dobio sam poziv preko njegovog predstavnika u Gafsi u obliku dugačkog pisma. U tom pismu su se zahvaljivali za moje služenje islamu i muslimanima, a takodjer je pisalo da sve što sam činio Allah mi ne bi primio da nisam imao učenog šejha. "Onaj tko je bez šejha, njegov šejh je šejtan", "Ti trebaš šejha da ti pokaze put, u protivnom, pola znanja će ti faliti". Obavijestili su me da me je šejh odabrao za najuži krug svojih sljedbenika.

Bio sam oduševljen kada sam čuo te vijesti, u stvari, od sreće sam plakao. Ova Allahova briga o meni je izazivala suze i zahvalnost što me je uzdigao do tako visokih mjesta. Nisam mogao vjerovati da me je jedan takav šejh, koji je bio poznat po svojim čudima, odabrao za svoju blizinu i društvo. Takodjer, bilo mi je odredjeno da budem u društvu dva čuvena šejha, Silaha Balšejha i Dzilanija. Tu su se trebali skupiti svi poznati šejhovi našeg vremena, pa sam s nestrpljivošću čekao taj dan. Kada sam ušao u kuću, radoznalo sam osmotrio lica šejhovih najbližih sljedbenika koji su bili obučeni u besprijekorno bijele košulje. Poslije pozdravne ceremonije pojavio

se šejh Ismail. Svi su odmah ustali i počeli da mu ljube ruke. Njegov predstavnik mi je davao znak, pokazujući da je to glavni šejh kojeg sam nestrpljivo čekao. Nisam bio previše uzbudjen, kao da sam očekivao nešto drugo od ovoga što sam sada posmatrao.

Imao sam drugačije mišljenje o njemu, jer su mi njegovi predstavnici toliko toga pohvalnog napričali. Sada sam imao priliku da vidim čovjeka čija je nadmenost djelovala na mene odbijajuće. Kada su me predstavili on me je toplo pozdravio i ponudio da sjednem sa njegove desne strane. Poslije večere počela je ritualna ceremonija kada sam opet bio predstavljen šejhu, ovog puta da bih dao svoju zakletvu, poslije čega su mi svi čestilali i poželjeli sreću. Kasnije sam uvidio da sam poznavao neke od prisutnih, pa sam to iskoristio da bih izrazio svoje neslaganje sa odgovorima koje je šejh davao na pitanja prisutnih. Takvo ponašanje je izazvalo jako negodovanje kod nekih smatrajući to nedostatkom odgoja, jer šejhovi stavovi nisu bili preispitivani od strane sljedbenika. Šejh je pokušao da smiri situaciju sluzeći se svojim smislom za humor:

-Onaj čiji je početak iskričav zasija punim sjajem na kraju.

Prisutni su ovo razumjeli kao dobro predskazanje počeli da mi čestitaju na tome. Šejh je bio mudar i iskusan čovjek i da bi spriječio moje iritirajuće upade, poče pričati ovu priču:

Jednog dana je jedan učen čovjek pohađao predavanja veoma pobožnog alima. Alim mu reče da ode i da uzme abdest. Kada se vratio ovaj mu opet reče isto. Pomisli da nije uze abdest ispravno, pa se vrati i uze ga ponovo. Kada se vratio i drugi put, alim mu ponovo reče:

-Idi i uzmi abdest.

čovjek poče da place govoreći:

-Učitelju, ja sam se očistio od svojih djela i znanja tako da mi ništa nije ostalo osim onoga što mi je Allah podario preko vaših ruku.

Poslije toga učitelj mu je rekao da sjedne.

Shvatio sam da sam to bio ja na koga se odnosila ova priča. U to sam se uvjerio za vrijeme pauze koju nam je šejh dao kada su me i drugi pošli kritikovati zbog mog ponašanja. Govorili su mi da treba da šutim u prisustvu šejha da moja djela ne bi bila poništena, podrzavajući svoje tvrdnje sa ajetom Kur´ana : "O vi koji vjerujete! Ne povisujte svoj glas iznad Poslanikovog, i ne govorite s njim glasno kao što izmedju sebe razgovarate, da ne bi poništili svoja djela, a da to i ne primijetite".(Kur´an 49:2)

Tada sam shvatio svoja ograničenja, pa sam poslušao data upozorenja. Šejh me je zadržao u svojoj blizini puna tri dana. Za to vrijeme sam ga mnogo pitao, ponekad samo da ispitam njegovo znanje.

Šejh mi je rekao da Kur´an ima dva značenja, jedno jasno i jedno skriveno. Otvorio je svoj privatni sef da bi mi pokazao lični dokument koji je sadržavao imena učenih i pobožnih ljudi povezujući ga sa hazreti Alijom ibn Abi Talibom. Medju njima je bilo i ime Abu Hasana Sadilija.

Sastanci koje je šejh održavao su bili duhovnog karaktera. Obično bi počinjali šejhovim učenjem nekih ajeta iz Kur´ana, poslije kojih bi čitao nekoliko stihova poezije, koji su bili praćeni učenjem i "zikrom" ljudi oko njega. Ova poezija je

govorila uglavnom o asketizmu, pobožnosti i odricanju od ovog života i očekivanju života poslije. Nakon završetka ovog dijela, prvi čovjek sa šejhove desne strane uči ono što zna iz Kur´ana. Kada kaže "Sadakallahul Azim" (Allah je govorio istinu), šejh čita nekoliko drugih stihova poezije koje zajedno s njim recituje čitav skup. Onda svaka osoba uči jedan Kur´anski ajet. Uskoro zatim, ljudi se počinju lagano naginjati lijevo-desno u ritmu recitovanja dok šejh ne ustane, a za njim i čitav skup koji formira jedan krug sa šejhom u sredini.

Onda počnu da uzvikuju ´Ah´, ´Ah´, ´Ah´, ´Ah´, dok se šejh okreće u sredini idući od jednog do drugog poslije čega se tempo ubrzava i oni počinju da skaču gore-dole uzvikivajuči u organizovanom, ali iritirajućem ritmu. Poslije tog iscrpljujućeg rituala postepeno zavlada mir i šejh recituje zadnjih nekoliko stihova nakon čega mu ljudi pridju i poljube čelo i ramena, a zatim svi posjedaju. Učestvovao sam u tim ritualima bezvoljno i s odbojnošću. Suprotstavljali su se mojim uvjerenju da se ne treba ništa pridruživati Allahu tj. ne treba se nikome predavati osim Allahu. Polahko sam se odvojio u stranu i suze su mi navirale na oči od žalosti i razočarenja. Moja pamet se razilazila izmedju dva suprotna učenja.

Prvo je bila sufijska ideologija, po kojoj čovjek prolazi kroz duhovno iskustvo zasnovano na osjećanju straha, asketizmu i približavanje Allahu kroz veoma religiozne ljude (velije).

Drugo učenje je bilo od vahabija, koje govori da je sve to iz prvog učenja jedan pokušaj da se pridruži partner Allahu (tj.,širk) i da to Allah neće nikad oprostiti.

Ako Najveći Poslanik, Muhammed s.a.v. ne može pomoći niti se zauzeti, onda, kakva je vrijednost svih tih pobožnih i svetih ljudi koji su došli poslije njega.

Šejh me je odredio kao svog predstavnika u Gafsi. Usprkos visokoj poziciji nisam potpuno vjerovao u ispravnost njegovog učenja. Cesto sam saosjećao sa sufi redovima misleći da bi ih trebao i dalje poštovati zbog svih tih bogo-bojaznih i pobožnih ljudi. Ponekad bih se s njima prepirao navodeći Kur´anski ajet: "I ne zovite drugog boga pored Allaha, nema boga osim Njega." (Kur´an 28:88). Ako bi mi neko odgovorio ajetom: "O vi koji vjerujete! Budite pažljivi u vašim dužnostima prema Njemu i tražite način da Mu se približite."(Kur´an 5:35), brzo bih mu odgovorio na način kako me je saudijsko-arabijska ulema učila: "Najbolji način u približavanju Allahu je da se uradi dobro djelo".

U svakom slučaju, bio sam prilično zbunjen i uznemiren u tom periodu. S vremena na vrijeme, šejhovi sljedbenici bi dolazili u moju kuću gdje bi održavali el-imarah (jedna vrsta zikra). Komšije su se nelagodno osjećale zbog buke koju smo pravili, ali se nisu usudjivali zaliti direktno meni. Za problem sam saznao preko svoje žene koja se družila sa ženama iz komšiluka. Zatražio sam od kolega da obavljaju zikr na nekom drugom mjestu. Kao razlog sam naveo svoje skoro putovanje koje bi trebalo trajati tri mjeseca.

I tako sam se oprostio od familije i prijatelja, oslanjajući se na Allaha i ne vjerujući ni u koga osim Njega.

U Egiptu

U Tripoliju, glavnom gradu Libije, sam se zadržao dok nisam izvadio vizu za zemlju Kinana, Egipat. Tamo sam pronašao

nekoliko prijatelja koji su mi pomogli u tome, neka ih Allah nagradi za njihov trud. Putovanje u Kairo je bilo prilično dugo. Za njega mi je trebalo tri dana i tri noći putovanja u taksiju zajedno s četiri egipatska radnika koji su bili na povratku kuci. Prijateljski sam s njima razgovarao i čitao im Kur´an tako da smo se toliko zbližili da su me zamolili da im budem gost u Egiptu. Pristao sam da navratim kod jednog od njih po imenu Ahmed. Odabrao sam njega, jer je bio veoma pobožan i gostoljubiv čovjek. Ostao sam u Kairu dvadeset dana i za to vrijeme posjetio Ferida Atrasa u njegovoj vili na obali Nila. On mi se svidio iz egipatske štampe zbog svoje skromnosti i prostodušnosti Usprkos slave i bogatstva koji su ga okruživali. Uspio sam biti u njegovom društvu samo dvadeset minuta, jer je trebao istog dana putovati u Libanon.

Posjetio sam i šejha Abdul Basit Muhammeda, poznatog učača Kur´ana čiji mi se glas jako svidjao. Kod njega sam ostao tri dana u kojima mi se pružila prilika da razgovaram s njegovim rodjacima i prijateljima. Dopao sam im se zbog svog entuzijazma, iskrenosti i znanja. Ako bi razgovarali o poeziji ja bi recitovao; ako bi razgovarali o asketizmu i sufizmu ja bi im rekao da sam sljedbenik Tidzanijevog reda kao i Medanijevog; ako bi pričali o Zapadu ja bi im pričao o Parizu, Londonu, Belgiji, Holandiji, Italiji i Španiji, mjestima koja sam posjećivao za vrijeme ljetnih raspusta; i ako bi pričali o hadžu ja bi im rekao da sam ga već obavio i da sam sada na putu da obavim i ummru. pričao sam im o mjestima kao što su pećine Hira i Savr, Ismailov žrtvenik i druga, a koja nisu bila poznata ni onima koji su bili na hadžu i po nekoliko puta. Ako bi govorili o nauci i tehnologiji, pričao bi im o zadnjim naučnim otkrićima i imenima naučnika. Ako bi govorili o politici ja bi izrazio svoje mišljenje govoreći: Neka Allah blagoslovi dušu Nasira Salahudina koji se uzdržavao od smijanja. Kada bi ga njegovi najbliži prijatelji kritikovali zbog toga govoreći mu da je Božiji Poslanik s.a.v. cesto bio vidjen s osmijehom na usnama, on bi odgovarao: "Kako možete tražiti da se smijem kad je Aksa džamija (džamija u Jeruslemu) okupirana od strane Allahovih neprijatelja. Ne, kunem se Allahom, neću se nasmijati dok se ona ne oslobodi ili ja ne umrem".

Neki profesori sa Azhar Islamskog Univerziteta su dolazili na ove sastanke i bili zadovoljni mojim učenjem Kur´an i načinom kojim sam prepričavao hadise poslanika Muhammed s.a.v.. Takodjer su bili impresionirani mojim načinom izražavanja i pitali me o fakultetu na kome sam diplomirao. Ponosno sam im odgovarao da je to bio Zejtuna Univerzitet koji je bio osnovan prije Azhara. Takodjer bi dodao da su Fatimidi, koji su osnovali Azhar, izgradili prvu takvu ustanovu u gradu Mahdiah u Tunisu U znak pažnje i poštovanja, neki od njih su mi poklonili nekoliko dobrih knjiga.

Jednog dana sam se zadesio u kancelariji funkcionara odgovornog za poslove na Azharu. Tu sam sreo člana Egipatskog Revolucionarnog Savjeta koji je Učestvovao na masovnom protestnom mitingu muslimanskih i koptičkih zajednica protiv sabotaža u najvećim zeljezničkim kompanijama, koje su uslijedile odmah poslije Junskog rata. Insistirao je da i ja učestvujem u tim demonstracijama tako da sam popustio pred njegovim nagovaranjem. Na tom mitingu su tražili da se obratim prisutnima, što sam

odmah prihvatio. Ovo mi nije predstavljalo nikakvu teškoću zahvaljujući iskustvu sa predavanja koje sam držao u džamijama i kulturnim priredbama u Tunisu.

Glavni razlog zbog čega sve ovo navodim je taj što je sve to učinilo da se počnem osjećati važnim i velikim. Dobio sam veliko samopouzdanje i mislio da sam postao veoma učen. Zašto se i ne bih tako Osjećao kada je veliki broj alima sa čuvenog Azhar Univerziteta to potvrdjivao. Neki od njih su me čak uvjeravali da mi je mjesto tamo tj. na Azharu. Ono što me je stvarno učinilo ponosnim je činjenica da mi je bilo dozvoljeno da vidim neke lične stvari poslanika Muhammeda s.a.v.. Jedan zvaničnik iz Sidi Husejn džamije u Kairu me je poveo do jedne sobe čije je ključeve imao samo on. Kada smo ušli, on ponovo zaključa vrata iznutra, otvori jedan kovčeg i izvadi košulju poslanika Muhammeda s.a.v.. Kada sam je poljubio pokazao mi je i druge stvari koje su pripadale Poslaniku. U trenutku kada sam izašao vani zaplakao sam dirnut postupkom ovog dobrog čovjeka, a za što nije tražio da mu platim ni dinara. Odbijao je i kada sam mu nudio nešto para, mada je na kraju, uz moje insistiranje i upornost, prihvatio jednu malu sumu. Tada mi je čestitao, jer sam bio od rijetkih koji su bili počašćeni da vide stvari koje su pripadale lično Allahovom Poslaniku s.a.v..

Ovaj dogadjaj je ostavio dubok utisak na mene, pa sam nekoliko noći razmišljao o vahabijama koji su smatrali Poslanika Muhammeda s.a.v. za običnog čovjeka, čija je ličnost zauvijek nestala sa smrću.

Nije mi se svidjala ta ideja i bio sam uvjeren u njenu netačnost. Jedan šehid, koji pogine boreći se u ime Allaha, ne smatra se mrtvim nego živim kod svog Gospodara. Kako je to tek u slučaju Božijeg Poslanika s.a.v. koji je izabran od Allaha kao Njegov najbolji sluga.

Moja uvjerenja su postala jasnija i čvršća vezano za ovo zahvaljujući druženjima sa sufijima, koji vjeruju da velije i pobožni ljudi mogu uticati na njihove živote, zahvaljujući moći koju su dobili od Allaha kao nagradu za poslušnost i dobrovoljno prihvaćanje Njegovih odredbi. Zar Allah ne kaže u Hadisu-Kudsi: "Moj robe pokori mi se i bićeš kao i Ja: kada poželiš da nešto bude to će i biti".

Prije nego sam napustio Egipat, posjetio sam veliki broj džamija medu kojima i Malikovu, Abu Hanifijinu, Safijevu, Ahmeda ibn Hanbalija, Sejjida Zejnebe i Sidi Husejna, i u svakoj od njih sam klanjao. Takodjer sam posjetio i Tidzanijev sufi red. Imam toliko toga da napišem o svakoj posjeti da bi mi bile potrebne stranice i stranice da to opišem onako kako želim.

Susret na brodu

Doputovao sam u Aleksandriju tačno na dan kada mi je brod kretao ka Beirutu. Osjećao sam se iscrpljeno, Psihički i fizički, tako da sam po ukrcavanju na brod odmah otišao na spavanje. Spavao sam dva-tri sata kada me je jedan glas prenuo iz sna:

-Brat izgleda veoma umorno.

Odgovorio sam potvrdno i rekao:

-Putovanje iz Kaira u Aleksandriju je učinilo da se osjećam ovako umornim. Želio sam da stignem na vrijeme tako da se nisam

imao vremena naspavati prošle noći.

Shvatio sam po njegovom akcentu da nije bio Egipćanin. Pitao sam se tko bi mogao ovo biti, a takodjer sam se Želio lično predstaviti. Zvao se Munim i bio je predavač na Bagdadskom Univerzitetu. Vraćao se iz Kaira gdje je na Azhar Univerzitetu predao svoju doktorsku disertaciju.

počeli smo naš razgovor prepričavajući svako svoje doživljaje iz Egipta. Zatim smo razgovarali o islamskom svijetu uopšteno i nedavnom porazu Arapa od strane Jevreja. U jednom trenutku sam rekao da je razlog poraza Muslimana njihova podijeljenost u mnogo malih država. Zbog toga ih, bez obzira na njihovu brojnost, neprijatelji ne uzimaju za ozbiljno.

Razgovarali smo o Egiptu i Egipćanima i obojica smo se složili oko razloga njihovog poraza. Dodao sam da sam bio protiv tih podjela medju Muslimanima koje su bile naglašene od strane kolonijalnih snaga da bi im olakšale okupaciju i vladavinu nad njima. Rekao sam da mi čak vršimo podjelu izmedju hanafija i malikija i ispričao mu šta mi se desilo u Abu Hanifijinoj džamiji u Kairu. Kada sam otišao da je posjetim klanjao sam tamo ikindiju (asr) namaz. Kada smo završili, čovjek do mene me je upitao ljutitim glasom:

-Zašto niste svezali ruke za vrijeme namaza. Odgovorio sam mu uljudno i s poštovanjem da maliki klanjaju spuštenih ruku i da ja pripadam maliki mezhebu. Njegova reakcija je bila:

-Onda idi u maliki džamiju i klanjaj tamo.

Napustio sam džamiju sa osjećanjem gorčine. Bio sam uvrijedjen, zbunjen i zaprepašten.

Iračanin se tada nasmijao i rekao mi da ni on nije maliki nego daje šija. Bio sam uznemiren i ne razmišljajući rekao:

-Da sam znao da ste šija ne bih s vama razgovarao.

Kada me je upitao za razlog odgovorio sam:

-Zato jer vi niste Muslimani. Vi obožavate Aliju ibn Abu Taliba. Neki od vas vjeruju u Allaha, ali ne vjeruju u poruku koju je Allah poslao preko poslanika Muhammeda s.a.v.. Vi proklinjete meleka Dzibraila što je pronevjerio ono cime je bio zadužen: umjesto da saopšti Allahovu poruku Aliji, dao ju je Muhammedu s.a.v..

Nastavio sam sa ovom pričom dok me je moj sugovornik pažljivo slušao, povremeno se smiješeći i pokazujući čudjenje. Kada sam završio, on me je upitao:

-Da li ste vi zaista predavač na jednoj obrazovnoj ustanovi?

Kada sam odgovorio potvrdno rekao je:

-Ako je to mišljenje učitelja onda ne možemo optuživati obične ljude koji imaju jedva neko ili nikakvo obrazovanje.

-Šta pod tim podrazumijevate? - upitao sam.

-Izvinjavam se, ali gdje ste dobili sve te informacije? upitao je.

Rekao sam mu da sam to saznao iz dobro poznatih historijskih knjiga i priča drugih.

-Ostavimo za trenutak priče drugih i razgovarajmo o knjigama koje ste čitali, - rekao je.

Počeo sam da nabrajam knjige kao sto su "Fadzr el- Islam", "Duha el-Islam" i "Zuhur el-Islam" od Ahmeda Amina i mnoge druge njegove knjige.

-Od kad je Ahmed Amini bio stručnjak za šije? - upitao je i onda rekao: Da bi se bilo fer i objektivan prema predmetu

proučavanja trebaju se upitati i proučiti originalni izvori.

-Zašto bi neko trebao istražiti jednu stvar koja je dobro poznata? - upitao sam.

Moj sugovornik mi je dao ovaj odgovor:

-Kada je Ahmed Amini prvi puta posjetio Irak lično sam prisustvovao njegovom susretu sa ulemom u Nadzafu. Kada mu je bilo zamjereno ono što je pisao o šijama, izvinuo se rekavši da tada nije znao ništa o njima i da mu je ovo bilo prvi put da ih sretne. Rekli smo mu da nam je svojim postupkom nanio nepravdu koju je sad teško ispraviti. - Onda je dodao:

-Brate, ako budemo dokazivali Jevrejima ili hrišćanima samo na osnovu Kur´ana oni nikad neće prihvatiti naše mišljenje Usprkos činjenici da je Kur´an naš dokaz. Trebamo pokazati da smo u pravu pomoću njihovih vlastitih knjiga, jer bi u tom slučaju efekt bio veći. Jedna izreka kaže: "Izmedju njih samih se nalazi onaj tko će svjedočiti protiv njih".

Njegov govor je legao na moje srce kao hladna voda na usne žednog čovjeka, pa se ja promijenih od oštrog kritičara u onog tko je spreman da sluša i nešto nauci. Osjećao sa prisutnost zdrave logike i jasnih dokaza pa sam odlučio da pokažem malo strpljenja i spremnosti da slušam. Rekao sam mu

-Znaci vi takodjer vjerujete u Muhammedovo poslanstvo?

-Sve šije kao i ja vjerujemo u to. Brate, bolje bi bilo ispitate tu stvar o vašoj braci lično, jer je i malo sumnje prema nevinom grešno. Ako zaista želite da saznate istinu i sve vidite vlastitim očima, pozivam vas da dodjete u Irak gdje ćete sresti šija ulemu kao i obične ljude. Onda sve to usporedite sa lažima koje ste čuli i sami zaključite.

-Zaista, imam zelju da jednog dana posjetim Irak i vidim svu tu poznatu islamsku ostavštinu, naročito starine kao što su gradjevine iz doba Haruna Rašida. Na žalost, to mi moja financijska situacija ne dozvoljava, jer imam dovoljno samo da obavim umru. Drugi problem je pasoš u kojem nemam vizu za Irak.

-Kada sam vas pozvao da nas posjetite podrazumijevao sam da ću se lično pobrinuti za vaše putne troškove u oba pravca između Beiruta i Bagdada, a dok budete u Iraku bićete smješteni kod mene kao gost. Što se tiče vašeg pasoša, to ostavimo Allahu hvaljen i uzvišen je, jer, ako On odluci da posjetite Irak, onda će to biti i bez pasoša. U svakom slučaju, pokušaćemo dobiti ulaznu vizu odmah po dolasku u Beirut.

Bilo mi je veoma drago kada sam čuo ovu ponudu. Obećao sam prijatelju da ću mu dati odgovor istog dana, inšaAllah. Izašao sam napolje i otišao na palubu udišući svjež vazduh i dočekujući svakojake misli koje su navirale. Ispred mene se valjalo more koje je zauzimalo čitav horizont. Na trenutak sam se prepustio posmatranju vodene površine koja je bila ukrašena pjenušavim talasima. Zahvalio sam svom Gospodaru, Koji je stvorio čitav ovaj Univerzum i Koji me je doveo do ovog mjesta. Zamolio sam da me zaštiti od zlih i zlobnih i čuva od grešaka i zabluda.

Razmišljao sam o posljednjim događajima i ljudima koje sam sretao. Sjetio sam se trenutaka iz djetinjstva i maštanja o boljoj budućnosti. Osjećao sam kao da mi Allah i Njegov Poslanik pomažu i pružaju specijalnu pažnju. Pogledao sam prema Egiptu čije su se obale s vremena na vrijeme oslikavale na horizontu i sjetio se kako sam držao košulju poslanika Muhammeda s.a.v. i

kako sam plakao ljubeći je... To su bila najljepša sjecanja koja sam nosio iz Egipta.

Prisjetio sam se ponude novog poznanika koja me je učinila sretnim, jer mi se pružala prilika da ostvarim svoj stari san i da posjetim Irak, zemlju obrazovnih centara Rašida i Mamuna u koje su dolazili mnogi studenti sa Zapada u danima kada je islamska civilizacija bila na svom vrhuncu. To je takodjer, bila zemlja šejha Abdulkadira Dzilanija, čija slava je obišla mnoge države i čiji sufi red se mogao naći u svakom selu. On je bio islamski mislilac s kojim se nitko nije mogao usporediti. Ovo je, pomislio sam, bio još jedan dokaz Allahove brige kojom mi pomaže da ispunim svoje zelje. Misli mi je prekinuo glas sa zvučnika koji je pozivao putnike na večeru u brodsku kantinu. Uputio sam se ka mjestu, ali sam našao gomilu ljudi koji su se gurali i galamili pokušavajući da udju.

Odjednom sam osjetio da me neko lagano povlaci za košulju govoreći:

-Brate, dodjite samnom. Ješćemo kasnije kada ne bude ove gužve, - šija poznanik mi je rekao - Da li ste klanjali?

Odgovorio sam da nisam pa mi je predložio da se pridružim njegovom namazu i da dodjemo jesti kasnije kada trka i zbrka prestanu.

Kada sam pristao otišli smo do jednog usamljenog mjesta gdje smo uzeli abdest, a onda sam ga zamolio da predvodi namaz. Samo sam Želio da vidim kako klanja misleći da sam ponovo klanjam kasnije. Ali, kada je proučio ezan i počeo da uči sure iz Kur´ana i dovu, promijenio sam mišljenje. Imao sam osjećaj kao da sam bio predvodjen jednim od pobožnih ashaba samog poslanika Muhammeda s.a.v. o kojima sam mnogo čitao. Kada je završio, proučio je jednu dugu dovu koju nikad nisam čuo u svojoj zemlji, a ni u zemljama koje sam posjećivao. Svaki put sam kada bih čuo kako čini salavate na poslanika Muhammeda s.a.v. i njegove potomke, osjetio bih jednu vrstu olakšanja.

Poslije ove dove primijetio sam suze u njegovim očima, dok nisam mogao vjerovati svojim ušima kada sam načuo kako moli Allaha da mi otvori oči i uputi me na pravi put.

Otišli smo u kantinu, koja je sada bila gotovo prazna. Prvo je sačekao da sjednem, a zatim je sam sjeo do mene. Kada su nam donijeli hranu, zamijenio je svoju porciju za moju, jer je njegova imala više mesa.

Tretirao me je kao da sam njegov gost pričajući mi stvari u vezi hrane, pića i običaja za stolom koje nisam nikad čuo. Dopalo mi se njegovo ponašanje. Vodio je i noćni namaz nakon čega je učio duge dove na način kojim sam bio dirnut do suza. Onda sam Zatražio od Allaha S.V.T. da otkloni sumnju prema ovom čovjeku jer "ponekad i sumnja može biti grijeh". Ali, tko zna?

Te noći sam spavao sanjajući kako šetam bagdadskim ulicama. U zoru me je poznanik probudio na fedzr (sabah). Klanjali smo zajedno i onda razgovarali o Allahovoj milosti prema Muslimanima. Poslije toga smo ponovo otišli na spavanje. Kada sam se probudio ugledao sam ga kako sjedi na krevetu s tesbihom u ruci spominjući Allahovo ime. To me je podstaklo da se još vise opustim i zamolim Allaha da mi oprosti.

Za vrijeme doručka, glas sa zvučnika nas je obavještavao da se brod približava libanskoj obali i da ćemo, s Allahovom pomoći, biti u bejrutskoj luci za dva sata. Upitao me je da li sam

razmislio o njegovoj ponudi. Rekao sam mu da, ako uspijem dobiti ulaznu vizu, ne vidim razlog zašto je ne bi prihvatio. Takodjer sam se zahvalio za njegov poziv.

Stigli smo u Beirut gdje smo ostali jednu noć prije odlaska ka Damasku. Odmah po dolasku otišli smo do Iračke ambasade gdje smo uspjeli nabaviti vizu sa neobjašnjivom lahkoćom. Kada smo napuštali ambasadu on mi je čestitao dok sam se ja zahvaljivao Allahu.

Prva posjeta Iraku

Putovali smo iz Damaska u Bagdad u autobusu Nadzaf internacionalne kompanije pri temperaturi od 40 stepeni. Njegova kuca se nalazila u Dzamilah četvrti u dijelu grada zvanom Ummal. Prvo smo odlučili da se odmorimo u prostoriji koja je bila opremljena ventilatorima. Dao mi je da obučem košulju zvanu "disdaša" u kojoj sam se veoma udobno Osjećao. Takodjer, hrana i voće su bili doneseni za mene. Nakon toga članovi njegove familije počeše dolaziti da me pozdrave i upoznaju se samnom. Ne mogu a da ne spomenem poštovanje prema meni koje sam Osjećao iz njihovih ponašanja i rijeci. Njegov otac me je pozdravio i zagrlio kao da me je oduvijek znao. Prijateljeva majka, koja je stajala na vratima obučena u dugu crnu haljinu, me je takodjer pozdravila i izrazila dobrodošlicu. Prijatelj mi se izvinuo u njeno ime što nije mogla da se rukuje samnom, jer to nije dozvoljeno. Dirnulo me je njihovo ponašanje tako da sam morao priznati u sebi: čini mi se da su ovi ljudi, koje optužujemo da su napustili vjeru, veći vjernici od nas. Za vrijeme zajedničkog putovanja lično sam bio svjedok plemenitog ponašanja svoga prijatelja, njegove obazrivosti i velikodušnosti. Takodjer sam primijetio njegovu skromnost i pobožnost kao kod nikog od svih onih koje sam imao priliku da sretnem. Ovdje se nisam Osjećao kao stranac, nego naprotiv, Osjećao sam se kao u vlastitoj kuci.

Kada se spustila noć otišli smo u potkrovlje gdje su kreveti bili pripremljeni za nas. Nisam mogao zaspati tako lahko, jer sam bio ispunjen velikim uzbudjenjem: Zar sam stvarno bio u Bagdadu, mjestu boravka velikog Abdulkadira Dzilanija? Prijatelj se samo blago smiješio kada sam mu pričao šta ljudi u Tunisu misle o Abdulkadiru Dzilaniju.

Počeo sam da mu pričam o čudima koja mu se pripisuju i mjestima koja su nazvana po njegovom imenu. Rekao sam mu da je on "centar kruga" i da je on Najveći od svih sufija kao što je Muhammed Allahov Poslanik s.a.v. Najveći od svih poslanika. Pokušavao sam ga uvjeriti da šejh Abdulkadir posjećuje svoje sljedbenike, njeguje ih kad su bolesni i tješi kada su potišteni. Možda sam na trenutak zaboravljao učenje vahabija, koje kaže da je sve to obični širk (pripisivanje božanskih svojstava drugim osobama ili predmetima). Kada sam primijetio nedostatak oduševljenja na njegovom licu, počeo sam da se pitam da li je i sve to što sam rekao tačno. Onda sam ga upitao za mišljenje.

Prijatelj se nasmijao i rekao:

-Večeras se dobro naspavajte i odmorite, pa ćemo sutra, ako Bog da, otići da posjetimo kabur šejha Abdulkadira.

Bio sam oduševljen tom vješcu i Poželio da je već svanulo. Zbog premorenosti sam pao u duboki san iz kojeg sam se probudio tek kada mi je sunčeva svjetlost pala po licu

propustivši jutarnji namaz. Prijatelj mi je rekao da me je pokušavao probuditi nekoliko puta, ali bez uspjeha, pa me je pustio da se odmaram.

Abdulkadir Dzilani i Musa Kazim

Poslije doručka, smo otišli u Babul-Šejh i ugledali mjesto koje sam oduvijek Želio posjetiti. Utrčao sam unutra kao čovjek željan da vidi nekog dragog i baci mu se u naručje.

Pomiješao sam se s velikim brojem posjetilaca koji su se tiskali kao hadžije oko Allahove Kuće. Poneki od njih su bacali bombone i ja se brzo sagnuh i uzeh dvije. Pojeo sam jednu a drugu sačuvao kao uspomenu. Tamo sam klanjao, proučio nekoliko dova i pio izvorsku vodu kao da sam pio sa samog Zem-zema.

Zamolio sam prijatelja da me sačeka dok ne pošaljem nekoliko razglednica s mauzolejom šejha Abdulkadira prijateljima u Tunisu. Želio sam ih obradovati vješcu da sam uspio posjetiti i ovo važno mjesto.

Ručali smo u jednom restoranu u centru grada nakon čega me je prijatelj odveo u dio grada po imenu Kazimijja. Kada smo stigli pridružili smo se velikoj grupi ljudi, žena i djece koja se sporo kretala u odredjenom pravcu, što me je opet podsjetilo na vrijeme hadža. Nije mi bilo jasno kuda idemo sve dok nisam ugledao svjetlucanje koje je dolazilo sa zlatnih kupola i minareta. Shvatio sam da je to bila šija džamija, jer sam znao od prije da oni ukrašavaju svoje džamije zlatom i srebrom, nešto što je islam zabranjivao. Neprijatno sam se Osjećao kada smo ušli u džamiju, ali sam iz poštovanja prema prijatelju ostao u njegovom društvu.

Kada smo se približili ulazu ugledao sam neke stare ljude kako dodiruju i ljube vrata. Okrenuo sam glavu i počeo citati ugraviran natpis: "ženama bez hidžaba nije dozvoljen ulaz", s kazivanjem hazreti Alije: "Doći će vrijeme kada će žene hodati ulicom u providnoj odjeci, pa čak i bez odjeće ...itd".

Kada smo stigli do kabura prijatelj je počeo da uči dove, dok sam ja bio zauzet posmatranjem vrata i zidova i bio iznenadjen velikom količinom zlata kojom je ulaz bio prekriven i na kome su bili izgravirani kur´anski ajeti. U unutrašnjosti sam vidio predivne dekoracije koje su ukrašavale zidove. Bio sam iznenadjen tom scenom osjećajući sve to meni tako stranim. S vremena na vrijeme i s osjećanjem odvratnosti, posmatrao sam ljude kako idu oko kabura plačući i ljubeći rešetke i ćoškove, dok su drugi klanjali u blizini. U tom trenutku mi jedno kazivanje poslanika Muhammeda s.a.v. pade na pamet: "Allah je prokleo Jevreje i kršćane zbog pravljenja bogomolja na grobovima svojih svetaca". Udaljio sam se od uplakanog prijatelja, jer sam primijetio da želi klanjati. Približio sam se jednom natpisu koji je bio namijenjen za posjetioce, ali nisam mogao ništa razumjeti, jer je sadržavao meni nepoznata imena. Otišao sam do ćoška i počeo učiti fatihu i tražiti od Allaha da se smiluje osobi koja je u kaburu: O Boze! Ako je ova osoba Musliman onda joj se smiluj, jer Ti znaš bolje od mene. U tom trenutku prijatelj dodje i šapnu:

-Ako želite nešto od Allaha sada zatražite, jer ovo mjesto zovemo "vrata zelja".

Nisam obraćao mnogo pažnje na njegove rijeci, neka mi Allah oprosti, nego sam radije gledao u neke stare ljude sa crnim i

bijelim turbanima, i znakovima sedzde na čelima. Svojim dugim sivim bradama u meni su izazivali osjećaj poštovanja.

Primijetio sam da svaki put kada bi jedan od njih ušao počinjao bi plakati. Upitao sam se: Da li je moguće da su sve ove suze lažne? Da li je moguće da su svi ovi ljudi u zabludi?

Izašao sam napolje smeten i iznenadjen onim što sam vidio. Ugledao sam prijatelja kako ide unazad s licem okrenutim ka kaburu u znak poštovanja.

Upitao sam ga:

-čiji je to kabur?

-Imama Muse Kazima.

-Tko je Musa Kazim?

-Subhanallah!(Slavljen neka je Allah)"Vi, naša suni braca, odbacujete jezgro i držite se ljuske".

Dočekao sam ljutito:

-Šta podrazumijevate pod "odbacujete jezgro i držite se ljuske"?

-Brate, od kade ste došli u Irak ne prestajete pričati o Abdulkadiru Dzilaniju. Ali, tko je Abdulkadir Dzilani i zašto bi on trebao privuci vašu pažnju?

Odmah sam odgovorio ponosno:

-On je jedan potomaka poslanika Muhammeda s.a.v.. I, ako itko zaslužuje da bude poslanik poslije Muhammeda to bi bio Abdulkadir Dzilani, neka Allah bude njime zadovoljan.

-Brate Samavi, da li vi poznajete islamsku historiju? upitao me je.

Bez dvoumljenja sam odgovorio:

-Naravno da znam.

U stvari, o islamskoj historiji sam znao veoma malo, jer su nas učitelji stalno odvraćali da se time bavimo govoreći da je to crna i nejasna tematika koja nije bila vrijedna ozbiljnog proučavanja. Sjećam se, na primjer, kada nam je učitelj arapske retorike (govorništva) predavao "šagšakijja" hudbu (govor) iz knjige Nahdzul Balagha od imama Alije, kako sam bio zbunjen, kao i mnogi studenti iz moje grupe, ali, skupivši dovoljno hrabrosti, upitao sam:

-Da li su to zaista rijeci hazreti Alije?

učitelj je odgovorio:

-Naravno, jer nitko nije mogao tako govoriti osim njega. Da su to njegove rijeci dokazuje i činjenica da su se islamski učenjaci kao što je bio egipatski glavni muftija, šejh Muhammed Abduh, bavili njihovom analizom i tumačenjem?

-Ali, tu imam Alija optužuje Abu Bekra i Omera da su mu oteli pravo na halifat ... - zbunjeno sam rekao.

U tom momentu učitelj se razbjesni i strogo mi zaprijeti da će me istjerati iz razreda rekavši:

-Ja predajem retoriku, a ne historiju. Ne zanima nas mračna historija niti krvavi ratovi medju Muslimanima. Allah je očistio naše ruke od njihove krvi, pa očistimo sada i naše jezike i ne osuđujmo ih.

Nije me zadovoljilo ovo objašnjenje i bio sam ogorčen na učitelja koji nas je učio retoriku bez značenja. Nekoliko puta sam pokušavao da proučavam islamsku historiju, ali nisam imao odakle niti sam imao novaca da kupujem knjige. Takodjer, nisam našao ni jednog on naših učenih ljudi koji bi bio zainteresovan za taj predmet. Činilo mi se da se svaki od njih složio da to

zaboravi i da zauvijek ostavi historiju po strani. Zbog toga nije postojao ni jedan učen čovjek koji je posjedovao potpunu literaturu o tom predmetu.

Kada me je prijatelj upitao o mom znanju o historiji samo sam Želio da mu se suprotstavim, pa sam mu odgovori potvrdno, ali moj odgovor je značio: Tko bi se snašao u jednoj historiji punoj civilnih ratova, intriga i kontradikcija.

-Da li znate kada je Abdulkadir Dzilani rodjen? - upito je.

-Otprilike izmedju šestog i sedmog vijeka poslije Hidžre.

-Ako se u jednom vijeku rode dvije generacije, onda je najmanje dvanaest generacija živjelo izmedju njega i poslanika Muhammeda s.a.v.

Kada sam se složio s ovim rekao je:

-Ovo je kabur Muse sina Džafera sina Muhammeda sina Alije sina Husejna sina Fatime kćerke poslanika Muhammeda s.a.v.. Izmedju njega i njegovog pra-pra-pra djeda se nalaze samo četiri generacije. Točnije, on je rodjen u drugom vijeku posle Hidžre. Pa, tko je bliži Poslaniku s.a.v. Musa ili Abdulkadir?

Bez razmišljanja sam odgovorio:

-Naravno on, ali zašto ne znamo ništa o njemu?

-E, u tome je problem. Zato sam i rekao, dozvolite mi da ponovim, da vi suni braca odbacujete jezgro, a prihvaćate ljusku Molim vas da mi to ne uzmete za zlo i da mi oprostite

Hodali smo razgovarajući, s vremena na vrije zastajkujući dok nismo stigli do mjesta na kome su bili okupljeni studenti sa obližnjeg fakulteta. Kada smo sjeli, primijetio sam da prijatelj pogledom traži nekoga.

-Doveo sam vas na ovo mjesto da bih vas upoznao sa jednim ekspertom, profesorom historije na Bagdadskom Univerzitetu. Njegove doktorske teze su bile o životu Abdulkadira Džilanija. Mislim da vam on može biti više od koristi pošto ja nisam stručnjak za historiju.

Popili smo po jedan hladan sok dok nam se historičar nije pridružio. Kada smo se upoznali prijatelj ga je zamolio da mi ukratko ispriča najvažnije pojedinosti iz života Abdulkadira Džilanija. Uz još jedan hladan sok historičar se raspitivao o meni, mojoj zemlji i zanimanju. Zamolio me je da mu kažem kakvo mišljenje imaju o Abdulkadiru Džilaniju Muslimani u Tunisu.

Rekao sam da ljudi vjeruju da je Abdulkadir nosio poslanika Muhammeda s.a.v. na ramenima za vrijeme noći miradža (noć kada je Poslanik s.a.v. posjetio sedam nebesa). Allahov Poslanik mu je rekao: "Moje stopalo je na tvom vratu, a tvoje stopalo će biti na vratu svakog pobožnog čovjeka sve do Sudnjeg Dana".

Kada je čuo moju priču historičar se od srca nasmijao. Nisam bio siguran da li se smijao zbog same priče ili zbog zbunjenog tuniskog učitelja koji je sjedio ispred njega !!

Poslije kratke diskusije o velijama rekao mi je da je istraživao taj predmet sedam godina. Putovao je u Pakistan, Tursku, Egipat, Englesku i sva mjesta gdje su se mogli naći rukopisi od Abdulkadira Džilanija. U dokumentima, koje je sve dobro proučavao, ispitivao i zatim fotografirao, nije našao ni jedan dokaz da je Abdulkadir bio potomak poslanika Muhammeda s.a.v.. Sve što je našao sastojalo se od jednog stiha koji kaže: "...i moj predak je bio Allahov Poslanik". To je, Možda, uzeto iz jednog Poslanikovog hadisa kojeg su učeni ljudi cesto navodili, a koji glasi:"Ja sam predak svakom pobožnom i

bogobojaznom čovjeku" Takodjer me je obavijestio da zadnje historijsko istraživanje pokazuje da Abdulkadir Džilani nije bio Arap nego Persijac rodom iz malog grada u Iranu zvanog Džilan. U Bagdad je došao na studiranje poslije čega je ostao tamo kao učitelj u vrijeme kada je vladala velika korupcija i nemoralnost. On je bio veoma bogobojazan i poštovan čovjek tako da su nakon njegove smrti osnovali Kadirijja sufi red u znak sjecanja na njega.

Njegov govor me je jako podsjećao na vahabijsko učenje.

-Doktore, vi znaci vjerujete u ideje koje propagiraju vahabi da u islamu nema "velija" (ljudi bliskih Allahu uslijed svoje velike pobožnosti)!?

-Ne, nisam sljedbenik vahabijskog učenja. Žalosno je da Muslimani Obično pretjeruju i idu iz krajnosti u krajnost. Oni, ili vjeruju u legende i bajke, koje nisu zasnovane na logici i suprotstavljaju se islamskom učenju, ili odbijaju da vjeruju u bilo što, čak i u kazivanja poslanika Muhammeda s.a.v. i njegove mudžize. Tako, vahabi tvrde da je širk tražiti od Poslanika da se za nas zauzme kod Allaha. To nije u redu, moj brate, jer mi trebamo biti kao sto je Allah rekao u Svojoj veličanstvenoj knjizi: "I tako smo vas mi učinili pravednom zajednicom, koja će biti u zlatnoj sredini, tako da budete u stanju svjedočiti ljudima" (Kur´an 2:143)Zahvalio sam se za njegovo kratko predavanje složivši se sa njegovim zaključcima. Tada je otvorio torbu, i izvadio svoju knjigu o Abdulkadiru Džilaniju i dao mi je na poklon. Onda smo malo pričali o Tunisu i Sjevernoj Africi poslije čega me je pozvao da mu budem gost što sam ja nerado odbio.

Uskoro mi je prijatelj dao znak da je vrijeme da podjemo kuci. Osjećao sam se umorno i iscrpljeno tako da sam odmah otišao na spavanje. Sutradan sam ustao rano i počeo citati knjigu koja je govorila o životu Abdulkadira Džilanija. Kada se prijatelj probudio već sam bio prešao pola knjige. Pozvao me je da doručkujem s njim, ali se nisam mogao odvojiti od knjige dok je nisam cijelu pročitao.

Sumnja i ispitivanje

Ostao sam u prijateljevoj kuci tri dana u kojima sam se odmorio i pažljivo razmislio o tome što sam čuo od ovih ljudi, koji su mi se učinili kao da su živjeli na Mjesecu. Zašto su nam uvijek govorili loše stvari o njima ? Zašto smo ih trebali mrziti i osudjivati kada ih uopšte nismo poznavali? Možda je sve to došlo od glasina da oni obožavaju Aliju, da smatraju imame bogovima, vjeruju u reinkarnaciju i klanjaju se kamenjima umjesto Allahu. I oni su, kako mi je otac prepričavao po povratku sa hadža, kada bi došli do Pejgamberovog kabura bacali prljavštinu na njega i kada bi bili uhvaćeni od Saudijaca, osudjivani su na smrt. I još mnogo, mnogo štošta ... Poslije slušanja takvih priča, nije ni čudno što ih drugi Muslimani mrze, preziru, pa čak ubijaju.

Ali sada, kako sam mogao vjerovati u te glasine poslije svega što sam vidio i čuo vlastitim očima i ušima? Proveo sam jednu cijelu sedmicu medju ovim ljudima i nisam vidio niti čuo ništa što bi se suprotstavljalo vjeri. U stvari, dopadao mi se način kako su klanjali i učili dove; dopadalo mi se njihovo ponašanje i poštovanje koje su pokazivali prema svojim učenim

ljudima. Jednostavno, Poželio sam da budem jedan od njih. Stalno sam se pitao: Da li je točno da oni mrze Allahovog Poslanika? Da bih to ispitao namjerno sam spominjao njegovo ime da bih svaki put bio dočekan glasnim riječima: "Neka Allah blagoslovi Muhammeda i njegovu porodicu". Na početku sam mislio da se samo pretvaraju ali sam kasnije promijenio mišljenje, naročito onda kada sam pročitao neke njihove knjige u kojima sam na mnogo mjesta našao poštovanje i respekt prema Poslaniku koje nisam nalazio u našim knjigama. Na primjer, oni vjeruju u potpunu bezgrješnost poslanika Muhammeda s.a.v. kako prije tako i poslije početka Allahove objave. Mi, sunije, vjerujemo da je on bio nepogrješiv samo u primanju objave dok je pored toga bio običan čovjek podložan greškama. Mi imamo mnogo primjera kojima dokazujemo da je Pejgamber griješio i da je bio ispravljen od strane svojih ashaba (drugova). Šije odbacuju svaku mogućnost da je poslanik Muhammed s.a.v. mogao biti ispravljen ili kritikovan od strane drugih ljudi. Oni tvrde da je on bio savršeno ljudsko stvorenje.

Poslije svega ovoga kako sam mogao vjerovati da oni mrze Allahovog Poslanika? Jednog dana, kada sam šetao s prijateljem, zamolio sam ga da mi iskreno odgovori na neka pitanja.

-Vi stavljate Aliju, radijallahu anhu (neka je Allah zadovoljan njime), na isti nivo sa Poslanicima, jer svaki put kada spomenete njegovo ime, kazete "alejhi selam" (Allahov mir neka je njemu).

-Točno je da svaki put kada kažemo ime Vodje vjernika (Amirul Mu`minin), Alije ili jednog od imama iz njegovog potomstva kažemo "alejhi selam", ali to ne znaci da ih smatramo poslanicima. Kako su oni potomci poslanika Muhammeda s.a.v. i kako nam je Allah naredio da šaljemo salavate na njih dozvoljeno je reci : "sallallahu alejhum ve selam" (neka ih Allah blagoslovi i podari im Svoj mir).

-Nije tako, brate, mi ne kažemo "sallallahu alejhi ve selam" nikome drugome nego poslaniku Muhammedu s.a.v. i poslanicima koji su bili prije njega. Tu nema ništa vezano za hazreti Aliju ili njegove potomke, radijallahu anhum.

-Zamolio bih vas da o tome pročitate više da bi ste se i sami uvjerili.

-Brate, koje knjige bih trebao citati? Zar mi i sami niste rekli da knjige od Ahmeda Amina nisu pogodne. Vaše vlastite knjige o tim stvarima ne mogu citati, jer bi to bilo isto kao u slučaju sa kršćanima: i oni prenose iz svojih vlastitih knjiga da je Isus rekao: "Ja sam Božiji sin". Ako mi uzmemo rijeci iz Kur´ana naći ćemo da je sam Isus rekao: "Ja im nisam ništa rekao osim ono što mi je naredjeno, a to je da obožavaju samo Allaha, mog Boga i njihovog Boga".

-Dobro rečeno! I ja tako mislim. želim da koristite vlastiti razum i logiku i da zasnivate vaše argumente na osnovu veličanstvenog Kur´ana i ispravnog sunneta (kazivanja i radnji poslanika Muhammeda s.a.w.). Ovo morate koristiti kada se raspravljate s jednim Muslimanom. Ako se rasprava vodi s Jevrejima ili kršćanima za vaše argumente trebali bi nešto drugo.

-Dobro, u kojoj knjizi ću naći istinu? Svaki pisac, svaka grupa ili mezheb, svaka vjera tvrdi da je u pravu.

-Daću vam jedan siguran dokaz koji prihvaćaju svi Muslimani

bez obzira koga slijede i bez obzira na mezheb kome pripadaju, dokaz koji i vi sami znate.

-Recite, neka mi Allah pomogne!

-Da li ste čitali objašnjenje sljedećeg kur´anskog ajeta: "Zaista, Allah i Njegovi meleci šalju blagoslov na Poslanika. O vi koji vjerujete, šaljite mu (Allahov) blagoslov i neprestane selame" (Kur´an 33:56)? Svaki se tumač Kur´ana, bilo da je on suni ili šija, slaže da su Poslanikovi ashabi, o kojima je ovaj ajet bio objavljen pitali:

-O Božiji Poslanice, mi znamo kako da vam kažemo "selam" (pozdrav), ali ne znamo kako da vam šaljemo Allahov blagoslov.

Poslanik je rekao:

-Recite: Allahumme salli ´alaa Muhammedin va ali Muhammedin, kema sallejte ´ala Ibrahime ve ali Ibrahim, inneke hamidun medžid. (Boze, blagoslovi Muhammeda i porodicu Muhammedovu, kao sto Si blagoslovio Ibrahima i porodicu Ibrahimovu, zaista Si Ti hvaljen i slavljem), i nemojte mi slati pola blagoslova.

Onda su oni rekli:

-što je to "pola blagoslova", o Božiji Poslanice?

Poslanik je odgovorio:

-Zašto, kada izgovorite "Allahumme salli ´alaa Muhammedin (Boze! Blagoslovi Muhammeda)", stanete, a Allah je savršen i prima samo savršenost.

Poslije toga su ga ashabi poslušali i izgovarali potpun blagoslov. čak i imam Šafi (suni Šafi mezheb) kaže u njihovu čast:

"O Poslanikova porodico! Ljubav za vas je Allahovo naredjenje u Kur´anu objavljeno".

"Velika čast je vama dana - onome tko za vas ne traži Allahov blagoslov njegov namaz nije prihvaćen".

Slušao sam pažljivo njegov govor i njegove rijeci dodjoše do mog srca i nadjoše svoje mjesto. Zaista sam čitao ono o čemu mi je govorio, ali se nisam mogao sjetiti naslova knjige. Priznao sam mu da i mi, kada šaljemo salavate na Poslanika, takodjer uključujemo i njegovu porodicu i sve ashabe, ali ne spominjemo Aliju posebno kao što to šije cine.

-Što mislite o Buhariji? - upitao me je.

-On je jedan veliki suni imam i njegove knjige se smatraju najvjerodostojnijim knjigama poslije Kur´ana.

Onda je ustao i donio "Sahih Buhari" iz svoje biblioteke potražio stranicu koju je Želio da mi pokaze i dao mi da čitam:

"Rekao nam je taj i taj da je Alija a.s.(alejhi selam)....

Nisam mogao vjerovati vlastitim očima. Bio sam toliko iznenadjen da sam u prvom trenutku pomislio da to nije "Sahih-el Buhari", pa sam ponovo pogledao u korice. Kada je prijatelj primijetio moje sumnjičave poglede uzeo je knjigu od mene otvorio novu stranicu na kojoj sam pročitao:

"Alija ibn Husejn, a.s.(alejhi selam),...".

Poslije toga sam samo rekao "Subhanallah (Slava pripada Allahu)". Onda je prijatelj napustio sobu ostavljajući me samog. Ponovo sam čitao stranice i pogledao na korice gdje sam našao da je knjiga bila izdana od El-Halabi & Sons Co. izdavača u Egiptu.

O Boze? Zašto bih trebao biti tako arogantan i tvrdoglav kada mi je čovjek dao dokaze iz naših vlastitih knjiga. Buharija se nikako nije moglo reci da je bio šija. Poznato je da je bio suni imam i veoma priznati alim.

Da li da im priznam da su u pravu kada tvrde da je hazreti Alija vrijedan da se kaže "alejhi selam" iza njegovog imena? Ali bojim se posljedica koje nisam spreman da prihvatim. već dva puta sam bio poražen: prvi put kada sam trebao da prihvatim dokaze o Abdulkadiru Džilaniju i drugi put kada sam bio prinudjen da se složim oko Muse Kazima. Mada sam u sebi priznavao da je Alija bio vrijedan "alejhi selam", nisam bio spreman prihvatiti sljedeći poraz. Samo nekoliko dana unazad sam bio tako ponosan na sebe, jer sam bio smatran učenim čovjekom priznatim čak i od profesora sa Azhar Univerziteta...

Danas doživljam poraz za porazom i to od koga? Od onih za koje sam mislio i još uvijek mislim da su na pogrešnom putu. Sjećam se da sam koristio riječ "šija" samo onda kada bih se Želio podrugivati.

To su bile moja arogantnost i sebičnost ...To su bile moja tvrdoglavost i fanatizam ... Boze! Podaj mi iskrenost i pomozi mi da prihvatim istinu čak i ako je ona gorka; Boze! Otvori mi oči i pomozi mi da shvatim; vodi me ka Svojoj stazi, učini me od onih koji slušaju i slijede ono što je najbolje. Boze! Pokazi nam istinu kao istinu i podaj nam sposobnost da je slijedimo; pokazi nam laz kao laz i pokazi kako da je izbjegnemo.

Vraćao sam se kuci s prijateljem i u sebi sam ponavljao ove dove, kada mi on s osmijehom reče:

-Neka Allah vodi vas i nas, kao i sve Muslimane na pravom putu. On kaže u Svojoj Knjizi: "I za one koji se zbog Nas uporno trude, Mi ćemo sigurno voditi Našim putovima; i Allah je sigurno s onima koji cine dobro": (Kur´an 29:69) riječ "džihad" (borba, trud, zalaganje) u ovom kur´anskom ajetu nosi značenje truda i nastojanja da se dodje do istine. Allah će voditi svakoga ka istini samo ako se on ili ona odluče da je traže.

Posjeta Nedžefu

Jedne večeri prijatelj mi je rekao da ćemo, ako Bog da sutra otići do Nedžefa. Kada je primijetio da mi je to ime bilo nepoznato, objasnio je:

- To je jedan naučni centar, a, takodjer, u tom mjestu se nalazi kabur Alije ibn Abu Taliba.

Bio sam iznenadjen ovim što sam čuo, jer je svaki od naših šejhova tvrdio da se ne zna za mjesto gdje je hazreti Alija ukopan. Sjeli smo u autobus, kojim smo prvo stigli u Kufu gdje smo napravili pauzu da bi posjetili čuvenu Kufa džamiju. Prijatelj mi je pokazao sva čuvena historijska mjesta i odveo me do džamija Muslima ibn Akila i Hani ibn Urve ukratko mi opisao kako su poginuli. Takodjer mi je pokazao i mihrab gdje je hazreti Alija bio smrtno ranjen. Poslije toga smo posjetili kuću gdje je Alija živio zajedno sa svoja dva sina, Hasana i Husejna. U dvorištu smo vidjeli izvor sa kojeg su pili i uzimali vodu za abdest.

Dušom sam proživljavao trenutke u kojima sam zaboravljao svijet oko sebe zamišljajući Imamov asketizam i skromnost.

Ne smijem zaboraviti gostoprimstvo i ljubaznost ljudi u Kufi: svaki put kad bi prošli pokraj jedne grupe, oni bi se podigli i pozdravili nas. Činilo mi se da je prijatelj poznavao većinu od njih. Tu smo sreli i direktora Kufa Instituta koji nas je pozvao svojoj kuci gdje smo upoznali njegovu porodicu i proveli jedno veoma prijatno večer. Osjećao sam se kao medju svojom vlastitom porodicom i vlastitim narodom. Kada bi govorili

o sunijama uvijek bi rekli "naša braca suni" što mi se svidjalo, ali sam im ipak postavio nekoliko pitanja da bi ispitao njihovu iskrenost.

Sutradan smo nastavili naše putovanje ka Nedžefu koji je bio udaljen od Kufe desetak kilometara. Kada smo stigli sjetio sam se Kazimijja džamije u Bagdadu, jer sam i ovdje vidio slične minarete koji su stajali oko kupole obložene zlatom koja je blještala na sunčevoj svjetlosti. Ušli smo u mauzolej nakon što smo pročitali jedan natpis što je običaj kod šija posjetilaca. U unutrašnjosti sam vidio više zadivljujućih stvari nego u džamiji Muse Kazima. Zastao sam ispred kabura čitajući fatihu i pitajući se da li je u njemu stvarno Imamovo tijelo. Jednostavnost Kuće u kojoj je imam Alija živio ostavila je dubok utisak na mene tako da sam pomislio: Boze zakloni! Hazreti Alija nikad ne bi prihvatio sve ovo zlato i srebro kad u svijetu hiljade i hiljade Muslimana umiru od gladi. Vlastitim očima sam vidio siromašne ljude koji su vani prosili. Onda sam rekao u sebi: O šije! Kako griješite! U najmanju ruku bi trebali priznati da griješite, jer je poslanik Muhammed s.a.v. zadužio hazreti Aliju da poruši grobnice. Pa što su ove vaše grobnice koje ste ukrasili srebrom i zlatom nego širk koji islam strogo zabranjuje.

Prijatelj me je upitao da li sam Želio klanjati pružajući mi jedan okrugli pločasti komad stvrdnute gline. Oštro sam mu odgovorio:

-Mi ne klanjamo u blizini kabura.

-Onda me sačekajte dok ja završim svoj namaz.

Dok sam ga čekao pročitao sam ugraviran natpis na tabli koja je visila na kaburu. Pogledao sam kroz rešetke obložene srebrom i zlatom i vidio mnogo kovanica i novčanica različitih vrijednosti ubačenih od strane posjetilaca. Pomoću njega su se financirale razne dobrotvorne akcije koje je poduzimala uprava mauzoleja. Zbog velike količine novca pomislio sam da prodju mjeseci izmedju dva kupljenja, ali sam bio iznenadjen kada su mi rekli da se novac kupi svake večeri poslije jacije.

Izašao sam za prijateljem iznenadjen onim što sam upravo vidio. Poželio sam da mi daju nešto od tog novca ili da ga podijele medju brojnom sirotinjom. Pogledao sam naokolo i vidio mnoge ljude kako klanjaju. Neki su bili okupljeni oko govornika koji su stajali na uzdignutim platformama. Onda sam ugledao grupu ljudi koji su plakali i udarali se u prsa. Taman kada sam mislio da pitam prijatelja zašto to cine, primijetio sam dženazu koja je prolazila pokraj i kako neki ljudi skidaju prekrivač sa jedne mermerne ploče da bi tamo spustili tijelo. Pomislio sam da su plakali zbog gubitka voljene osobe.

Susret s ulemom

Prijatelj me je odveo do džamije koja je stajala u blizini mauzoleja čiji je pod prostrt ćilimima i oko čijeg mihraba su ugravirani kur´anski ajeti prekrasnom kaligrafijom. U blizini mihraba sam primijetio nekoliko dječaka sa turbanima koji su bili zadubljeni u učenje. Svaki od njih je imao knjigu u rukama.

Slika je ostavila dubok utisak na mene, jer sam prvi put vidio šejhe od trinaest do šesnaest godina starosti obučene u skladnu i lijepu odjeću. Prijatelj ih je upitao za "sejjida" Odgovorili su mu da je vodio namaz u susjednoj prostoriji. Nisam znao što je mislio pod imenom "sejjid", ali sam kasnije shvatio

da je to bio sejjid Kho´i, voda šiitske zajednice.
Vrijedno je ovdje spomenuti da titula "sejjid" pripada onima koji vode porijeklo iz porodice poslanika Muhammed s.a.v.. I sejjid, bez obzira da li je on student ili alim, nosi crni turban, dok druga ulema Obično nosi bijeli turban i ima titulu "šejh". Takodjer sam vidio da neki nose i zelene turbane, ali oni nisu ulema nego "asraf" ili ugledne osobe.
Prijatelj me je zamolio da sjednem s dječacima dok on ode i vidi Sejjida. Oni su mi nazvali selam i sjeli do mene u polukrug. Pogledao sam u njihova lica i vidio samu čistoću nevinost. U tom trenutku sam se sjetio Poslanikovog hadis "čovjek je rodjen u islamu samo ga njegovi roditelji učine Jevrejem ili hrišćaninom ili magusom" - ili ga naprave šijom dodao sam za sebe.
Pitali su me iz koje zemlje dolazim:
-Iz Tunisa. - odgovorio sam.
-Imate li vi tamo vjerskih škola? - pitali su.
-Naravno, imamo škole i univerzitete.
Sa svih strana sam bio bombardovan pitanjima, koja su bila odredjena i precizna. Što sam mogao reći ovim dječacima koji su mislili da je islamski svijet bio pun vjerskih škola u kojima se uče fiqh, usule din, furue din, tefsir i dr.? Nisu znali da smo u našem "modernom" islamskom svijetu promijenili škole u kojima se učio Kur´an u dječije vrtiće kojima su upravljali i nadzirali ih kršćani. Nisam bio siguran da li bi im smio reci da su oni bili "zaostali" u poredjenju sa nama. Jedan od dječaka je upitao:
-Koji mezheb (islamsko učenje) se slijedi u Tunisu?
Kada sam rekao Maliki, primijetio sam da su se neki od njih nasmijali, ali nisam obraćao mnogo pažnje. Dalje me je pitao:
-Da li ste čuli za Džaferi mezheb?
-Kakvo je to novo ime? Nikad čuo. Znam samo za četiri mezheba i da svi drugi ne pripadaju islamu.
Nasmijao se i rekao:
-Džaferi mezheb je srce islama. Da li znate da je imam Abu Hanifa studirao pod nadzorom imama Džafera Sadika? Da li znate da je sam Abu Hanifa rekao: "Bez one dvije godine kod Džafera ne bih ništa znao"?
Ovo sam prvi puta čuo, ali im se nisam mogao suprotstaviti, jer su govorili s velikom sigurnošću i uvjerenošću. Zahvalio sam se Allahu što imam Džafer nije bio učitelj imama Malika, pa sam im i rekao da mi slijedimo njega a ne Abu Hanifu. On mi je na to rekao:
-Sva četiri mezheba su preuzimala učenje jedni od drugih: Ahmed ibn Hanbal od Šafija, Šafi od Malika, Malik od Abu Hanife, a Abu Hanifa od Džafera Sadika. Kao što vidite svi su oni bili studenti Džafera sina Muhammeda koji je otvorio prvi islamski univerzitet u džamiji svog pra-djeda, Allahovog Poslanika s.a.v.. Da li znate da je kod njega učilo više od četiri hiljade islamskih pravnika i stručnjaka za hadisa?
Bio sam iznenadjen inteligencijom ovog dječaka koji je govorio o ovome tako točno i jasno. Još više sam bio iznenadjen kada mi je počeo nabrajati neke historijske podatke i naslove knjiga i odjeljaka u kojima su se nalazili. Nastavio je svoju diskusiju kao da je on bio učitelj a ja učenik. U stvari, Osjećao sam se nemoćno, tako da poželih da sam pošao s prijateljem umjesto što sam ostao s ovim dječacima. Nisam bio u stanju da odgovorim ni na prosta pitanja koja su se odnosila na pravo ili

historiju. Pitao me je:

-Kojeg od imama sada slijedite?

-Imama Malika - odgovorio sam.

-Kako možete slijediti mrtvog čovjeka koji je živio prije četrnaest vjekova? Ako želite da ga pitate o jednoj sadašnjoj stvari da li će on biti u stanju da vam da odgovor?

Razmislio sam za trenutak pa onda rekao:

-I vaš Džafer je, takodjer, umro prije četrnaest vjekova pa koga vi danas slijedite?

-Mi slijedimo sejjida Kho`ia, on je naš imam.

Nisam smio pitati tko je bio učeniji, Kho`i ili Džafer Sadik pa sam dao sve od sebe da promijenim temu našeg razgovora. Počeo sam im postavljati pitanja kao što su: Koliko stanovnika ima Nedžef? Koliko je Bagdad udaljen? Da li su bili u nekim drugim zemljama osim Iraka? ... itd. Svaki put kada bi odgovorili ja sam im bio spremio novo pitanje da bi ih spriječio da me nešto ne upitaju. Osjećao sam se nesposobnim da diskutujem s njima. Odbijao sam da priznam svoju slabost Usprkos osjećanju da sam u sebi prihvaćao poraz. Dani slave i ugled medju učenim ljudima u Egiptu su se polahko topili naročito ovdje medju ovim dječacima. Onda sam se sjetio rijeci: Reci onome tko tvrdi da posjeduje znanje: "Vi ste saznali jednu stvar, ali postoje mnoge koje još ne znate".

Pomislio sam da je razmišljanje ovih dječaka bilo na većem nivou od razmišljanja šejhova koje sam sretao na Azhar Univerzitetu i onih u Tunisu.

Sejjid Kho´i je ušao i s njim grupa ljudi koji su izgledali ugledno i dostojanstveno. Svi dječaci su se odmah podigli a i ja s njima. Onda mu je svaki od njih prišao i poljubio ruku dok sam ja ostao nepomičan na svom mjestu. Sejjid je sačekao dok svi sjednu, pa je onda nazvao selam svakom posebno. Kada je došao red na mene uzvratio sam mu na isti način. Poslije toga mu je prijatelj rekao nešto prigušenim glasom i onda pogledao u mome pravcu dajući mi znak da dodjem bliže. Sejjid mi je ponudio mjesto sa svoje desne strane i kada smo izmijenili selame prijatelj je rekao:

-Recite Sejjidu ono što se govori o šijama u Tunisu.

-Brate, zaboravimo priče koje čujemo tu i tamo. lično sam Želio da čujem što same šije kažu, pa sam došao s pitanjima na koje bih Želio iskrene odgovore.

Prijatelj je insistirao da obavijestim Sejjida o onome što mislimo o šijama. Rekao sam:

-Mi smatramo da su šije dalje od islama nego Jevreji i hrišćani, jer ove dvije religije vjeruju u Boga i knjige koje su objavljene Poslanicima Musau i Isau. Šije smatraju hazreti Aliju Bogom ili ga drže za "sveca". Takodjer, postoji medju njima jedna sekta koja vjeruje u Allaha, ali stavljaju hazreti Aliju na isti nivo sa poslanikom Muhammedom s.a.v. ...

ispričao sam mu i onu priču kako šije vjeruju da je melek Džibrail propustio ispuniti svoju dužnost i umjesto Aliji prenio Allahovu poruku Muhammedu s.a.v..

Sejjid za trenutak nije ništa rekao gledajući ispred sebe pognute glave. Onda je usmjerio pogled prema meni i rekao:

-Mi vjerujemo da nema drugog boga osim Allaha, da je Muhammed s.a.v. zadnji Allahov Poslanik i da je Alija samo jedan od Allahovih sluga.

Onda je okrenuo glavu ka prisutnima i rekao:
-Pogledajte te jadne ljude kako su zavedeni lažima. čuo sam i gore stvari od ovih. La havle ve la kuvvete illa billahil Alijjul Azim (Nema snage niti moći osim kod Allaha, Uzvišenog, Velikog).
Ponovo se okrenuo prema meni i rekao:
-Da li ste čitali Kur´an?
-Znao sam pola Kur´ana napamet kada još nisam imao ni deset godina - brzo sam odgovorio.
-Zar ne znate da se sve islamske grupe, neovisno od drugih vjerovanja, slažu oko kur´anske vjerodostojnosti i jedinstvenosti?
Kada sam odgovorio potvrdno nastavio je:
-Zar niste čitali Allahove rijeci u njemu: "I Muhammed je samo jedan poslanik, a i prije njega je bilo poslanika ". (Kur´an 3:144); "Muhammed je Allahov Poslanik, i oni s njim su strogi prema nevjernicima" (Kur´an 48:29); "Muhammed nije otac ni jednom od vaših ljudi, nego je Allahov poslanik i posljednji vjerovjesnik" (Kur´an 33:40)
- Naravno da sam ih čitao i dobro su mi poznati.
-Onda gdje je Alija u njima? Ako nam Kur´an kaže da je Muhammed s.a.v. Allahov poslanik, tko može tvrditi suprotno?
Kada nisam rekao ništa nastavio je:
-Što se tiče Džibrailove greške, Boze nas sačuvaj, to je gore od prvog, jer, kada je Allah poslao Džibraila, Muhammed s.a.v. je imao četrdeset godina dok je Alija bio dječak od šest ili sedam godina. Kako je Džibrail mogao napraviti grešku i zamijeniti Muhammeda s.a.v. koji je bio odrastao čovjek, sa Alijem, koji je bio dijete?
Poslije toga je Sejjid zašutio dok sam ja razmišljao o onome što sam upravo čuo. Pitao sam se zašto i mi ne zasnivamo naše prosuđivanje na ovako razumnoj logici.
-Želio bih da vam kažem da su šije jedina grupa medju Muslimanima koja vjeruje u nepogrješivost poslanika i imama. Pa, ako su naši imami, kao ljudska bića bezgriješni, kako možemo reci da je Džibrail, Allahov melek, mogao griješiti.
-Onda, odakle dolaze sve te lažne priče o vama? - upitao sam.
-Od neprijatelja islama koji žele podijeliti i zavaditi Muslimane. Mi smo braca bili mi šije ili sunije, jer obožavamo istog Allaha i ne pridružujemo Mu nikoga, imamo isti Kur´an istog Poslanika i istu Kiblu. Sunije i šije se samo razlikuju po šerijatskim pitanjima na isti način kako se razlikuju suni mezhebi medju sobom. Imam Malik se nije slagao u svemu sa Imamom Hanifom, koji se nije slagao u svemu sa imamom Šafijem...
-Znaci li to da je sve ono što se o vama priča laz?
-Vi ste, hvala Allahu, jedan razuman čovjek i u stanju ste da razumijete stvari. Sada, kada ste bili medu šijama i živjeli s njima, da li ste vidjeli išta od onoga vezanog za te neistine?
-Nisam vidio ništa osim dobrih stvari. Hvala Allahu koji mi je omogućio da sretnem Munima, jer je on bio uzrok mog dolaska u Irak gdje sam saznao mnogo štošta.
-Uključujući i mjesto kabura imama Alije. - Munim dodade s osmijehom.
-U stvari, naučio sam mnogo novih stvari, čak i od ovih dječaka poželevši da sam imao mogućnost učiti u jednoj medresi

kao što je ova.

-Dobro došli! Ako želite da studirate naći ćemo mjesto za vas. - rekao je Sejjid.

Svi prisutni su pozdravili ovaj prijedlog, naročito Munim čije je lice blistalo od sreće.

-Ali, ja sam oženjen čovjek s dvoje djece ...

-Mi ćemo se pobrinuti za vas smještaj, održavanje i sve što ćete trebati, najvažnije je vaše učenje. - reče mi Sejjid.

Za trenutak sam pomislio: čini mi se neprihvatljivim da budem student nakon pet godina provedenih kao predavač.

Zahvalio sam se za ponudu i rekao da bih Želio razmisliti o tome ozbiljno po povratku sa umre. Kada sam izrazio zelju da pročitam nešto od njihovih knjiga, Sejjid je zamolio studente da me snabdiju sa odgovarajućom literaturom. Za nekoliko minuta se ispred mene nadje vise od sedamdeset knjiga. Shvatio sam da nije moguće nositi sve te knjige sa sobom, pogotovo, jer sam išao u Saudijsku Arabiju gdje vlast cenzuriše svaku knjigu koja ulazi u zemlju ne želeći dopustiti razvijanje novih ideja, naročito ne onih koje se ne slažu sa državnom politikom. S druge strane, nisam Želio da propustim šansu da posjedujem ove knjige koje sam vidio prvi put u životu. Rekao sam im da je ispred mene dugo putovanje koje me vodi kroz Siriju, Jordan i Saudijsku Arabiju. Na putu nazad ono će biti čak i duže, jer treba da putujem kroz Egipat i Libiju. Pored težine, koja bi predstavljala prepreku da ih ponesem sa sobom, većina od ovih zemalja zabranjuje ulazak ovakvih knjiga i svoju unutrašnjost.

Sejjid mi je predložio da im ostavim adresu da bi mi poslali knjige kuci u Tunis. Prihvatio sam ovo i zahvalio za njegovu darežljivost. Kada sam se spremao da odem Sejjid se podigao i rekao:

-Neka vas Allah štiti na vašem putovanju i omogući vam sretan povratak. Kada budete stajali kod kabura moga pradjeda, Allahovog Poslanika, molim vas prenesite mu moje selame.

Svako je bio dirnut ovim riječima, uključujući i mene. Primijetio sam suze u njegovim očima, pa sam pomislio: Boze me sačuvaj, ovakav čovjek ne može biti u zabludi niti lagati: njegova dostojanstvenost i skromnost pokazuju da je on zaista potomak poslanika Muhammeda sav.. Nisam se mogao suzdržati da ne uzmem njegovu ruku i poljubim je, Usprkos njegovog odbijanja.

Kada sam ustao svi su se podigli i poželjeli mi sretan put. Nekoliko dječaka me je ispratilo i zatražilo moju adresu da bi se kasnije dopisivali.

To veće smo otišli kod jednog Munimovog prijatelja po imenu Šubbar. Čitavu noć smo proveli razgovarajući s jednom grupom studenata medju kojima su bili i studenti sejjida Muhammeda Bakira Sadra. Oni mi predložiše da se sretnem s njim obećavajući da će ugovoriti sastanak za prekosutra. Prijatelju Munimu se dopadala ta ideja mada on sam nije mogao prisustvovati, jer je morao nazad u Bagdad na jedan važan sastanak. složili smo se da ostanem kod Šubbara tri do četiri dana dok se prijatelj ne vrati.

Munim nas je napustio odmah iza jutarnjeg namaza dok smo mi otišli na spavanje. Iz razgovora sa ovim studentima sam saznao o šarolikosti predmeta koji su predavani na jednoj vjerskoj ustanovi. Pored islamskih predmeta kao što su pravo (fiqh), zakon (sari´a) i tevhid (islamska teologija), predaje se i

ekonomija, sociologija, političke nauke, historija, strani jezici i astronomija.

Sejjid Muhammed Bakir Sadr

Do Sejjidove Kuće sam otišao u Šubberovom društvu. Uz put je strpljivo odgovarao na moja pitanja o ulemi i njegovom odnosu s njima. Kada smo ušli, sejjid Sadr je bio okružen studentima koji su na glavama imali turbane. Ustao je i nazvao nam selam, a kada sam mu bio predstavljen ponudio mi je mjesto pokraj sebe. Poslije toga me je pitao o Tunisu i Alžiru i o poznatoj ulemi kao što su bili Hidr Husejn i Tahir ibn Asur i drugi. Usprkos njegovom ugledu i poštovanju koje je uživao medju studentima bio sam opušten i Činilo mi se kao da sam ga odavno poznavao.

Mnogo toga sam naučio Slušajući njegove odgovore i objašnjenja, koja je davao kada je diskutovao sa studentima. Dopadala mi se ideja o prihvaćanju uleme koja je bila u stanju dati jasne odgovore na različita pitanja i riješiti razne probleme na islamski način. Postao sam uvjeren da su šije muslimani koji se klanjaju samo Allahu i koji vjeruju u poruku koju je poslanik Muhammed s.a.v. donio. Na početku sam sumnjao da je to sve kod njih bila gluma ili, Možda, kako oni to zovu takijja (pretvaranje). Kasnije sam prestao sumnjati, jer je bilo nemoguće da su se stotine ljudi, koje sam sreo i s kojima sam razgovarao, udružili da glume i da me prevare. Osim toga, tko sam bio ja zbog koga bi se trebali pretvarati? U svim njihovim knjigama, bilo da su one stare - izdane nekoliko vjekova unazad, ili nove, nalazio sam vjerovanje u jednog Boga, Allaha, i Njegovog poslanika Muhammeda s.a.v.. Sada sam bio u prilici da budem u društvu sejjida Muhammeda Bakira Sadra, čuvenog šija alima, visoko cijenjenog unutar i izvan Iraka, i vlastitim očima posmatram njegovo ponašanje i način života koje vodi.

Kada je došlo vrijeme za namaz uputili smo se ka džamiji koja je bila u blizini Kuće. Sejjid Sadr je predvodio podne (zuhr i ikindiju (asr) namaze i za to vrijeme sam se Osjećao kao da sam bio medju samim ashabima poslanika Muhammeda s.a.v. Na kraju je bila proučena dova poslije čega su svi uzviknuli uglas:"Allahumme salli ala Muhammedin ve ali Muhammed (Boze Blagoslovi Muhammeda i porodicu Muhammedovu.) To je bila dova zahvalnosti i veličanja Allaha i na kraju selami Muhammedu s.a.v. i njegovoj primjernoj porodici.

Poslije namaza sejjid je sjeo u mihrab dok su mu ljudi dolazili, nešto priupitali i onda odlazili. tražili su odgovore za lične probleme kao i za one poslovne prirode. Svaki od njih bi dobio odgovarajući odgovor, poslije čega bi poljubio Sejjidovu ruku i onda se udaljio. Pomislio sam: kako su to sretni ljudi, jer medju sobom imaju takvu osobu kojoj su se mogli povjeriti i koja je sposobna riješiti njihove probleme.

U svakom trenutku Sejjid je bio ljubazan i pažljiv prema meni toliko da sam potpuno zaboravio na svoju familiju i naciju. Činilo mi se, ako bih ostao mjesec dana u njegovom društvu, postao bih šija, ako ni zbog čega drugog ono zbog njegove skromnosti, gostoprimstva i pažnje. Kad god sam pogledao prema njemu ljubazno bi me upitao da li nešto trebam. U ta četiri dana nisam bio u njegovom društvu samo kada bi odlazili na spavanje. Svaki dan sam vidjao brojne posjetioce medju kojima su bile šije iz Saudijske Arabije, područja Hidžaza, ostali iz Bahrejna,

Katara, Ujedinjenih Arapskih Emirata, Libana, Sirije, Irana, Afganistana, Turske i Afrike. Sejjid je razgovarao sa svakim od njih ponaosob rješavajući probleme koji su ih teretili. Kasnije su izlazili s vidnim olakšanjem i radosnim licima. Ovdje bih Želio da spomenem jedan slučaj koji je bio predstavljen Sejjidu dok sam bio u njegovoj blizini. Veoma prijatno me je iznenadio način kojim ga je riješio i kojeg spominjem s ciljem da uvidimo što smo izgubili prestajući živjeti po Allahovim zakonima.

četiri čovjeka, koji su bili Iračani zaključujući po njihovom naglasku, dodjoše da razgovaraju sa sejjidom Sadrom. Jedan od njih je bio naslijedio djedovu kuću koju je odmah prodao (osoba kojoj je kuca prodana je, takodjer, bila prisutna). Godinu dana poslije prodaje, pojavila su se dva brata tvrdeći da su i oni bili zakonski nasljednici umrlog čovjeka. Sva četvorica su sjeli ispred Sejjida podnoseći mu svoje dokaze na papiru i druge dokumente koje je on pročitao i nakon nekoliko minuta razgovora s njima izrekao pravednu presudu: Dodijelio je čovjeku koji je kupio kuću puno pravo da je zadrži. Onda je rekao onome tko je prodao kuću da poda odredjenu svotu novca dvojici brace. Poslije toga su mu poljubili ruku i zagrlili jedan drugoga. Bio sam iznenadjen ovim, tako da sam pitao Šubbara:

-Da li je slučaj završen?

-Jeste, svako je dobio svoje pravo.

-Zar je bilo moguće da je takav slučaj bio riješen za ovako kratko vrijeme, nekoliko minuta!? U našoj zemlji sličan slučaj bi trajao najmanje deset godina. Neki od tužilaca bi i umrli i njihovi sinovi bi preuzeli slučaj. Cesto bi legalni troškovi bili veći i od vrijednosti same Kuće. slučaj bi išao od osnovnog suda na viši sud, a odatle na vrhovni sud. Na kraju nitko ne bi bio zadovoljan, dok bi se mržnja medju porodicama i dalje nastavljala.

-Mi ovdje imamo iste slučajeve, ako ne i gore. Ako ljudi podnesu svoj slučaj pred državne sudove, onda trebaju proći kroz sve te teškoće koje ste upravo naveli. Ali, ako bi ukazali povjerenje vjerskom autoritetu i prihvatili islamski zakon, onda bi njihovi slučajevi bili riješeni za nekoliko minuta, kao što ste i mogli vidjeti. A šta je bolje od Allahovog zakona za one koji shvaćaju? Ovdje od njih nije traženo ni dinara, a da su otišli na državni sud morali bi platiti visoku cijenu.

-Subhanallah! Da nisam lično prisustvovao ovome, niko me ne bi mogao uvjeriti da je takvo nešto moguće.

Subbar se nasmijao i rekao:

-Brate, kažem vam da je ovo što ste vidjeli samo jedan jednostavan slučaj u poredjenju sa onima kada padne krv. čak i takve slučajeve razmatra i rješava vjerski autoritet za nekoliko sati.

-Znaci li to da vi u Iraku imate dvije vlasti, državnu i vjersku?

-Ne, u Iraku postoji samo državna vlast, ali Muslimani šija mezheba koji prihvaćaju vjerski autoritet nemaju ništa sa državnom vlasti, jer ona nije islamska. Oni su pod državnim zakonima jer žive u državi, njeni su gradjani, placaju državne takse itd... U slučaju kada musliman ima spor sa ne-muslimanom onda je prinudjen da se obrati državnom sudu, jer druga strana ne prihvata vjerski autoritet. Ako je rasprava izmedju dva muslimana onda se slučaj završava brzo i bez komplikacija, jer obje strane

prihvaćaju odluku. Tako se svi slučajevi koji dolaze pred vjerske autoritete Obično rješavaju u jednom danu dok drugi znaju visiti na drzavnim sudovima mjesecima i godinama.

To je bio slucaj koji me je ucinio zadovoljnim sa Allahovim zakonima, hvaljen neka je On, i koji mi je pomogao da razumijem Allahove rijeci:

"... I oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, su pravi nevjernici". (Kur´an 5:44)

"... I oni koji nisu sudili prema onome šta je Allah objavio; oni su ti koji su nepravedni". (Kur´an 5:45)

"... I svi oni koji nisu sudili po onome što je Allah objavio - pravi su griješnici". (Kur´an 5:47).

Ovaj dogadjaj je, takodjer, u meni pobudio osjecanja gnijeva i gorcine zbog onih koji su promijenili Allahova pravila i uveli zakone koji su ljudska tvorevina. Oni sa podsmijehom i drskošcu kritikuju bozanske zakone nazivajuci ih surovim i nehumanim, jer propisuju: odsijeci ruku lopovu, kamenovati preljubnika, ubiti ubicu. Odakle su došle sve te nove teorije koje su neprihvatljive Muslimanima i islamskoj kulturi? Nema sumnje da poticu sa Zapada i od neprijatelja islama. Oni znaju da primjena Allahovih zakona znaci njihovu propast, jer su oni ti lopovi, silnici, ucjenjivaci, preljubnici, kriminalci i ubice.

Za vrijeme tih nekoliko dana cesto sam razgovarao sa Sejjidom pitajuci ga o svemu onome što sam cuo o njihovim vjerovanjima, o onome šta su mislili o ashabima poslanika Muhammeda s.a.v. o hazreti Aliji i njegovim sinovima ...

Pitao sam sejjid Sadra o imamu Aliji i zašto izjavljuju u ezanu (pozivu za namaz) da je on "valijul Allah" (Allahu blizak) Odgovorio mi je ovako:

-Amirul mu´minin (Vodja vjernika), Alija, neka ga Allah blagoslovi, je bio jedan od onih Allahovih sluga koje je On odabrao i zaduzio da se brinu o Njegovoj poruci poslije zadnjeg Poslanika Muhammeda s.a.v.. Te sluge su bile poslanikovi opunomocenici. Svaki poslanik je imao svog opunomocenika (osoba koja se brine o stvarima u odsustvu glavne osobe), a Alija ibn Abu Talib je bio opunomocenik poslanika Muhammeda s.a.v.

Mi njega izdvajamo medju drugim ashabima (drugovima), jer su Allah i poslanik Muhammed s.a.v. tako cinili. Za to imamo mnoge dokaze, jedne dobivene logicnim razmišljnjem, a druge dokaze iz Kur´ana i sunneta. U njih nije moguce sumnjati, jer su dobro ispitani i dokazani od strane naših ucenih ljudi, koji su napisali mnoge knjige o tom predmetu. Takodjer, ovo potvrdjuju i neki alimi iz suni mezheba. Umajjadski rezim je svom snagom nastojao da sakrije ovu istinu boreci se protiv imama Alije i njegovih sinova koje su na kraju i pobili. Oni su cak naredjivali ljudima, ponekad ih i silom primoravajuci, da javno izazivaju Allahovo prokletstvo na Aliju. Zbog toga su njegove šije (na arapskom "slijedbenici"), neka ih Allah blagoslovi, poceli svjedociti, takodjer javno, da je Alija covjek blizak Allahu (Alijen velijullah). Ni jedan musliman nece izazivati Allahovo prokletstvo na onoga ko je Allahu blizak uprkos pritiscima tiranske vlasti, tako da je pobjeda bila Allahova, Njegovog Poslanika i svih vjernika. Na ovaj nacin su buduce generacije uspjele saznati pravedni razlog zbog kojeg se Alija borio i nepravdu koja mu je nanošena. Svjedocenje da je Alija covjek blizak Allahu naša ulema smatra mustehabom (preporucljivim), a

ne vadzibom (obaveznim). U vjeri postoje mnoge stvari koje su mustehab, za koje ce vjernik biti nagradjen ako ih izvršava a nece biti kaznjen ako ih propušta.

Na primjer, za muslimana je preporuceno da poslije sehadeta (svjedocenje da nema boga osim Allaha i da je Muhammed s.a.v. Njegov Poslanik) kaze: svjedocim da je Dzennet istina i da je Dzehennem istina, i da ce Allah izvesti ljude iz kabura. - Sejjid mi je objasnio.

-Naša ulema nas uci da je prvenstvo u nasljedjivanju Poslanika imao Abu Bekr Sidik, onda Omer Faruk, onda Osman, pa tek onda Alija, neka ih Allah sve blagoslovi.

Sejjid je za trenutak šutio da bi onda rekao:

-Oni mogu govoriti šta zele, ali to ne mogu dokazati. Pored toga, ono što su vas ucili je suprotno onome sto piše u njihovim knjigama u kojima se kaze: "Najbolji od muslimana je bio Abu Bekr pa onda Osman", nigdje ne spominjuci Aliju kojeg su smatrali obicnom osobom. Tek kasnije, istoricari su poceli da spominju i njegovo ime kada bi pominjali cetiri pravedne halife.

Poslije toga sam ga pitao o parcetu zemlje na koji stavljaju cela za vrijeme klanjanja i koje zovu "turbah husejnijja".

-Kada smo u sedzdi mi stavljamo celo na zemlju, ali ne zbog zemlje, kako to neki tvrde, nego zbog Allaha, Uzvišenog i Velikog, jer se sedzda cini samo i jedino pred Njim i zbog Njega. Dobro je poznato, a to prihvataju i braca sunije, da je najbolje ciniti sedzdu na zemlji ili na nejestivim tvarima koje poticu od zemlje. Sedzda ucinjena na necem drugom je nepravilna. Poslanik Muhammed s.a.v. je obicno sjedio na zemlji, a takodjer je imao parce zemlje na koje je stavljao celo kada bi klanjao. Govorio je ashabima, neka ih Allah blagoslovi, da cine sedzdu na zemlji ili na plocastim kamenjima dok im je zabranjivao da stavljaju cela na rukave košulja ili dijelova druge odjece. Mi smatramo da se treba poštovati ovaj sunnet u potpunosti.

Imam Zejnul Abidin ibn Husejn, neka ih Allah blagoslovi obojicu, je klanjao na jednom komadu zemlje (turba) uzetom sa ocevog kabura, jer je blagoslovljena zemlja na kojoj je prolivena krv najveceg šehida. Tako, kao njegovi sljedbenici mi nastavljamo s tom tradicijom. Mi ne kazemo da sedzda koja nije ucinjena na turbi nije ispravna. U stvari, svaka sedzda na bilo kojem komadu zemlje ili kamenu ili na prostirci koja je napravljena od palminog lišca ili slicnog prirodnog materijala je ispravna.

Upitao sam vezano za Husejna, neka mu je Allahov blagoslov:

-Zasto šije placu i udaraju se po grudima, ponekad se i ranjavajuci kad je to u islamu zabranjeno. Poslanik s.a.v. je rekao: Onaj ko se udara u grudi i cijepa haljine slijedi zov dzahilijje i nije od nas.

-Kazivanje je tacno i tu nema sumnje, ali ono se ne odnosi na tradicionalnu dzenazu imama Husejna. Poziv na osvetu Husejna i slijedjenje njegovog puta nije zov dzahilijje. Pored svega, i šije su ljudska bica medju kojima cete naci ucene ljude i one bez obrazovanja koji lahko podlijezu emocijama. Kada vidite da su emocije nadvladale, samo se sjetitite šta se desilo Husejnu, njegovoj porodici i prijateljima: kroz kakva mucenja su prolazili, na koji nacin su pobijeni, kako su u zarobljeništvu ponizavani. Pa pošto su oni bili dobri ljudi, pobozni i bogobojazni, naša namjera je da ispoljimo zalost i protest, a

Allah, hvaljen neka je, nagradjuje ljude prema namjerama.

Prošle sedmice sam citao izvjestaj egipatske vlade o samoubistvima poslije smrti Dzemala Abdul Nasera. Naveli su osam primjera u kojima su ljudi oduzmali vlastite zivote skacuci sa zgrada ili bacajuci se pod voz. Pored njih tu je bilo mnogo povrijedjenih. Ovo su bili primjeri slucajeva kada su emocije savladale ljude koji su smatrani svjesnim i razboritim. Svi nastradali su bili muslimani koji su potegli ruke na sebe zbog smrti Dzemala Abdul Nasera koji je umro prirodnim putem. Ne bi bilo u redu da zbog ovoga osudimo sve sunije i kazemo da svi griješe. Zato nije ni u redu da suni osudjuju šije što placu za najvecim šehidom. Ovi ljudi prozivljvaju i danas Husejnovu tragediju i nedaju da se zaboravi. Cak je i Allahov Poslanik, s.a.v. plakao poslije Husejnove pogibije kao i melek Dzibrail.

-Zašto šije ukrašavaju kabure svojih "velija" srebrom i zlatom uprkos cinjenici da je to zabranjeno u islamu?

-Ta praksa nije zabranjena u islamu i to ne rade samo šije. Pogledajte dzamije brace sunija u Egiptu, Iraku, Turskoj ili bilo gdje u islamskom svijetu pa cete i sami vidjeti da su i one ukrašene srebrom i zlatom, cak i poslanikova dzamija u Medini. Ka´ba se svake godine prekriva tkaninom ukrašenom cistim zlatom koja vrijedi milione. Kako mozete vidjeti, ta stvar nije karakteristicna samo za šije.

-Saudijska ulema kaze da je dodirivanje kabura i obracanje "velijama" za blagoslov širk. Kakvo je vaše mišljenje?

-Ako se vjeruje da se dodirivanjem kabura i obracanjem umrlima moze nanijeti šteta ili dobiti korist onda je to širk. Nema sumnje da su Muslimani monoteisti i da vjeruju da samo Allah moze prouzrokovati štetu ili korist. Obracanje velijama i imamima (neka ih Allah sve blagoslovi) vjerujuci da bi oni mogli biti posrednici kod Allaha nije širk. Svi Muslimani, suni i sije se slazu po ovom pitanju od vremena Allahovog Poslanika, s.a.v. pa do danas. Samo se ucenje vahabija, koje se nedavno pojavilo, suprotstavlja svim islamskim mezhebima. Ovim su prouzrokovali mnogo pometnje medju Muslimanima. Vahabi zbog ovoga prolivaju krv i cak znaju da pretuku stare hadzije koji su na putu ka Mekki samo zato što kazu "Selamun alejkum, ja Resulullah (Selam neka je tebi, Boziji poslanice)". Oni, takodjer, ne dopuštaju nikome da dodirne Poslanikov kabur. Imali su mnogo rasprava o ovome s našom ulemom, ali su ostali i dalje nepopustljivi i arogantni. Kada je sejjid Sarafi el-Din, poznati šija alim, bio na hadzu za vremena kralja Abdula Aziza ibn Sauda, bio je pozvan na kraljevsku palatu za kurbanski bajram u skladu sa tadašnjim obicajima. Kada je došao njegov red da pozdravi kralja, sejjid Sarafi el-Din mu je poklonio Kur´an sa koznim koricama. Kralj je primio Kur´an, stavio ga na celo i onda poljubio. Sejjid ga je upitao:

-Kralju, zašto ljubite i ukazujete poštovanje tim koricama koje su napravljene od obicne kozije koze?

-Moje poštovanje je bilo ukazano Kur´anu, a ne kozijoj kozi - kralj je odgovorio.

-Dobro receno, kralju. Mi mislimo isto kada ljubimo prozor ili vrata Poslanikove kuce. Znamo da su napravljeni od zeljeza i drveta i da ne mogu nanijeti zlo niti donijeti korist. Mi samo zelimo ukazati poštovanje i ljubav prema poslaniku Muhammedu s.a.v. na isti nacin kako ste vi uradili sa Kur´anom kada ste

poljubili njegove kozne korice.

Svi prisutni su bili zadivljeni Sejjidovim rijecima govoreci mu da je potpuno u pravu. Kralj je bio prinudjen da dozvoli hadzijama pristup Poslanikovim licnim stvarima. Ovo je ponovo zabranio kralj koji je došao poslije Abdul Aziza. Cini se da se oni ne boje da ljudi pocnu obozavati stvari nego je tu politika uplela svoje prste. Istorija nam je pokazala šta je politika uradila sa Zajednicom Muslimana.

Sumnja i zbunjenost

Za osobu poput mene je bilo veoma teško prihvatiti sve što sam od Sejjida cuo. Prozivio sam dvadest pet godina diveci se i poštujuci Poslanikove ashabe, narocito cetiri pravedne halife. Vjerovao sam da nam je Poslanik naredio da slijedimo njihova ucenja, narocito Abu Bekra el-Sidika i Omera el-Faruka cija imena nisam cuo da se spominju od kako sam došao u Irak. Umjesto o njima slušao sam o imamima za koje nisam nikad cuo. Takodjer su tvrdili da je Poslanik jasno proglasio hazreti Aliju za svog nasljednika. Kako sam mogao vjerovati da su se Poslanikovi ashabi poslije njegove smrti udruzili protiv Alije, neka mu Allah podari Svoj blagoslov!? Od malena smo bili uceni da su oni, neka ih Allah sve blagoslovi, bili najbolji ljudi i da su poštovali Aliju. Znali su da je on bio muz hazreti Fatime Zehre, otac Hasana i Husejna i ulaz u "grad znanja".

Hazreti Alija je znao vrijednosti Abu Bekra el-Sidika, to jest da je bio prvi musliman; da je bio s Poslanikom s.a.v. u pecini što Allah pominje i u Kur´anu; da mu je Allahov Poslanik, s.a.v. povjerio vodjenje namaza za vrijeme svoje bolesti; da je Poslanik rekao o njemu: ako bih trebao bliskog prijatelja odabrao bih Abu Bekra. Zbog svega toga Muslimani su ga postavili za prvog halifu. Hazreti Alija je znao polozaj našeg Omera kojim je Allah proslavio islam i koga je Poslanik zvao el-Faruk, tj, onaj koji razdvaja istinu od lazi. Takodjer, hazreti Alija je znao poziciju naseg Osmana u cijoj su se prisutnosti Allahovi meleci zastidjivali i koji je od Allahovog Poslanika s.a.v. dobio ime "Zu el-Nurejn" što znaci "covjek kome su podarena dva svjetla".

Kako mogu naša braca šije zanemariti njihov status i smatrati ih obicnim ljudima, podloznim ovosvjetskim cejfovima i tvrditi da su savladani pohlepom skrenuli sa pravog puta i prekršili Poslanikova naredjenja!? To je bilo nezamislivo, jer nam je poznato da su oni zurno izvršavali njegova naredjenja. Za islam i njegovu konacnu pobjedu, bili su se spremni boriti protiv vlastitih oceva, sinova i brace. Onaj ko je bio u stanju ubiti vlastitog sina ili oca radi Allaha i Njegovog Poslanika nije mogao biti podlozan ovosvjetskim ambicijama.

Zbog ovoga nisam mogao vjerovati u sve što su šije tvrdile, mada sam priznavao da su njihovi dokazi bili zasnivani na logici i zdravom razumu. S druge strane, nisam mogao povjerovati da bi se Poslanikovi ashabi, neka ih Allah sve blagoslovi, mogli spustiti tako nisko i ponašati kao obicni ljudi, nimalo nepromijenjeni objavom niti prosvijetljeni Muhammedom s.a.v.. O moj Boze! Kako je to moguce? Da li su stvarno ashabi bili takvi ljudi kako ih šije predstavljaju? Znao sam da je sumnja pocetak slabosti i da se sada moraju preispitati mnoge stvari da bi se došlo do istine.

Kad se prijetelj vratio otišli smo do Kerbale gdje sam

saznao za Husejnovu tragediju i nacin na koji je bio pogubljen. Ljudi bi se okupljali oko njegovog kabura i plakali, kao da je tek bio poginuo. Slušajuci govornike kako opisuju bitku na Kerbali i mene je obuzimala tuga i zalost kao nikad do tada. Plakao sam i plakao dozvoljavajuci duši da se oslobodi. Osjecao sam kao da sam bio medu redovima Husejnovih neprijatelja i sada sam, odjednom, promijenio stranu i postao jedan od njegovih sljedbenika spreman da se zrtvuje. Govornik je upravo prepricavao dogadjaj o Hurru, koji je stajao u sredini bitke tresuci se kao list. Jedan od njegovih vojnika ga je upitao:

-Da li ste se to smrti uplasili?

-Nisam, tako mi Allaha, nego upravo biram izmedju Dzenneta i Dzehennema.

Onda je potjerao konja prema Husejnu i upitao:

-Husejne, da li se moze oprostiti meni ovakvom?

Kada sam cuo ovo nisam se mogao više kontrolisati i poceo sam plakati. Osjecao sam se kao da sam bio na Hurrovom mjestu pitajuci Husejna: Da li postoji oprost i za mene, o sine Allahovg Poslanika? Kada me je prijatelj cuo kako placem zagrlio me je kao majka dijete zeleci ga utješiti.

To su bili trenuci u kojima sam švatio šta znaci plakati, jer sam osjecao da su suze prale srce i tijelo iznutra. Tek tada sam švatio Poslanikove rijeci: "Ako bi znali ono što i ja, manje bi ste se smijali a više plakali".

Taj citav dan sam bio potišten uprkos prijateljevom nastojanju da me oraspolozi. Izgubio sam apetit tako da nisam okusio ništa citav dan. Zamolio sam ga da mi ponovo isprica dogadaj sa Kerbale o cemu nisam znao mnogo. Lokalni imami su nam govorili da su neprijatelji islama ubili naše vodje Omera, Osmana i Aliju i da su isti neprijatelji ubili Poslanikovog unuka Husejna. To je bilo sve što smo znali. Obiljezavali smo ašuru tako što bi milostinja bila podijeljena, kuhala bi se razna hrana, a djeca bi išla kod starijih da dobiju novac za igracke i slatkiše.

Takodjer, u nekim selima na dan ašure ljudi ne pale vatru i ne rade nikakav posao. Narod se ne vjencava niti se išta proslavlja. Mi smo ove obicaje prihvatali i poštovali ne pitajuci mnogo o razlozima. Uprkos tome što se ovaj dogadaj smatra islamskim niko od lokalnih imama nije govorio o njemu javno.

Poslije smo otišli da posjetimo kabur Husejnovog brata, Abaza gdje mi je prijatelj ispricao o njegovoj hrabrosti i pogibiji. Tamo smo sreli veliki broj alima cija imena nisam zapamtio u detalje, ali se još uvijek mogu sjetiti njihovih prezimena kao što su Bahr Ulum, Sejjid Hakim, Kasif Ghita, Jasin, Tabatabai,Fejruzabadi, Asar Hajder i drugi. U njima sam primijetio znakove dostojanstvenosti i skromnosti što je u meni izazivalo osjecaj poštovanja. Šija muslimani im vjeruju i daju im petinu svog prihoda. Kroz ovu petinu oni odrzavaju i otvaraju vjerske škole, štampaju knjige i pomazu studentima koji im dolaze iz i svih krajeva islamskog svijeta.

Oni su nezavisni i nisu ni na kakav nacin povezani sa vlastima, za razliku od naših imama, koji ne bi uradili ili rekli nešto bez odobrenja vlasti koja isplacuje njihove plate, postavlja ih i smjenjuje kad god zeli.

To je bio novi svijet koji sam otkrio, ili bolje receno

kojeg mi je Allah pokazao. Poceo sam se lijepo osjecati u njemu nakon odupiranja koje sam na pocetku pruzao. Pridruzio sam se ljudima nakon što sam im se prvo suprotstavljao. Ovaj novi svijet me je inspirisao zeljom za znanjem i proucavanjem. Sada sam imao priliku da dodjem do zeljene istine na koju sam pomišljao svaki put kada bih procitao rijeci poslanika Muhammeda s.a.v.: "Israilovi sinovi su se podijelili u sedamdeset jednu grupu; kršcani su se podijelili u sedamdeset dvije grupe; moj narod ce se podijeliti u sedamdeset tri grupe, koje ce sve osim jedne završiti u Dzehennemu".

Svaki put kada citam ovaj hadis obuzme me veliko cudjenje zbog Muslimana koji ga citaju, ali olahko preko njega prelaze bez pokušaja da ga objasne i pronadju koja je to jedina grupa koja ce biti spašena i koje su to grupe koje ce završiti u Dzehennemu.

Zanimljiva je stvar da svaka islamska grupa tvrdi da je ona ta koja ce biti spašena. Na kraju Poslanikovog kazivanja dolazi: "Ko su oni, O Allahov poslanice"? Poslanik s.a.v. je odgovorio. Oni koji slijede moj put i put mojih ashaba". Da li postoji i jedna islamska grupa koja ne tvrdi da se ne drzi Allahove knjige (Kur´ana) i sunneta (Poslanikove tradicije)? Ako bi imami Malik, Abu Hanifa, Šafi ili Ahmed ibn Hanbel bili pitani svaki od njih bi tvrdio da se drzi Kur´ana i ispravnog sunneta.

Svi suni mezhebi i razlicite šijske grupe, za koje sam vjerovao da su zastranile, tvrde da se drze Kur´ana i tacnog sunneta. Da li je moguce da su svi u pravu? Ako bi bilo tako onda je Poslanikovo kazivanje izmišljeno ili iskrivljeno. Ali, ni to nije bilo moguce, jer je ono prihvaceno od svih sunija kao i šija. Da li nam preostaje da ovome hadisu ne pridajemo neko veliko znacenje? Boze nas sacuvaj! Allahov Poslanik s.a.v nije mogao reci nešto što bi bilo bez znacenja i cilja, jer je uvijek govorio rijeci mudrosti i upute. Zbog toga nam je samo ostala mogucnost da prihvatimo postojanje jedne grupe koja je u pravu dok su ostale na pogrešnom putu. Ovaj Poslanikov hadis ce nas podstaknuti da se preispitamo, ali u isto vrijeme nagnati na istrazivanje i proucavanje sa zeljom da pripadnemo onima koji ce biti spašeni.

Ova potreba za preispitivanjem vlastitog vjerovanja, javila se nakon što sam došao u kontakt sa šijama. Nešto me je njima privlacilo. Da li je to bila istina? Mozda, ko zna. Zar ne bih trebao sve licno ispitati i prouciti?

Islam mi, preko Kur´ana i sunneta, naredjuje da proucavam, istrazujem i uporedjujem. Allah, Najveci, je rekao: "One koji se zbog Nas trude mi cemo, sigurno, na Našim putevima voditi". Kur´an 29:69

On je takodjer rekao: "Oni koji slušaju i slijede ono što je najbolje; oni su ti koje je Allah vodio i oni su ljudi od razuma". Kur´an 39:18

Allahov Poslanik s.a.v. je rekao:"Proucavajte svoju vjeru" Zbog toga je proucavanje vjerska obaveza svakog odgovornog Muslimana.

Donio sam cvrstu odluku i obecao sebi da cu licno ispitati stvari. Pozdravio sam se sa prijateljima srcem punim tuge i zalosti. Osjecao sam da napuštam drage i odane prijatelje, koji, su mi poklanjali svoje vrijeme da bi mi pruzili pomoc, uvijek pazeci da se ne osjecam zaduzenim. Poslanik Muhammed s.a.v. je

rekao: "Ako vas Allah, Uzvišeni, odabere da pokazete jednom covjeku pravi put, onda je to vrijednije od citavog bogatstva na zemlji".

Napustio sam Irak, gdje sam proveo dvadeset dana medju imamima i njihovim sljedbenicima. Boravak tamo je bio kao lijep san iz kojeg spavac ne zeli da se probudi. Napustio sam Irak tuzan zbog kratkoce perioda i rastanka od dragih prijatelja, zaljubljenika u Ahlulbejt.

Krenuo sam ka Hidzazu, jer mi je cilj bila Allahova kuca i kabur od naseg hazreti Muhammeda s.a.v..

Putovanje u Hidzaz

Stigao sam u Dziddu gdje me je docekao prijatelj Bešir vidno zadovoljan što me vidi. Odveo me je kuci ukazujuci mi ljubaznost i gostoprimstvo. Proveli smo vrijeme obilazeci razna mjesta u njegovim kolima. Obavili smo umru zajedno i proveli nekoliko dana u molitvama i drugim radnjama ibadeta. Izvinuo sam se zbog kasnog dolaska, jer sam se bio zadrzao u Iraku više nego što sam planirao. Rekao sam mu o svome otkricu, jer sam ga smatrao covjekom bez predrasuda i dobro obavještenog:

-To je tacno, jer sam i ja cuo da oni imaju jako ucene alime, ali i mnogo grupa koje su zastranile i koje stvaraju velike probleme za vrijeme hadza. - rekao je.

Pitao sam o kojim problemima se radi.

-Oni klanjaju kod kabura i ulaze u Baki harem u grupama placuci i naricajuci. Nose sa sobom neko kamenje na kome cine sedzdu. Kada posjecuju Hamzin kabur na Uhudu, organizuju se u povorke udarajuci se po grudima i glasno placuci, kao da je Hamza upravo poginuo. Zbog svega ovoga saudijska vlast im zabranjuje da posjecuju kabure.

Nasmijao sam se i rekao:

-Da li su to jedini razlozi zbog kojih ih smatrate da su zastranili od islama?

-Ti i još drugi. Kada prolaze pokraj Abu Bekrovog i Omerovog kabura pocnu ih proklinjati, a neki od njih bacaju prašinu i smece.

Kada sam ovo cuo sjetio sam se šta mi je rahmetli otac govorio kada se vratio sa hadza:

-Primjetili smo nekoliko vojnika iz saudijske armije kako tuku štapovima par hadzija. Kada smo ih pokušali zaštiti odgovorili su nam: "Ovo nisu Muslimani nego šije, koji bacaju smece na Poslanikov kabur", Kada smo culi ovo prepustili smo ih vojnicima, proklinjuci ih i pljujuci.

Sada cujem od prijatelja rodjenog u Medini da oni dodju da posjete Poslanikov kabur, ali da bacaju smece po kaburima Abu Bekra i Omera. Sumnjao sam u obje price, jer sam vidio prostoriju u kojoj su bili kaburi Muhammeda s.a.v., Abu Bekra i Omera, koja je bila zakljucana i niko nije bio u stanju da joj se priblizi, a kamoli da baci nešto unutra. Za ovo su postojala dva razloga: prvo, nije se moglo ništa ubaciti unutra, jer nije postojao ni jedan otvor dovoljno širok, i drugo, tu je bila straza s kratkim bicevima, koja je motrila na vrata i udarala svakog onog hadziju koji je imao hrabrosti da se priblizi. Najvjerovatnije je bilo da su neki od vojnika, koji su imali predrasude o šijama, pronalazili razloge da bi opravdali svoju surovost prema njima. Mozda su zeljeli da pobude neprijateljsko osjecanje prema šijama

kod drugih Muslimana koji bi proširili glasine u svojim zemljama da šije mrze Allahovog Poslanika s.a.v. i bacaju prljavštinu na njegov kabur.

Covjek, u kojeg sam imao povjerenja, ispricao mi je sljedeci dogadjaj: "Išli smo oko Ka´be kada je jedan mladic osjetio jak bol u stomaku i poceo povracati. Vojnici koji su strazarili kod Crnog kamena, odmah su pošli da tuku mladica optuzujuci ga zbog skrnavljenja. Bio je odveden u zalosnom stanju, osudjen i ubijen istog dana".

Po drugi put sam razmislio o opravdanosti optuzbi koje sam slušao od saudijskog prijatelja. Nisam mogao naci ništa od toga osim da sam ih vidio kako se udaraju po grudima, placu i stavljaju celo na zemlju kada su u sedzdi. I, pored toga što klanjaju pokraj kabura, upitao sam se: Da li je to dovoljan dokaz da se optuzuje i huli neko ko vjeruje u Allaha i da je Muhammed s.a.v. Njegov rob i poslanik? Da li onoga ko redovno klanja daje sirotinji, posti mjesec ramazan, ide na hadz, cini dobra djela i sprjecava da se cini zlo, imamo pravo osudjivati?

Nisam se zelio suprotstavljati prijatelju niti pocinjati beskorisnu diskusiju, pa sam samo kratko rekao:

-Neka nam Allah pomogne, nama i njima, i neka nas vodi ka pravom putu i neka je Njegovo prokletstvo neprijateljima islama i Muslimana.

Svaki put kada sam išao oko Ka´be, gdje sam našao samo nekoliko posjetilaca, iskreno sam molio Allaha da mi otvori oci i povede me ka istini. Stajao sam kod Ibrahimovog a.s. mjesta i proucio sljedeci ajet iz Kur´ana: *"I borite se, Allaha radi, onako kako On to i zasluzuje! On vas je izabrao i u vašoj vjeri nista teško nije vam propisao; vjeri vašeg pretka Ibrahima; nazvao vas je Muslimanima jos otprije, a i u ovome (Kur´anu), da bi Paslanik mogao vama svjedociti, a vi biti svjedoci drugim ljudima; zato, klanjajte, dajte sirotinji i cvrsto se Allaha drzite; On je vaš Zaštitnik, i to najbolji Zastitnik i najbolji Pomocnik".* Kur´an 22:78

Onda sam poceo zvati poslanika Ibrahima, ili bolje receno našeg praoca Ibrahima, kako ga sam Kur´an naziva:

O naš praoce, ti koji si nas nazvao Muslimanima. Tvoje potomstvo se razišlo poslije tebe; neki od njih su postali jevreji, neki su postali kršcani, a neki su Muslimani. Jevreji su se izmedju sebe podijelili na sedamdeset jednu grupu, kršcani na sedamdeset dvije, a Muslimani na sedamdeset tri; sve grupe su u mraku, kako kaze tvoj sin Muhammed s.a.v. osim samo jedne koja je ostala vjerna tvome ucenju. O nas praoce !!

Da li je istina da Allah unaprijed odredjuje svakoj duši da bude Jevrej ili krscanin ili Musliman ili ateist ili politeist. Ili je to ljubav prema ovom dunjaluku i odstupanje od Allahove objave. Kada ljudi zaborave Allaha onda On ucini da zaborave sebe.

Nisam mogao vjerovati da je sudbinom sve odredjeno. Prije sam bio naklonjen vjerovanju da nas je Allah stvorio i podario razumom da bi mogli odvojiti istinu od lazi. Allah nam je slao Svoje poslanike da nam objasne nerazumljive stvari i njima nam pokaze šta je dobro a šta loše. Ali, covjek je podlozan ovozemaljskim strastima i sa svojom arogantnošcu, ohološcu, sebicnošcu, neznanjem, nastranošcu, tvrdoglavošcu, nepravednošcu i nasilnošcu skrece sa pravog puta da bi krenuo

putem šejtana. Udaljuje se od Milostivog Allaha i zbog toga se gubi. Ovo je najbolje izrazeno u Kur´anu, gdje Allah kaze: *"Zaista, Allah ne cini nepravdu ljudima, nego su Ljudi prema sebi nepravedni".* Kur´an 10:44

O naš praoce Ibrahime! Ne mozemo samo optuzivati Jevreje i kršcane što su skrenuli sa pravog puta nakon što im je bio jasno pokazan. ....Pogledaj i ovaj narod kojeg je Allah spasio poslavši mu tvoga sina Muhammeda da ga izvede iz mraka, da mu da svijetlo i ucini najboljim narodom na svijetu.

On se, takodjer, podijelio u mnoge neprijateljske grupe uprkos Poslanikovim upozorenjima i naredjenjima: "Zabranjeno je muslimanu da ne govori sa bratom muslimanom više od tri dana".

Šta se dogodilo sa ovim narodom koji je podijeljen u mnogo neprijateljskih drzavica. O naš praoce Ibrahime! Šta se dogodilo sa ovim narodom"? ... To je nekad bio najbolji narod koji je vladao izmedju istoka i zapada i donosio znanje i prosvjecenje drugim narodima.

Danas je sišao na najnize grane u svojoj istoriji, njegova zemlja se napada i Muslimani se istjeruju sa vlastitih ognjišta...

Njegova Aksa dzamija je okupirana od strane cijonisticke bande i niko nije u stanju da je oslobodi. Ako neko posjeti njegove zemlje nece naci ništa osim siromaštva, bijede, gladi, puste neobradjene zemlje, zaraze, zaostalih obicaja, intelektualne i tehnicke nazadnosti, tiranije, progona i prljavštine. Dovoljno je da se uporede WC-i u zemljama zapadne Evrope i oni u našim zemljama da bi se vidjela velika razlika u higijeni. Smiješno je da tako nizak stepen u higijeni nalazimo u našim zemljama, a islam nas uci da je "cistoca znak vjere, a prljavstina znak šejtana (zla)". Da li se to vjera preselila u Evropu, a šejtan dosao da zivi u našoj sredini ? Zašto se Muslimani boje javno izjasniti o svojoj vjeri cak i u vlastitim drzavama !!? Zašto Musliman ne moze biti ni gospodar vlastilog lica, jer mu nije dopušteno da nosi bradu !!? Zašto Muslimani, ne mogu javno nositi svoju islamsku odjecu kada oni griješni javno piju alkohol i cine odvratna djela, dok ih Musliman nije u stanju ni opomenuti a kamoli pokazati pravi put. Cuo sam da u nekim islamskim zemljama, kao što su Egipat i Maroko, siromašni ocevi šalju vlastite kcerke da se prodaju, jer se nema šta jesti ...- neka tamo ne bude snage i moci osim Allahove, Uzvišenog i Mocnog.

O Boze!! Zašto Si napustio ovaj narod i ostavio ga da tumara u mraku? Nije lako, Milostivi moj, oprosti mi, jer je ovaj narod napustio Tebe i krenuo putem zla. Ti si rekao, a Tvoj govor je mudar i u njega se ne moze sumnjati : *"Ko god zaboravi Milostivog Allaha, Mi mu odredimo šejtana da mu bude prijatelj".* Kur´an 43:36

Nema sumnje da je potcinjenost i nazadnost muslimanskog naroda znak njegovog odstupanja od pravog puta. Jedna manjina ili grupa medju sedamdeset tri ne moze imati efekta na cijelu islamsku ummu (narod).

Allahov Poslanik s.a.v. je rekao: Naredjeno vam je da cinite dobra djela i sprjecavate cinjenje svake zabranjene stvari. U suprotnom slucaju, Allah ce vam za vladare postaviti zle i pokvarene medju vama. Onda ce vaši pošteni i dobri ljudi podici glas, ali nece biti nikoga da sluša.

O Boze! Mi vjerujemo u ono što Si nam poslao i slijedimo poslanika Muhammeda s.a.v.. Da li je to dovoljno da se smatramo vjernicima? O Boze, molimo Te nemoj nas vratiti u mrak nakon što Si nam osvijetlio put. Molimo Te, Boze, smiluj nam se, jer Ti Si Najmilostiviji. Boze, bili smo nepravedni prema sebi i ako nam Ti ne oprostiš i ne smiluješ nam se, onda smo sigurno na velikom gubitku.

Krenuo sam za Medinu s pismom za jednog Beširovog rodjaka kod kojeg sam trebao ostati. On je vec razgovarao s njim telefonom, tako, kada sam se pojavio, docekao me je toplo i ponudio mi smještaj. Nakon što sam se oprao i obukao najbolju odjecu otišao sam da posjetim kabur poslanika Muhammeda s.a.v.. Tamo sam zatekao samo nekoliko posjetilaca tako da sam se uspio pribliziti kaburima poslanika Muhammeda s.a.v. Abu Bekra i Omera, što nisam mogao da zamislim u sezoni hadza. Kada sam pokušao da dodirnem vrata, jedan od strazara me je oštro ukorio. Samo što sam poceo da ucim dovu i selame, dvojica strazara su mi naredila da napustim prostoriju. Pokušao sam da razgovaram s jednim od njih, ali uzalud.

Izišao sam u dvorište i pronašao mjesto gdje sam sjeo i poceo uciti Kur´an. Ponavljao sam ajete po nekoliko puta, osjecajuci da me sam poslanik Muhammed s.a.v. sluša. Pomislio sam: Da li je zamislivo da je mrtav kao bilo koja mrtva stvar? Ako je tako, onda, zašto mi u našem svakom namazu ucimo: Esselamu `alejke ejju-henne-bijju, ve rahmetullahi ve-berakatuhu (Allahov mir neka je tebi, O Boziji Poslanide, i Allahova Milost i Blagoslov). To je selam, koji se upucuje onome ko ga moze i cuti. Zna se da Muslimani vjeruju da poslanik Hidr, a.s., nije mrtav i da uzvraca svaki selam koji mu se uputi. Takodjer, sufi vjeruju da šejhovi, kao što su Ahmed Tidzani ili Abdulkadir Dzilani, dolaze da ih posjete, ne u snovima, nego u stvarnosti. Onda, zašto bi bilo teško vjerovati da poslanik Muhammed s.a.v. nije umro smrcu obicnog covjeka? Uopšteno, niko od Muslimana ga ne smatra za obicnog smrtnika, osim vahabija, prema kojima sam, zbog ovoga i drugih stvari, poceo osjecati odbojnost. Bilo mi je odvratno njihovo oholo ponašanje prema ostalim Muslimanima koji se ne slazu sa njihovim vjerovanjem.

Jednom, kada sam bio u Baki haremu da proucim dove za umrle clanove Ahlul-bejta, primijetio sam u blizini jedng starog covjeka koji je plakao, zbog cega sam zakljucio da je šija. Stao je u pravcu Ka´be i poceo klanjati. Odjedom vojnik, koji ga je, cini se, imao na oku, pritrca i udari ga nogom u predjelu rebara kad je ovaj bio u sedzdi. Starac je pao na ledja izgubivši svijest, dok ga je vojnik nastavio udarati i proklinjati. Sazalio sam se na starca misleci da ce ga ovaj razbjesnjeli vojnik pretuci do smrti, pa sam povikao:

-Ne smijete to ciniti!! Zašto ga udarate dok je klanjao!?

Oštro me je pogledao i rekao:

-Zavezi i ne miješaj se, jer ceš proci kao i on !

Primijetio sam da je bio spreman to stvarno i uciniti, pa sam se povukao. Bio sam ljut na sebe jer nisam bio u stanju da pomognem onima prema kojima se cinila nepravda. Takodjer sam bio ljut na Saudijce koji su se ovako ponašali nikome ne odgovarajuci zbog svoje grubosti prema obicnim i nemocnim ljudima. Nekoliko posjetilaca je bilo prisutno i jedino što su mogli uciniti je da kazu: La havle ve la kuvvete illa bi-llah,

(Nema snage niti moci osim kod Allaha). Drugi su govorili:
-To i zasluzuje, jer je klanjao kod kabura.
Nisam se više mogao kontrolisati pa sam se obratio osobi koja je ovo rekla:
-Ko vam je rekao da se ne smije klanjati kod kabura?
-Poslanik Muhammed s.a.v. nam je to zabranio.
-Sada govorite lazi o Allahovom Poslaniku. - ljutito sam rekao.
Ali, postadoh svjestan opasnosti, jer je neko od njih mogao nagovoriti onog strazara da i mene napadne, pa rekoh blazim tonom:
-Ako nam je Allahov Poslanik s.a.v. zabranio da klanjamo kod kabura, onda milioni i milioni muslimana koji dolaze svake godine na hadz cine grijeh, jer klanjaju pokraj kabura Poslanika s.a.v. Abu Bekra i Omera u Poslanikovoj dzamiji i pokraj drugih kabura koji se nalaze u mnogim dzamijama širom islamskog svijeta. Cak i ako je klanjanje u blizini kabura grijeh, da li osoba treba biti sprijecena na ovakav divljacki nacin ? Dopustite mi da vam ispricam dogadjaj kada se jedan covjek pomokrio u Poslanikovoj dzamiji u njegovom prisustvu. U trenutku su ashabi izvukli sablje da ga ubiju, ali ih je Poslanik s.a.v. zaustavio rijecima:
Pustite ga da ode i nemojte ga povrijediti. Poslije operite vodom mjesto na kome je mokraca. Imajte na umu da smo mi poslani da ucinimo stvari prostim, a ne komplikovanim; da navodimo na dobra djela i govorimo ljubazno, a ne da drzimo ljude na odstojanju i odbijamo ih od sebe.
Ashabi su poslušali naredjenje, a Allahov Poslanik s.a.v. je pozvao covjeka i zamolio ga da sjedne pokraj njega. Objasnio mu je da je mjesto u kome se nalazio Allahova kuca i da ne smije biti prljavo. Cinilo se da ga je covjek švatio, jer je bio vidjen drugog dana kako dolazi u dzamiju u najboljem odijelu.
Allah, Uzvišeni, je bio u pravu kadaje rekao Poslaniku s.a.v.:
"....da si bio osoran i grub prema njima, oni bi te sigurno napustili...". Kur´an 3:159
Neki od posjetilaca su bili dirnuti pricom i jedan od njih me pozva u stranu i upita:
-Odakle dolazite?
-Iz Tunisa. - odgovorio sam.
-Brate, tako vam Allaha, mislite na sebe i ne govorite ovakve price na ovom mjestu. To vam je moj iskren savjet. - u povjerenju mi je rekao.
Kada sam to cuo, obuze me ljutnja i neka gorcina. Oni koji tvrde sa su zaštitnici Haramejna uzimaju sebi za pravo da mlate Allahove goste do smrti. Niko ne smije u njihovom prisustvu da izrazi mišljenje niti da ispolji vjerovanje koje bi se suprotstavljalo njihovom. Cak ni jedan Poslanikov hadis ne mozeš ispricati ako se ne slaze sa onim što oni imaju. Kakva sramota !!
Otišao sam sa svojim novim prijateljem do njegove kuce. Donio mi je toplu supu i sjeo da razgovaramo. Pitao me je o mjestima u kojima sam bio. Ispricao sam mu svoju pricu od pocetka do kraja rekavši mu i ovo:
-Moj brate, poceo sam da budem nezadovoljan sa vahabijima i da polahko naginjem ka šijama.
Odjednom se izraz njegovog lica promijeni. Glasom punim ljutnje mi rece:

-Upozoravam vas, nemojte to više nikad ponoviti!

Onda me je napustio ne završivši svoju supu ostavljajuci me da ga cekam sve dok me san nije savladao. Probudio sam se sljedeceg jutra u trenutku kada je pocinjao ezan sa Poslanikove dzamije. Pogledao sam prema sofri i primijetio da je hrana bila nedirnuta što je znacilo da se moj domacin nije vracao. Postao sam sumnjicav pomislivši da se ne radi o pripadniku tajne policije. Brzo sam napustio kucu i uputio se prema dzamiji, gdje sam proveo citavo prije-podne klanjajuci i uceci dove za svoju sigurnost. Poslije podnevnog namaza, vidio sam govornika koji se obracao grupi Muslimana. Uputio sam se prema njima i saznao od jednog da je govornik bio kadija (sudija) u Medini.

Pazljivo sam ga slušao, jer je objašnjavao neke kur´anske ajete.

Kada je završio svoju lekciju prišao sam i rekao:

-Molim vas efendija, mozete li mi dati *neko upustvo vezano za objašnjenje sljedeceg kur´anskog ajeta: "....Allah samo zeli da vas drzi daleko od (svake vrste) necistoce, O clanovi porodice (Ahlul Bejt), i da vas potpuno procisti".* (Kur`an 33:33) Ko su Ahlulbejt u ovom kur´anskom ajetu?

Odmah mi je odgovorio:

-Zene poslanika Muhammeda s.a.v. jer ajet pocinje njihovim spominjanjem: "O Poslanikove zene, vi niste kao druge zene, ako se Allaha bojite..."

-Šija ulema kaze da su to bili Alija, Fatima, Hasan i Husejn, ali naravno, nisam se slozio s tim jer, kako i vi kazete, ajet pocinje sa: O Poslanikove zene... Onda su mi dali ovo objašnjenje: Ako bi se citav ajet odnosio na njih (tj. Poslanikove zene) onda bi gramaticki oblik bio zenski rod kroz citav ajet. Ali,kako Allah, Uzvišeni, kaze u tom ajetu: "Vi niste (kao druge zene) ako se bojite Allaha; umiljato ne govorite (sa drugima),ostanite u svojim kucama, svoju raskošnu odjecu ne pokazujte (u javnosti), odrzavajte namaz, davajte milostinju i slušajte Allahovog Poslanika". (Vazno je reci da je svaki od gore navedenih glagola u zenskom rodu. Arapski jezik ima glagolske dodatke za dva roda, muški i zenski))

I onda, u dijelu ajeta u kojem se pominje Ahlulbejt, rod se mijenja, pa Allah kaze: "...da drzi od vas daleko svaku necistocu i potpuno vas procisti". (glagoli u muskom rodu).

Kada sam završio, on skide naocale i rece:

-Pazite se tih otrovnih ideja! Šije mijenjaju Allahove rijeci onako kako to njima odgovara. Oni imaju mnoge ajete koji govore o Aliji i njegovoj djeci, ajete, koji su nama nepoznati. U stvari, oni imaju poseban Kur´an, kojeg zovu Fatimin Kur´an. Upozoravam vas da budete pazljivi sa šijama.

-Ne brinite efendija, ja se dobro cuvam. Znam mnogo stvari o njima i licno zelim da ih ispitam.

Upitao me je odakle dolazim i kako se zovem. Kada sam mu odgovorio nasmijao se arogantno i rekao:

-Da li znate ko je bio Ahmed Tidzani?

-Šejh sufi reda. - ponosno sam rekao.

Prijatelju, on je bio agent francuskih kolonijalnih vlasti. Francuzi su se odrzali u Tunisu i Alziru uz njegovu pomoc. Kada odete u Pariz, posjetite Nacionalnu biblioteku i procitajte u rijecniku pod "A" da je Francuska dala Legion de Honour (Legiju Casti) Ahmedu Tidzaniju za njegovu neprocjenjivu pomoc.

Bio sam neprijatno iznenadjen ovim, ali sam mu se ipak zahvalio i potom oprostio od njega.

Ostao sam u Medini citavu sedmicu i za to vrijeme posjetio sva poznata i nama vazna mjesta. Pazljivo sam posmatrao ljude oko sebe i postajo sve više kritican prema vahabijama.

Napustio sam Medinu i krenuo za Jordan da posjetim neke od svojih prijatelja koje sam sreo na prvom hadzu. Ostao sam s njima tri dana primijetivši da su bili puni mrznje prema šijama, cak više i od ljudi u Tunisu.

Kruzile su iste price i glasine. Kada bih upitao za dokaz odgovorili bi: "tako smo culi o njima". Saznao sam da niko od njih nije imao kontakt sa šijama, niti su procitali neku njihovu knjigu, niti je iko od njih sreo šiju u svom zivotu.

Iz Jordana sam otišao u Siriju, u Damask, gdje sam posjetio Umajad dzamiju pored koje je bila sahranjena glava Husejna ibn Ali ibn Abu Talib. Takodje sam posjetio i kabure Salahudina Ejjubija i naše Zejnebe bint Ali ibn Abu Talib.

Iz Bejruta sam se ukrcao na brod koji je išao direktno do Tripolija. Putovanje je trajalo cetiri dana za koje vrijeme sam se odmorio fizicki i mentalno. U mislima sam preispitao citavo putovanje i našao naklonost i poštovanje prema šijama. U medjuvremenu sam poceo osjecati odvratnost i udaljavanje od vahabija. Zahvalio sam se Allahu za brigu o meni i zamolio Ga da me vodi ka pravom putu.

Stigao sam kuci zeljan porodice i prijatelja našavši ih sve u dobrom zdravlju i raspolozenju. Iznenadio sam se kada sam ušao u kucu i vidio mnoge knjige za koje sam odmah znao odakle dolaze. Zurno sam otvarao brojne kutije koje su ispunjavale citavu kucu, osjecajuci zahvalnost prema tim ljudima koji su ispunili svoje obecanje. U stvari, broj knjiga koje sam dobio je bio mnogo veci od broja koji mi je bio poklonjen onog poslije-podneva u dzamiji u Iraku.

Pocetak istrazivanja

Bio sam jako zahvalan za ove knjige koje sam odmah slozio u svoju biblioteku. Odmarao sam se nekoliko dana i u medjuvremenu dobio raspored predavanja za novu akademsku godinu. Predavao sam samo tri dana sedmicno, što je znacilo da sam bio slobodan ostalih cetiri.

Procitao sam knjige kao što su "Vjerovanja sljedbenika Imama" i "Porijeklo Šija". Poslije njih sam poceo citati knjigu "Muradzaat (Dopisivanje)" od sejjida Šarafudina Musavija. Nakon prvih nekoliko stranica toliko sam se udubio da sam prestajao citati samo ukoliko je nešto zaista bilo prece. Cak sam je nosio sa sobom na fakultet. Iznenadila me je jasnoca i preciznost šija alima koji je odgovarao na pitanja suni alima sa Azhar Univerziteta. Našao sam da ovo nije bila obicna knjiga u kojoj pisac piše sta zazeli, bez kriticnosti i diskusije s nekim ko bi mogao imati drugacije mišljenje. "Muradzaat" ima oblik dijaloga izmedju dva alima, koji pripadaju razlicitim školama i koji su kriticni prema izjavama i mišljenjima jedan drugog. Obojica temelje svoje argumente na dvjema stvarima zajednickim za sve Muslimane: Kur´anu i sunnetu koji je podrzan u Sihah el-Sittah (šest knjiga hadisa). Postojalo je nešto zajednicko izmedju mene i ove knjige, jer sam i ja bio tragaoc za istinom, spreman da je prihvatim gdje god bih je našao.

Iznenadio sam se kada sam ga našao kako govori o odbijanju pojedinih ashaba da poslušaju naredjenje poslanika Muhammeda s.a.v.. Za to je davao i mnoge primjere, ukljucujuci i slucaj "tragicnog cetvrtka". Nisam mogao zamisliti da je naš Omer ibn Hattab odbio Poslanikov zahtjev i optuzio ga da ne zna šta govori. Na pocetku sam pomislio da je to samo jedna od prica iz šijskih knjiga, ali sam bio još više iznenadjen kada je šija alim naveo Buharijev Sahih i Muslimov Sahih (knjige koje se smatraju najvjerodostojnijim izvorom hadisa kod sunijskih mezheba) kao svoje izvore.

Otputovao sam do glavnog grada da bih kupio Buharijev Sahih, Muslimov Sahih, Mosnad od imama Ahmeda, Tirmizijev Sahih, Muvatta od imama Malika i druge poznate knjige. Nisam mogao cekati da se vratim kuci nego sam poceo sa citanjem na putu ka Gafsi. Sjedio sam u autobusu okrecuci stranice Buharijevog Sahiha trazeci dogadjaj "tragicni cetvrtak" nadajuci se da ga tu necu nikad pronaci.

U svakom slucaju sam ga pronašao i procitao nekoliko puta. Zaista je bio tu, potpuno onakav kakvog ga je sejjid Šarafudin citirao.

Prvo sam pokušao odbaciti mogucnost da se tako nešto dogodilo i da je naš Omer u to umiješan. Ali, kako sam mogao da ne vjerujem kada se to nalazilo u našim sahihima, suni sahihima, koje smo obavezni da prihvatimo !? Da je šija alim navodio njihove knjige, ja mu ne bih vjerovao, ali on je citirao dogadjaje opisane u našim sunitskim sahihima u ciju se istinitost ne moze sumnjati. Za ove sahihe mi vjerujemo da su najautenticnije i najtacnije knjige poslije Kur´ana. Ako bi sumnjali u njihovu tacnost ostali bi bez gotovo svih islamskih pravila i regulacija koji su iz njih potekli.

Kako sam se spremao poceti sa temeljitim istrazivanjem, obecao sam sebi da cu se oslanjati samo na one hadise koji su potvrdjeni od obje strane, i sunija i šija. Takodjer sam odlucio da ne obracam paznju na one hadise koje navodi samo jedna strana. Na ovaj nacin bih se osigurao od uticaja emocija i jednostranosti i bio u stanju proci dolinom sumnje i uspeti se na planinu sigurnosti i uvjerenosti. To je pravi Allahov put.

Poslanikovi ashabi - kako ih vidje šije i sunije

Odlucio sam da kamen temeljac mog studiranja bude kriticko proucavanje zivota Poslanikovih ashaba. Sumnjao sam da sve ove razlike, koje susrecemo danas, vuku korjena iz njihovog vremena. Islamska ulema je cesto poduzimala detaljno istrazivanje zivota Poslanikovih ashaba. Medju tim djelima su i sljedece knjige naše uleme: Usd el-Ghabah fi Tamjiiz el-Sahaba, El-Isabah fi Maarifat el-Sahabah, Mizan el-I´tidal i druge. U njima se nalaze kriticki osvrti na zivote i djela svih vaznijih ashaba.

Ovdje moram skrenuti paznju da je u ranom periodu vecina uleme pisala u skladu sa razmišljanjem tadašnjih partija na vlasti, tj. umajjadskih i abbasidskih vladara, koji su, kako je dobro poznato, bili zestoki protivnici Ahlulbejta i njihovih sljedbenika. Zbog toga ne bi bilo u redu oslanjati se samo na njih bez uzimanja u obzir i radova druge uleme koja je bila proganjana zbog toga što su bili sljedbenici Ahlulbejta i uzrok pobuna protiv tih tiranskih vladara.

Jedno od prvih otkrica je bilo da se ashabi nisu slozili sa zeljom poslanika Muhammeda s.a.v. da im napiše oporuku koja bi

im pomogla da ostanu na pravom putu. Ovo neslaganje medju samim ashabima je lišilo islamski ummet jedinstvenosti i gurnulo ga u mrak podjela, ratova i dovelo ga tamo gdje je danas.

To su bili oni koji su se podijelili po pitanju halifata (nasljedstva poslanika Muhammeda s.a.v.) u dvije partije, cijepajuci ummet na Alijine sljedbenike i Muavijine sljedbenike. To su bili oni koji su se razilazili po pitanju tumacenja Kur´ana i Poslanikovih hadisa, što je dovelo do stvaranja razlicitih vjerovanja, škola, mezheba, grupa i podgrupa. Od njih poticu teologije, škole mišljenja i filozofije inspirisane politickim ambicijama.

Muslimani ne bi bili podijeljeni i u neslozni da nije bilo podjele i nesloge medju ashabima. Postoji samo jedan Allah, jedan Kur´an, jedan Poslanik i jedna Kibla o kojima se svi slazu, dok je neslaganje, koje je nastalo medju ashabima još uvjek prisutno. Ono je nastalo prvog dana poslije smrti poslanika Muhammeda s.a.v. u sakifi (holu) plemena Saidah i trajat ce onoliko dugo koliko Allah bude zelio.

Kroz moju diskusiju sa šija ulemom saznao sam da su, po njihovom mišljenju, ashabi podijeljeni u slijedece grupe:

Prva grupa se sastojala od ashaba koji su uvijek odano slijedili i podrzavali Allahovog Poslanika. Oni su bili njegovi iskreni prijatelji, u rijecima i djelima, i ni za trenutak ga nisu napuštali. Stajali su cvrsto uz njega pruzajuci mu podršku u svakoj prilici. Allah, Uzvišeni, govori pohvalno o ovim ashabima na mnogim mjestima u Kur´anu. Takodjer, Poslanik s.a.v. hvali ove ashabe na mnogo mjesta. Šije pominju ovu grupu sa dubokim poštovanjem i naklonošcu i o njima su u potpunom slaganju sa sunijima.

Druga grupa se sastojala od ashaba koji su prihvatili islam i slijedili Allahovog Poslanika s.a.v. zbog koristi ili iz straha. Bili su ga u stanju povrijediti i nisu uvijek slušali njegova uputstva i naredjenja. U stvari, cesto su ga izazivali osporavajuci jasne propise i namecuci svoja licna mišljenja. Allah govori o njima u mnogim Kur´anskim ajetima, a takodjer, Poslanik Muhammed s.a.v. upozorava na njih. Šije spominju ove ashabe samo zbog njihovih dijela, ali bez poštivanja i naklonosti.

Treca grupa ashaba su hipokriti i licemjeri koji su pratili Poslanika s.a.v. samo da bi ga zaveli i prevarili. Oni su se pretvarali da su Muslimani, dok su u duši bili spremni vrijedati i huliti islam i Muslimane. Allah je o njima objavio citavu kur´ansku suru i obecao im najnize mjesto u Dzehennemu. Takodjer, poslanik Muhammed s.a.v. upozorava na njih na mnogim mjestima i cak obavještava svoje najblize prijatelje o njihovim imenima i osobinama.

Postojala je grupa ashaba, koji su se izdvajali od ostalih po rodbinskoj vezi sa hazreti Muhammedom s.a.v plus što su bili izuzetni po svojim duhovnim vrijednostima i plemenitošcu. To su bili clanovi Ahlulbejta (Poslanikove porodice) koje je Allah drzao cistim od svakog grijeha i podario im poseban status naredivši nam da ucimo salavate za njih (Allahumme salli ´ala Muhammedin ve Aali Muhammed -(Boze! Blagoslovi Muhammeda i porodicu Muhammedovu). On zahtjeva od svako Muslimana da ih iskreno voli kao naknadu Muhammedu s.a.v za islam kojeg je donio. Oni su ljudi koji posjeduju najvece znanje i potpuno objašnjenje

Kur´ana.
Oni su ljudi zikra, koje Allahov Poslanik s.a.v. izjednacava sa Kur´anom u njegovom kazivanju "dvije vrijedne stvari" (el-Sakalejn) u kojem nam naredjuje da ih se drzimo (2)-Medju izvorima ovog hadisa su ´Kanz el-Ummal, knjiga I, strana 44;´Ahmedov Musnad´, knjiga V, strana 182.
Hazreti Muhammed s.a.v. ih izjednacava sa Nuhovom ladjom : Ko god se popne spašen je a ko god zaostane potopljen je (3)-medju izvorima ovog hadisa su i "El Mustedarak"-skracena verzija od El Hakima, knjiga II strana 115 i "El-Sava´ik el-Muhrikah" od Ibn Hadzara, strane 184,234.
Ashabi su znali ovaj specijalan polozaj clanova Ahlulbejta, pa su ih poštovali i respektovali. Šije slijede njih i drze ih iznad svakog ashaba dokazujuci njihovu izuzetnost pomocu brojnih Poslanikovih hadisa.
Suni poštuju i imaju naklonjenost prema svim ashabima i ne prihvataju gore navedenu podjelu. Takodjer ne vjeruju da je medju Poslanikovim ashabima bilo hipokrita i licemjera, nego tvrde da su svi ashabi bili najbolji ljudi poslije poslanika Muhammeda s.a.v.. Ako bi izvršili neku podjelu medju njima, ucinili bi to prema njihovoj starosti, zaslugama i duzini sluzenja islamu. Oni stavljaju "cetiri pravedne halife" u prvu grupu, zatim i ostalih šest od desetorice kojima je obecan Dzennet, kako to tvrde. Zbog toga uce salavat za poslanika Muhammeda s.a.v. onda za hazreti Muhammedovu porodicu (Ahlulbejt) i na kraju za sve ashabe.
Ovo je bilo što sam uspio saznati od suni i šija uleme vezano za podjelu medju ashabima. To me je ponukalo da pocnem detaljno istrazivati o tom spornom pitanju. Obecao sam Allahu da cu se, Njegovom pomoci, odreci emocionalne vezanosti i biti neutralan i objektivan pazljivo slušajuci šta obje strane kazuju, i tek onda slijediti ono najbolje. Da bih to postigao odlucio sam:
l. Uvijek se oslanjati na ono o cemu se obje strane slazu vezano za tumacenje Kur´ana i sunneta poslanika Muhmmeda s.a.v..
2. Takodjer cu se oslanjati na razum, jer je to najveci dar koji je Allah dao ljudima i po cemu ih je odvojio od ostalih stvorenja. Svaki put kada je nezadovoljan postupcima ljudi, Allah trazi da koriste razum. Allah, Uzvišeni, se veoma cesto u Kur´anu obraca ljudima ovako: Zar ne razumiju? Zar ne švataju? Zar ne vide....?
3. Da moj islam bude: vjerovanje u Allaha, Njegove Meleke, Knjige i Poslanike; da je Muhammed Njegov rob i poslanik; da nikad necu slijepo vjerovati bilo kojem ashabu neovisno od njegovog polozaja i odnosa sa Poslanikom, jer nisam bio ni Umajjad, ni Abbasid ni Fatimid, niti zelim da budem suni ili šija, niti osjecam neprijateljstvo prema Abu Bekru ili Omeru ili Osmanu ili Aliji ili cak Vahšiju, ubici našeg Hamze, jer je na kraju i on postao Musliman i bilo mu je oprošteno. Kako sam odlucio da poduzmem ovo studiranje da bih došao do istine, prvo sam ulozio napor da se oslobodim predrasuda i tako se, Allahovom pomoci, pripremim za proucavanje zivota, djela i ponašanja ashaba, narocito u pojedinim vaznim dogadjajima u islamskoj istoriji.

Ashabi pri potpisivanju Hudejbijskog ugovora

Ukratko, dogadjaj ide ovako: U šestoj godini poslije

Hidzre, Allahov Poslanik sa hiljadu i cetiri stotine ashaba krece ka Meki da obavi umru. Zaustavljaju se u Zil-Halifi, gdje Poslanik s.a.v. naredjuje ashabima da odloze oruzje i obuku ihram (bijelu odjecu koja se nosi za vrijeme hadza i umre). Onda šalju hadiju (ponudu) da bi obavijestili Kurejše da dolaze kao posjetioci, a ne kao ratnici. Ali, Kurejši, plašeci se za ugled medju Arapima i ne zeleci da dopuste Muhammedu slobodan ulazak u Meku, šalju delegaciju pod vodjstvom Suhejla ibn Amra da kaze Muslimanima da se vrate nazad i da tek sljedece godine mogu doci i tri dana boraviti u Mekki. Postavili su nekoliko uslova koji su bili na štetu Muslimana, ali koje Allahov Poslanik prihvata, jer su okolnosti tako zahtjevale i zato što mu je tako bilo objavljeno od Allaha, Uzvišenog i Mocnog.

Ovo se nije svidjalo nekolicini ashaba, medju kojima je bio i Omer ibn Hatab, koji su se Poslaniku oštro suprostavili. Omer mu je došao i rekao:

-Zar nisi Allahov Poslanik?

-Jesam, ja sam Allahov Poslanik.

-Zar nismo mi u pravu, a oni ti koji su nepravedni?

-Tacno tako. - Poslanik s.a.v odgovara.

-Pa zašto onda ponizavamo našu vjeru?

-Ja sam Allahov Poslanik i nikad ne bih odbio da poslušam Njegova naredjenja. On je moj oslonac.

Omer je ponovo upitao:

-Zar nam nisi rekao da cemo doci u Mekku i posjetiti Allahovu kucu?

-Jesam, a da li sam rekao da cemo to uciniti ove godine?

-Nisi.

-Onda cemo doci i posjetiti (Allahovu kucu).

Kasnije je Omer otisao do Abu Bekra i upitao:

-Abu Bekre, da li je on stvarno Allahov Poslanik? Kada mu je odgovorio potvrdno Omer ga je pitao ista pitanja kao i Poslanika. Abu Bekr mu je dao iste odgovore i još dodao:

-Omere, on je Allahov Poslanik i nikad Ga ne bi odbio poslušati. Allah je njegov oslonac i zato se osloni na njega.

Kada je Poslanik potpisao ugovor, rekao je ashabima:

-Idite, zakoljite kurbane i obrijte glave!

I, tako mi Allaha, ni jedan od njih se nije podigao i ako je Poslanik ponovio naredjenje tri puta. Kada je vidio da niko ne sluša, otišao je do šatora ne govoreci niskim. Poslije je izašao napolje, zaklao mladu kamilu vlastitim rukama i zatrazio od brijaca da mu obrije glavu. Tek kada su sve to vidjeli, ashabi su otišli, zaklali kurbane i obrijali jedan drugom glave, na taj nacin da je izgledalo da ce se medusobno poubijati.(4)-ovaj dogadaj je bio pominjan od mnogih istoricara i pisaca o zivotu Poslanika. Takodje se nalazi u Buharijevom Sahihu, knjiga II, strana 122

Ovo je bio ukratko opisan dogadjaj vezan za potpisivanje Hudejbijskog ugovora oko cijih se detalja podjednako slazu i sunije i šije. On je prenesen od strane mnogih istoricara i pisaca Poslanikove biografije kao što su Tabari, Ibn el-Athir, Ibn Saad, Buhari i Muslim.

Zaustavio sam se za trenutak. Nisam mogao citati ovakvu vrstu materijala ravnodušno i ne biti iznenadjen ponašanjem tih ashaba. Da li moze i jedan razuman covjek prihvatiti tvrdnje kako su ashabi, neka ih Allah sve blagoslovi, uvijek slušali i izvršavali naredjenja Allahovog Poslanika s.a.v. bez pogovora!?

Zar ovakvi dogadjaji ne razotkrivaju njihove lazi i osujecuju njihove namjere !? Da li moze i jedan razuman covjek reci da je takvo ponašanje prema Poslaniku prihvatljivo ili cak stvar koja nije vrijedna pominjanja!!!?

Allah Svemogici kaze: *"I tako Mi Gospodara tvoga oni nece biti smatrani vjernicima sve dok za svog sudiju u medjusobnim sporovima tebe ne prihvate i da, onda zbog presude tvoje u srcima svojim nimalo tegobe ne osjete i dok se potpuno ne pokore".* Kur´an 4:65

Da li se to Omer ibn Hatab pokoravao i sa lahkocom prihvatao Poslanikove odluke i naredjenja, ili ih je teškom mukom prihvatao i izvršavao? Narocito kada je pitao: "Da li ste vi Allahov Poslanik? Zar nam niste rekli..."? itd. I onda, da li se pomirio i prihvatio odgovore koje mu je dao Poslanik? Nije, nego je otišao do Abu Bekra da pita isto. Da li je bio uvjeren poslije Abu Bekrovih odgovora i savjeta? Meni licno nije bilo jasno, jer, zašto bi pokajnickim glasom na samrtnoj postelji rekao: "Jer, toliko stvari sam pocinio..." Allah i Njegov Poslanik znaju sta je Omer uradio.

Nisam znao ni za razloge zbog kojih su i ostali ashabi bili neodlucni kada im je bilo receno: "Idite, zakoljite kurbane i obrijte glave"! Niko nije poslušao Poslanikovu naredbu, koja je bila ponovljena cak tri puta.

Subhanallah! (Slavljen je Allah!) Nisam mogao vjerovati u ovo. Da li su se ashabi zaista tako ponašali prema Poslaniku? Da je dogadjaj bio prenešen samo od šija, mogao sam ga smatrati kao laz koja je usmjerena protiv poštivanih ashaba. Ali, dogadjaj je toliko poznat da gotovo svi vazniji suni istoricari obavještavaju o njemu. Kako sam odlucio da prihvatim sve ono oko cega su se slagale obje strane, ostao sam bez izbora i zbunjen. Šta sam mogao reci? Kakvo izvinjenje sam mogao pronaci za ove ashabe, koji su proveli više od dvadeset godina sa Allahovim Poslanikom, svjedocili njegove mudzize (cuda) i svjetlost poslanstva? I još dalje, Kur´an ih je svakodnevno uci o ponašanju u prisustvu Allahovog Poslanika; cak je i nacin razgovora s njim bio naglašen u toj mjeri da im je Allah prijetio poništenjem dobrih dijela ako bi povisili svoj glas iznad njegovog.

Ashabi i rezijet jevmul Hamis (tragicni cetvrtak)

Ukratko, dogadjaj ide ovako: Tri dana prije Poslanikove smrti ashabi su se sakupili u njegovoj kuci. Naredio im je da donesu materijal za pisanje i mastilo da bi im napisao nešto što bi ih sprijecilo da skrenu sa pravog puta, ali se oni medju sobom podijeliše. Neki su ga cak optuzili da bunca i govori besmisleno. Poslanik se jako naljuti i naredi im da napuste kucu ne napisavši ništa.

Sada cemo navesti ovaj dogadjaj sa nešto više detalja: Ibn Abbas nam je ispricao: "Cetvrtak! Kakav cetvrtak je to bio !! Poslanikov bol je postao oštar kada je rekao:

-Dodjite ovamo! Napisacu vam nešto što ce vas sprijeciti da skrenete sa pravog puta.

Ali, Omer nam je rekao da je Poslanik pod uticajem zestokog bola i da imamo Kur´an dovoljan za uputstvo. Neki od prisutnih se nisu slagali dok su drugi podrzavali Omera, tako da se poceše

prepirati. Kada je prepirka postala glasna i svadja se pocinjala nazirati, Allahov Poslanik je rekao: "Ostavite me samog"!

Ibn Abbas je rekao: "Velika je tragedija što su ashabi sprijecili poslanika Muhammeda s.a.v. da im napiše uputstvo" (5)- Sahih Buhari, knjiga II, dio o kazivanju bolesnih: Ostavite me; Sahih Muslim, knjiga V strana 75; Ahmedov Musnad, knjig I strana 355 i knjiga 5, strana 116; Tarikh el-Tabari, knjiga III strana 193; Tarikh Ibn el-Asir, knjiga II, strana 320.

Ovaj dogadaj je tacan i tu nema sumnje, jer je prenešen kako od šija tako i suni uleme i istoricara. Kada sam procitao o ovom i uvjerio se u istinitost, osjetio sam u sebi veliki bijes zbog Omerovog ponašanja. I kakav je to Poslanikov zahtjev bio!!? Da napiše nešto što ce sprijeciti Muslimane da skrenu sa pravog puta - nešto što bi ih ostavilo bez sjenke sumnje.

Sada, ostavimo po strani mišljenje šija da je Poslanik s.a.v. zelio da napiše Alijevo ime kao svog nasljednika, a daje to Omer švatio i sprijecio. Mozda nam takva pretpostavka ne zvuci uvjerljivo, ali da li mozemo pronaci i jedno drugo razumno objašnjenje za ponašanje koje je povrijedilo Poslanika u tolikoj mjeri da im je naredio da ga ostave samog. Ovo je toliko razalostilo Ibn Abbaza da su njegove suze ostavljale lokvice na kamenom podu.

Sunije kazu da je Omer primijetio Poslanikov bol, pa je zelio da mu olakša i izuzme ga od naprezanja. Ovakvo rezonovanje ne bi zadovoljilo ni dijete, a kamoli ljude od znanja. Uzastopno sam pokušavao da pronadjem opravdanje za Omera, ali okolnosti u kojima se dogadjaj desio, u tome su me sprijecile. Cak i ako promijenim "On ne zna šta govori", Boze me zakloni, u "On je savladan bolom", ne mogu da pronadem nikakvo opravdanje za: "Imamo Kur´an i to nam je dovoljno za uputstvo". Zar je on poznavao Kur´an bolje od Allahovog Poslanika s.a.v. kome je bio objavljen? Da li je pomislio da je Poslanik, Boze me zakloni, zaboravio ko je, ili da je zelio, Boze me zakloni, da ovim zahtjevom stvori neslaganje medju ashabima ? Cak i ako bi objašnjenje koje sunije daju bilo ispravno, Allahov Poslanik bi prepoznao Omerovu dobronamjernost i mozda bi mu rekao da ostane, umjesto da bude ljut na njega i naredi mu da napusti kucu. Mogu li samo upitati: Zašto su poslušali naredjenje da napuste kucu ne upitavši se da li je mozda i ono "besmislen govor"? Da li su se slozili da izadju, jer su ga uspjeli sprijeciti da napiše testament i nije bilo više potrebno da ostanu duze ??? I tako, nalazimo ih kako stvaraju buku i dijele se u Poslanikovom prisustvu: jedni od njih se slazu sa Poslanikom, dok se drugi slazu sa Omerom da "on ne zna šta govori".

Ova stvar se ne odnosi samo na Omera, jer ako bi tako bilo, Allahov Poslanik bi ga mogao uvjeriti da nije govorio besmislice i da ga bol ne moze savladati u stvarima vezanim za vodjstvo Muslimana i sprjecavanje da skrenu sa pravog puta. Ali, situacija je bila ozbiljnija, jer je Omer pronašao one koji su ga podrzavali, i koji su, kako se cini, bili u dogovoru kada su poceli galamiti i svadjati se medju sobom zaboravljajuci ili pak se pretvarajuci da su zaboravili Allahove rijeci: *"O vi koji vjerujete! Ne dizite glasove svoje iznad Poslanikovog glasa, i ne razgovarajte s njim glasno kao što jedan s drugim razgovarate da ne bi bila poništena vasa djela, a da vi to i ne primijetite".*
Kur´an 49:2

U ovom primjeru su otišli daleko iznad povišivanja glasa i cak ga optuzili da prica besmislice, Boze me zakloni. Onda su u njegovom prisustvu nastavili sa medjusobnom prepirkom dok to nije preraslo u pravu bitku rijecima.

Ja licno mislim da je vecina ashaba bila na Omerovoj strani, što je Poslanik i uvidio i zakljucio da bi bilo beskorisno pisati testament koji ne bi poštovali, kao što nisu ni postovali jasnu Allahovu naredbu da ne podizu glasove iznad njegovog.

Poslanik nije ni sada, kada ih je trebao napustiti, napisao ono zhog cega je bio napadan za zivota, jer su oni, koji su bili protiv toga, mogli lahko izazvati sumnju i navesti druge da ne prihvate i ne izvrše njegovo naredjenje tvrdeci da je bio na samrtnom krevetu i nije znao šta govori.

Trazim oprost kod Allaha i zalim za sve ono izreceno u prisustvu Njegovog Poslanika s.a.v.. Kako sam mogao vjerovati da se Omer ponašao kako treba, kada su drugi zbog njegovog postupka plakali i oznacili dogadaj kao "velika muslimanska tragedija". Zbog toga sam bio prinudjen da odbacim svako opravdanje i prihvatim kao istinitu ovu tragediju, koju svaka knjiga istorije potvrdjuje, ali ni jedna ne nudi razumno objašnjenje.

Bio sam se sklon sloziti sa objašnjenjem kojeg daju šije, jer sam ga našao logicnim i realnim.

Još uvijek se sjecam odgovora kojeg mi je sejjid Muhammed Bakir Sadr dao kada sam upitao:

-Kako je hazreti Omer znao, medju svim prisutnim ashabima, šta je Poslanik zelio da napiše, tj. da odredi Aliju kao nasljednika, kako vi tvrdite? To nam pokazuje da je Omer bio jako pronicljiv covjek.

-Omer nije bio jedini koji je švatio šta je Poslanik zelio napisati. U stvari, vecina prisutnih je razumjela situaciju na isti nacin kao i Omer, jer im je Allahov Poslanik s.a.v. i prije rekao: "Ostavicu medju vama dvije vrijedne stvari: Allahovu Knjigu (Kur´an) i moju porodicu (Ahlulbejt) i njihove potomke. Ako ih se budete cvrsto drzali i uvijek slijedili, necete nikad zalutati poslije mene". Tako im je i za vrijeme bolesti rekao: "Dajte da vam napišem testament. Ako budete slijedili ono što bude u njemu, necete nikad zalutati".

Oni koji su bili prisutni, ukljucujuci i Omera, razumjeli su da je Allahov Poslanik s.a.v. zelio da pismeno potvrdi ono što je ranije rekao na izvoru (ghadir) Khum, a to je da se poslije njega treba slijediti Allahova Knjiga i Ahlulbejt sa Alijom na celu. To je bilo kao da je rekao: "Slijedite Kur´an i Aliju". Ovo je ponovio i na nekoliko drugih mjesta koji su, takodjer, zabiljezeni u istorijskim knjigama.

Ali, vecina stariješina Kurejša nisu voljeli Aliju zbog toga što je bio mladji od vecine njih, što je uništio njihovu gordost i pobio im sve heroje. Po ovom pitanju se nisu smjeli otvoreno suprotstaviti kao što su cinili pri Hudejbijskom ugovoru i kada je Poslanik klanjao za Abdulaha ibn Abi Munafika i još na mnogo prilika zabiljezenih od istoricara. Ovaj dogadjaj je bio samo jedan od mnogih, tako da i sami mozete vidjeti da je suprotstavljanje bolesnom Poslaniku ohrabrilo neke da budu drski i naprave veliku buku u njegovom prisustvu.

Sejjidov odgovor se slagao sa znacenjem Omerovih rijeci: "Imamo Allahovu Knjigu i to nam je dovoljno za uputstvo" što

nije bilo u skladu sa Poslanikovom zeljom da slijede Allahovu Knjigu i Ahlulbejt, zajedno. Cini se kao da je Omer zelio da kaze: "Imamo Allahovu Knjigu i to nam je dovoljno. Zato, nema potrebe za Ahlulbejtom". Nisam mogao pronaci ni jedno drugo razumno objašnjenje ovog dogadjaja nego ovaj kojeg sam naveo, osim, mozda, da prihvatimo da su ashabi bili "poslušni Allahu, ali ne i Njegovom Poslaniku". Ako bi ostavio predrasude i emocije po strani i zasnovao prosudjivanje na zdravoj i slobodnoj pameti, priklonio bih se prvoj analizi, koja nam otkriva da je Omer bio prvi koji se suprotstavio Poslanikovom sunnetu rijecima: "Dovoljna nam je Allahova Knjiga..."

Poslije toga, ako bi i bilo pojedinih vladara koji su odbili da slijede sunnet, tvrdeci da je bio "protivrjecan", mogli bismo samo reci da su slijedili raniji primjer u islamskoj istoriji. U svakom slucaju, ne bih zelio teretiti samog hazreti Omera za ovu tragediju u kojoj su Muslimani lišeni vaznog uputstva. Da bi se bilo pravedno prema njemu, predlazem da se odgovornim smatraju i oni ashabi koji su ga podrzavali u suprotstavljanju Allahovom Poslaniku s.a.v..

Veoma sam iznenadjen onima koji citaju o ovome dogadjaju i prelaze preko njega kao da se ništa vazno nije dogodilo, mada je to bila "velika tragedija", kako ju je Ibn Abbas nazvao. Moje iznenadjenje je još i vece vezano za one koji uporno nastoje da sacuvaju cast jednog ashaba i isprave njegove greške, cak i po cijenu Poslanikovog dostojanstva i casti i po cijenu islama i njegovih temelja.

Zašto izbjegavamo istinu i pokušavamo je zataškati kada se ona ne slaze sa našim cejfovima i prohtjevima? Zašto ne prihvatamo cinjenicu da su ashabi bili ljudska stvorenja kao što smo i mi, sa prohtjevima, interesima i predrasudama i da su mogli pociniti grešku kao i biti u pravu ?

Ali, moje iznenadjenje polahko pocinje opadati kada pocnem citati Kur´an gdje nam Allah kazuje o ranijim Poslanicima, neka ih Allah blagoslovi i podari mir, o neposlušnosti i suprotstavljanju sa kojima su se susretali, uprkos mudzizama (cudima) koje su cinili... O Boze! Ne dopusti da naša srca odlutaju nakon što Si ih na pravi put doveo i podari nam Svoju Milost; Zaista, Ti najvelikodušnije daješ.

Polahko sam pocinjao da razumijem stav šija prema drugom halifi, gdje ga optuzuju za mnoge tragicne dogadjaje medju kojima je i ovaj kada su Muslimani bili lišeni pisanog uputstva. Cinjenica je da bi razuman covjek koji na prvo mjesto stavlja istinu pa onda licnosti, stao na stranu i slozio se sa stanovištem šija. Ali, šta mozemo reci da bi uvjerili one koji istinu znaju preko licnosti koje slijede.

Ashabi u vojnom pohodu pod Usamom

Ukratko, dogadjaj ide ovako: Dva dana prije smrti poslanik Muhammed s.a.v. je organizovao armiju za pohod protiv Rimljana. Za komandanta je odredio osamnaestogodišnjeg Usamu ibn Zejda ibn Harisa i naredio svojim najblizim ashabima da se prikljuce ovoj armiji. Medju njima su bili ansari i muhadziri kao što su Abu Bekr, Omer, Abu Ubejdah i drugi dobro poznati ashabi. Neki od njih su kritikovali Poslanika s.a.v. zbog postavljanja tako mladog covjeka za komandanta. Takodjer, i prije, kada je Usamov otac, Zejd, bio odredjen za komandanta, Poslaniku je bilo

prigovarano. Prigovori zbog Usame su bili toliko ucestali da je Poslanik ljut ustao iz bolesnickog kreveta, sa visokom temperaturom i zamotanom glavom i uz pomoc dva covjeka koji su ga pridrzavali tako da je jedva dodirivao zemlju vlastitim nogama. Popeo se na mimber i obratio se Muslimanima, ovako:

"O ljudi! Obavješten sam da neki od vas odbijaju Usamu kao i onda kada sam postavio njegovog oca na isto mjesto. Allaha mi, njegov otac je bio sposoban komandant i on je, takodjer, jednako sposoban"; (6)-El Tabakat od Ibn Sa`ada, Knjiga II, str 190; Tarikh Ibn Athir, Knjiga II, str 317; EL-Sirah el-Halabijah, Knjiga III, str 207; Tarikh el-Tabari, Knjiga III, str 226.

Onda ih je pozvao da krenu na put bez daljeg cekanja ponavljajuci:
"Neka Usamov pohod krene odmah i bez odlaganja ! Pošaljite Usamov pohod sada! Neka Usamova armija odmah krene naprijed"!

Ashabi su se nevoljko pokretali, da bi napokon, citava armija zastala na el-Dzurfu, ne micuci se dalje.

Dogadjaji kao ovaj su me natjerali da se upitam: Šta je to uzrokovalo ovakvu drskost prema Allahu i Njegovom Poslaniku? Zašto sva ova neposlušnost prema naredjenjima poslanika Muhammeda s.a.v. koji je bio toliko brizan i ljubazan prema svim vjernicima?

Nisam mogao pronaci ni jedno prihvatljivo objašnjenje za tu neposlušnost i drskost, niti je to mogao iko drugi. Kao i obicno, kada sam citao o ovakvim dogadjajima koji su dirali u karaktere ashaba, pokušavao sam ne obracati paznju ili ih poreci. Ali, kako je to bilo moguce kada se svi istoricari i ulema, suni i šije, slazu o njihovoj istinitosti!??

Obecao sam Allahu da cu biti fer i da nikad necu davati prednost licnom uvjerenju, nego cu uzimati istinu kao mjerilo. Ovdje mi je istina bila toliko gorka, ali sam se ipak odlucio drzati Poslanikovih rijeci:

"Recite istinu pa makar to bilo i protiv vas; uvijek recite istinu, pa bila ona i gorka..."

U ovom slucaju istina je bila da su ashabi, koji su prigovarali postavljanje Usame, odbili poslušati naredjenja koja su bila potpuno jasna i oko kojih se nije moglo puno raspravljati. Za ovo nije bilo ama nikakvog opravdanja, mada neki pokušavaju pronaci providne razloge da bi zaštitili ugled ashaba. Ali, slobodoumna i razumna osoba nikad ne bi prihvatila takva providna opravdanja. Za sebe sam bio siguran da nisam od onih koji ne razumiju ono što procitaju niti od onih koji su zaslijepljeni predrasudama u toj mjeri da nisu u stanju razlikovati izmedju obaveznih stvari u islamu, koje se moraju izvršiti i onih zabranjenih, koje se moraju izbjeci.

Dugo sam razmišljao pokušavajuci da pronadjem opravdanje za te ljude, ali bez uspjeha. Citao sam objašnjenja koja su davali sunije gdje kazu da su ti ashabi bili starješine Kurejša i medu prvim slijedbenicima islama, dok je Usama bio mladic koji nije ucestvovao u vaznim bitkama kao što su Badr, Uhud i Hunejn. Dalje, Usama je imao samo osamnaest godina kada je bio postavljen za komandanta citave armije. Kako navode, ljudska priroda ne prihvata da stariji ljudi budu vodjeni mladjim, pa su zbog toga ashabi prigovorili Poslaniku s.a.v. u zelji da odredi nekog starijeg i poštovanijeg ashaba.

To je opravdanje koje u islamu nema ni trunka vrijednosti,

jer bilo koji musliman koji cita Kur´an i razumije njegova znacenja mora odbiti takvo pravdanje, jer Allah, Mocni, kaze:

"Šta god vam poslanik dopušta, to prihvatite, a šta god vam zabranjuje, toga se suzdrzite". Kur´an 59:7

"Kad Allah i Poslanik Njegov nešto odrede, onda ni jedan vjernik i ni jedna vjernica nemaju pravo da po svom nahodjenju postupe. A ko Allaha i Njegovog Poslanika ne posluša, taj je sigurno sa pravog puta skrenuo". Kur´an 33:36

Pa, kakvu vrstu opravdanja moze prihvatiti jedna razumna osoba poslije citanja ovog jasnog teksta!? Šta sam mogao reci o ljudima koji su naljutili Allahovog Poslanika znajuci da je Poslanikova ljutnja bila Allahova ljutnja!? Oni su bili ti koji su ga optuzivali da govori "besmislice" i oni su bili ti koji su izazvali galamu i buku u njegovom prisustvu, u toj mjeri da im je naredio da napuste prostoriju. To im nije bilo dosta i umjesto da se vrate na pravi put, zatraze Allahov oprost i izvine se Njegovom Poslaniku, kako im je bilo receno u Kur´anu, oni su nastavili da mu protivrjece. Nisu ga poštovali ni dva dana kasnije, nego su mu prigovorili zbog postavljnja Usame na celo armije. Prisilili su ga da izadje napolje u tom uzasnom stanju, kako to istoricari opisuju, kada su dva covjeka trebala da ga pridrzavaju, gotovo nose, do mimbera. Tu je trebao da se zakune Allahom da je Usama bio sposoban za komandanta i podsjeti ih da su bili i protiv postavljanja njegovog oca. Ovo pokazuje da su mu se i ranije suprotstavljali i da nisu bili spremni poslušati naredjenja i prihvatiti presudu, nego su mu radije prigovarali, mada im je to Allah zabranio.

Ono što nas uvjerava da su se otvoreno suprotstavljali je cinjenica da su se, uprkos što je Poslanik vlastitim rukama postavio i predao zastavu na celo vojske i naredio da odmah krenu, sporo su se i nevoljko pokretali i nisu krenuli na pohod sve do njegove smrti. Poslanik Muhammed s.a.v. je umro zalostan zbog svog nesretnog naroda za kojeg se plašio da ce se vratiti nazad u nevjerovanje i završiti u Dzehennemu.

Bio sam iznanedjen ponašanjem ashaba koji su naljutili Poslanika toga cetvrtka i optuzili ga da govori "besmislice" i rekli mu "dovoljno nam je što imamo Allahovu Knjigu", kada sam Kur´an kaze:

"Reci (O Muhammede!) ako volite Allaha, onda me slijedite i Allah ce vas voljeti". Kur´an 3:31.

Kao da su više znali o Kur´anu od onoga kome je bio objavljivan. Samo dva dana poslije tog cetvrtka su ga jos više naljutili prigovarajuci mu za postavljanje Usame na celo armije i ne slušajuci njegovo naredjenje. Za vrijeme prve nesrece je bio prikovan za krevet, ali za vrijeme ove druge je bio prinudjen da izadje napolje, sa visokom temperaturom i zavijenom glavom, podpomognut dvojicom ljudi, da bi se obratio Muslimanima. Poceo je govor spominjuci Allaha da bi ih uvjerio da zna šta govori i onda ih obavijestio o onome što je znao o njihovom ranijem protivljenju. Tu ih je podsjetio na dogadjaj prije cetiri godine, kada je bio kritikovan vezano za Usamovog oca. Poslije svega toga, da li su stvarno mislili da je govorio "besmislice" ili da ga je bolest savladala u toj mjeri da nije znao šta govori??

Hvaljen i Slavljen neka Si, moj Boze, kako su se smjeli suprotstaviti Tvome Poslaniku? Prigovorili su mu kada je potpisao Hudejbijski ugovor i nisu poslušali kada im je rekao da zakolju

kurbane i obriju glave, cak kad je to ponovio tri puta; i onda ponovo, kada su ga povukli za košulju sprjecavajuci ga da klanja za Ahdulaha ibn Ubeja, rekavsi mu: "Allah vam je zabranio klanjati za hipokrite i licemjere", kao da su ga trebali uciti onome što mu je objavljivano. A, Ti Si rekao u Svojoj Knjizi:

"Tebi (O Muhammede!) objavljujemo Knjigu da bi mogao objasniti ljudima ono što je za njih objavljeno". Kur´an 16:14

I, Ti Si, takodjer, rekao:

"Mi tebi (O Muhammede!) objavljujemo Knjigu, samu istinu, da ljudima sudiš onako kako ti Allah objavjuje". Kur´an 4:105

I Ti Si rekao, a Tvoj Govorje istina:

"Mi smo vam jednog od vas kao Poslanika poslali, da vam rijeci Naše kazuje i da vas ocisti i da vas Knjizi i mudrosti pouci i da vas onome što niste znali nauci". Kur´an 2:151

Bio sam veoma iznenadjen tim ljudima koji su se postavili iznad Allahovog Poslanika: jedne prilike su odbili da ga poslušaju, drugi puta su ga optuzili da prica "besmislice" i onda nastavili da se izmedju sebe prepiru dizuci galamu u njegovom prisustvu. Prigovarali su mu zbog postavljanja Zejda ibn Harisa kao komandanta armije i poslije zbog njegovog sina Usame. Zar ovakvo ponašanje ne dokazuje da su šije zaista u pravu kada postavljaju znak pitanja o pojedinim ashabima i pokazuju uzdrzanost prema nekim od njih, cisto zbog poštovanja i ljubavi prema poslaniku Muhammedu s.a.v. i clanovima njegove porodice??

Spomenuo sam samo cetiri-pet ovakvih spornih slucajeva da bih bio kratak, ali šija ulema je sposobna da nabroji stotine situacija u kojima su se ashabi suprotstavili jasnim naredbama. Što je znacajnije, sve ove primjere nalaze se u knjigama pisanih od suni istoricara i uleme.

Kada pogledam ponašanje jednog broja ashaba prema poslaniku Muhammedu s.a.v. ostanem iznenadjen, ne samo njima, nego i ulemom koja ih uvjek nastoji prikazati kao savršene osobe, uvjek u pravu i koje se nikako ne mogu kritikovati. Takvim tvrdnjama sprjecavaju svakog istrazivaca da dodje do istine ostavljajuci ga zbunjenog i okruzenog mnogim suprotnostima. U dodatku cu navesti još nekoliko primjera da bi dobili bolju sliku o tim ashabima i bolje razumjeli stav šija prema njima.

Prema Buhariju, u njegovom Sahihu, knjiga I, strana 47, dio pod naslovom "Prednost strpljenja kad se bude povrijedjen", u kojem se navode Allahove rijeci "... I oni strpljivi, sigurno ce biti nagradjeni", kaze se: Al-Amas je cuo od Sakika, a ovaj od Abdullaha ovo: Jednom je poslanik Muhammed s.a.v. podijelio nešto medu ashabima onako kako je to i uvijek cinio, ali je jedan od ansara ustao i rekao: "Ova podjela nije bila u ime Allaha". Rekao sam: "Što se tice mog dijela, imacu rijec s Poslanikom s.a.v.. Otišao sam da ga vidim i našao ga s nekoliko ashaba. Kada sam mu objasnio zalbu, izraz njegovog lica se promijenio i ukazali su se znakovi ljutnje tako da sam pozelio da se nisam ni zalio. Onda je Poslanik s.a.v. rekao: "Musa je bio više povrijedjen nego ja, ali je ostao strpljiv".

Buhari spominje u istoj knjizi vezano za smijanje da je Anas ibn Malik rekao: Jednom sam hodao s Poslanikom s.a.v. koji je nosio "nadzrani" ogrtac s prilicno širokim porubima. Tada mu je prišao jedan covjek i grubo ga povukao sve dok donji kraj ogrtaca nije bio izvucen do ramena. Onda je rekao: "Muhammede! Podaj mi nešto od bogatstva koje si dobio od Allaha, Poslanik

s.a.v. se okrenuo prema njemu, a na usnama mu je bio blagi osmjeh. Tada je naredio ashabima da covjeku daju nešto novca".

Buhari, takodjer, spominje i sljedeci dogadaj u knjizi I, pod naslovom "Onaj ko ne optuzuje ljude": "Ajša kaze da je Poslanik s.a.v. uradio nešto i proglasio tu radnju dozvoljenom, ali ga niko nije slijedio. Poslanik s.a.v. je cuo o tome pa odluci da se obrati Muslimanima. Prvo se zahvalio Allahu i onda rekao: "Šta se dogadja sa ljudima pa se suzdrzavaju od radnje koju ja cinim? Tako mi Allaha, ja znam više o Njemu nego i jedan od njih i ja Ga se bojim najviše..."!

Kada se malo više zadubimo u ove dogadjaje nalazimo da su ashabi uzimali sebi za pravo da ispravljaju Allahovog Poslanika s.a.v.. I još dalje, postojali su istoricari koji su ih opravdavali cak i ako su se suprotstavljali Poslanikovom sunnetu, prikazivajuci ih kao poboznije i pametnije od samog poslanika Muhammeda s.a.v.. Takav je slucaj bio kada su prosudili da je Poslanik s.a.v. pogriješio u slucaju ratnih zarobljenika u bici na Badru, a da je Omer ibn Hatab bio u pravu. Oni nam takodjer kazuju i lazne hadise kao što je i sljedeci: "Ako bi Allah odlucio da na nas spusti neku kaznu, niko se ne bi spasio osim Omera ibn Hataba". Drugim rijecima: "Poslanik bi bio kaznjen, ali ne i Omer". Boze nas sacuvaj od takvih izopacenih i sramnih vjerovanja. Onaj ko u njih i dalje vjeruje je zasigurno daleko od islama i mora preispitati svoje razmišljanje i osloboditi se šejtana. Allah, Uzvišeni, kaze:

"Reci ti Meni ko ce uputiti onoga ko je strast svoju za boga svoga uzeo, onoga koga je Allah, znajuci ga, u zabludi ostavio i sluh njegov i srce njegovo zapecatio, a pred oci mu koprenu stavio? Ko ce mu, ako nece Allah, na pravi put ukazati? Zašto se ne urazumite"? Kur´an 45:23

Vjerujem da oni, koji su mislili da je poslanik Muhammed s.a.v. bio podlozan emocijama u toj mjeri da je skretao sa pravog puta i donosio odluke, ne zbog Allaha, nego zbog vlastitog cejfa, ili oni koji su izbjegavali ono što je sam Poslanik cinio misleci da su pametniji i pobozniji, takvi ne zasluzuju nikakvo poštovanje niti priznanje od Muslimana. Ali na zalost, oni su vec stavljeni na isti nivo kao meleci i kao najbolji ljudi poslije Allahovog Poslanika, tako da su Muslimani obavezni da ih slijede i da ih uzimaju kao primjere.

Ako ih je Allah, hvaljen neka je, stavio u polozaj koji im pripada i naredio im da šalju selame na poslanika Muhammeda i njegovu porodicu, onda bi se i oni trebali pokoriti i znati svoje mjesto koje im je odredjeno. Zasto bi ih mi trebali stavljati u polozaj koji je viši od onoga kojeg zasluzuju? Ko nam daje za pravo da ih izjednacavamo sa ljudima (poslanikom Muhammedom i njegovom porodicom) koje je Sam Allah uzdigao i odabrao?

Neka mi se dopusti da zakljucim da su Umajjadi i Abbasidi, koji su proganjali i ubijali Ahlulbejt zajedno s njihovim sljedbenicima, švatali njihov jedistven status i uvidjali opasnost za svoje vladavine. Kako Allah, hvaljen neka je, ne prihvata namaz bez salavata na Ahlulbejt (Alimuhammed), Muslimani nisu mogli švatiti takav odnos prema njima od strane vladajucih partija. Zbog toga su (Umajjadi i Abbasidij dodali ashabe do Alimuhammed sa namjerom da se dobije utisak da su na istom nivou.

Sve postaje jasnije kada se zna da iza toga stoje neki od Poslanikovih ashaba koji su uspijevali privuci druge ashabe

niskog karaktera i navesti ih da šire izmišljene hadise kojima su se okoristili kao i dolazece generacije, narocito oni koji su se uspjeli dograbiti halifa (tj. Umajjadi i Abbasidi) i ti su hadisi bili glavni razlozi njihovog dolaska na vlast. Istorija je najbolji svjedok ovog što kazujem: Omer ibn Hatab je bio dobro poznat po svojoj strogoci prema vladarima pojedinih pokrajina, koje je smjenjivao i zbog male sumnje, ali je bio blag prema Muaviji ibn Abu Sufijanu i nikad ga nije korio. Muaviju je postavio Abu Bekr, a poslije njega Omer ga je nastavio podrzavati, nikad ga cak ni opominjuci uprkos cinjenici da su se mnogi zalili na Muaviju i vidjali ga da nosi svilu i zlato, što je Allahov Poslanik s.a.v. zabranio muskarcima. Omer je odgovarao na ove optuzbe ovako: "Pustite ga na miru, on je kisra (kralj) Arapa". Muavija je nastavio da vlada tom pokrajinom više od dvadeset godina bez uznemiravanja i kritike. Kada je Osman postao halifa, dodao je pod njegovu upravu još neke oblasti, što mu je omogucilo da nakupi ogromno bogatstvo i stvori jaku armiju kojom se suprotstavio Imamu Muslimana i na kraju, silom i terorom, preuzeo punu kontrolu nad Zajednicom. Tako je postao apsolutni vladar Muslimana, kasnije ih prinudivši da izaberu njegovog razvratnog i uvijek pijanog sina, Jezida, kao halifu.

Ovo je duga prica tako da nisam u stanju ici u detalje. Vazno je da razumijemo mentalitet tih ashaba koji su dogurali do pozicija halifa i direktno potpomogli osnivanje umajjadske drzave i zadovoljili Kurejše, koji nisu zeljeli da vide poslanstvo i halifat u jednoj familiji (to jest familiji Hašim). (7)-Više detalja procitati: Al-Khalifati ve el-Mulk, od Abu el-Ala el-Mavdudi; "Jevn el-Islam" od Ahmeda Amina.

Umajadska drzava je imala pravo, ili bolje receno, bila se obavezna zahvaliti za svoje osnivanje tim lazljivim, iznajmljenim pripovjedacima. Za uzvrat ih je uzdigla na više mjesto od svojih neprijatelja, Ahlulbejta, izmišljajuci za njih mnoge vrline i zasluge.

Na primjer, cujemo toliko toga o Omerovoj pravednosti. Kada o njemu govore kazu: "Vladao si pravedno i zato se sada možeš u miru odmarati". Takodjer govore da je Omer ukopan u stajacoj poziciji tako da pravda ne bi umrla s njim ...!? Ali, ispravni istorijski podaci nam kazuju da u dvadesetoj godini poslije Hidzre, Omer nije radio po Poslanikovom sunnetu kada je naredio da se pomoc podijeli medu narodom. Poslanik Muhammed s.a.v. ne bi pravio razlike medu Muslimanima, što je i Abu Bekr poštovao za vrijeme svog halifata. Ali, Omer je uveo novi metod: davao je prednost onima koji su ranije prešli na islam nad onima koji su to uradili kasnije; davao je prednost muhadzirima (onima koji su migrirali u Medinu) iz plemena Kurejš nad muhadzirima iz drugih plemena; davao je prednost muhadzirima nad ansarima; davao je prednost Arapima nad ne-Arapima; davao je prednost slobodnim nad robovima.(8) Davao je prednost plemenu Mudar nad plemenom Rahia, jer je dao tri stotine prvom, a dvije stotine drugom.(9) Davao je prednost plemenul Avs nad plemenom Kharradz.(10)

(8)-Sarh Ibn Abi el-Hadid , knjiga VIII, strana 111;
(9)-Tarikh el-Jakubi, knjiga II, strana l06
(10)-Futuh el-Buldan, strana 437;

Gdje je pravda u svemu tome, o vi koji imate pameti ??!!

Mi, takodjer, mnogo cujemo o Omerovom znanju, u toj mjeri da je prikazan kao najucevniji sahaha. O njemu se kaze da je imao

ideje koje su kasnije bile objavljene u razlicitim Kur´anskim ajetima. Ali, tacni istorijski podaci nam kazuju da se Omer nije slagao sa Kur´anom cak i onda kada je bio objavljen.
Kada ga je jedan od ashaba upitao za vrijeme njegovog halifata:

-O Vodjo vjernika, bez abdesta sam i ne mogu naci vode da ga uzmem, šta da radim !?

-Nemoj klanjati. - Omer mu je rekao.

Onda ga je Amar ibn Jasir morao podsjetiti na tejemmum (suhom ciscenju), ali Omer nije bio uvjeren pa mu je odvratio:

-Ti si odgovoran za ono za što si zaduzen (nemoj se miješati)".(11) sahih Buhari, knjiga I, strana 52;

Gdje je bilo Omerovo znanje vezano za kur´anski ajet koji govori o tejemmumu i gdje je bilo Omerovo znanje o Poslanikovom sunnetu koji ga je ucio kako se cini tejemmum kao i abdest?? Omer je sam priznavao u više prilika da nije bio alim (islamski ucenjak) i da svi ljudi, cak i zene imaju više znanja od njega. Mnogo puta bi govorio: "Da nije bilo Alije, Omer bi bio izgubljen". Kroz citav svoj zivot nije znao pravila vezana za kalalah (rodbinu umrlog iskljucujuci sina i oca), mada je donosio nekoliko presuda o tome, kako istorija svjedoci.

Cujemo, takodjer, mnogo o Omerovoj hrabrosti i fizickoj snazi. Govori se da su se Kurejši plasili dana kada je Omer postao Musliman i da islam nije nikad bio jaci nego kada ga je on prihvatio. Takodjer se kaze da je Allah uzvisio islam sa Omerom i da poslanik Muhammed s.a.v. nije pozivao u islam javno sve dok ga Omer nije prihvatio.

Ali, istinite istorijske cinjenice nam ne govore o njegovoj hrabrosti. Cak nam ni jedan istorijski podatak ne govori ni o jednoj poznatoj licnosti, cak ni obicnog vojnika, koji je bio ubijen Omerovom sabljom, bilo u dvoboju ili bici kao što je bitka na Badru ili Uhudu ili Handaku. U stvari, tacni istorijski podaci nam govore upravo suprotno: kazu da je bjezao zajedno sa dezerterima na Uhudu, da je pobjegao na Hunejnu i kada ga je Poslanik poslao na tvrdjavu Khajber vratio se porazen. Nikad nije bio postavljen na celo ni jedne vojne ekspedicije, a zadnja je bila ona kada je bio stavljen pod komandu mladog Usame ibn Zejda. Pa gdje je ta hrabrost, sada, kad se uzmu sve ove istorijske cinjenice... O Ljudi koji imate pameti!?

Cujemo, takodjer, o Omerovoj poboznosti u toj mjeri da je plakao od straha od Allaha. Kaze se da se plašio odgovornosti pred Allahom ako bi jedna mazga slomila nogu u Iraku, jer on nije poplocao cestu. Ali, tacni istorijski podaci govore da je Omer bio jako grub covjek kome je falila poboznost, koji se nije ustrucavao da pretuce covjeka sve dok ne pocne krvariti, jer bi ga ovaj upitao za objašnjenje nekog kur´anskog ajeta. Cak i zene su iz straha znale da pobacuju kada bi ga ugledale. Zašto se nije plašio Allaha kada je podigao sablju i zaprijetio svakome ko kaze da je Muhammed umro kuneci se Allahom da nije mrtav, nego je otišao da govori sa Allahom kao što je išao i poslanik Musa. Onda je zaprijetio da ce ubiti svakoga ko kaze da je Muhammed mrtav. (l2)-Tarikh el-Tabari i Tarikh Ibn el-Asir

Pa, gdje je sva ta poboznost i strah od Allaha u svim ovim gorkim istorijskim cinjenicama, dobri Allahovi robovi... Uzeo sam za primjer ovog velikog i dobro poznatog sahaba i skratio koliko sam mogao. Da sam trebao ici u detalje mogao sam napisati knjiga i knjiga.

Ovo što sam pomenuo je samo mali dio koji nam daje jasnu sliku o mentalitetu Poslanikovih ašaha i suprotnostima o njima kod uleme i istoricara. Jer, u jednu ruku oni zabranjuju Muslimanima da ih kritikuju ili da sumnjaju u njihove namjere, ali u drugu ruku, pišu u vlastitim knjigama stvari koje cine da se pocne sumnjati u djela ashaba i njihov karakter.

Pozelim da uopšte nije pisano o tim stvarima na takav nacin, koji prosto kalja licnosti Poslanikovih ashaba i ruši njihov ugled. Da nije, bili bismo poštedjeni svake konfuzije i smutnje.

Još uvijek se sjecam susreta sa alimom iz Nadzafa po imenu Asad Hajder (pisac knjige "El-Imam el-Sadik ve el- Medhahib el-Arb´ah") i onoga što mi je ispricao kada smo razgovarali o sunijama i šijama:

Njegov otac je sreo tuniskog alima iz Zejtune za vrijeme hadza prije nekih pedeset gndina. Poceli su da raspravljaju o hazreti Aliji, neka mu je Allahov mir, kao imamu i njegovom pravu za mjesto halife. Tuniski alim je slušao pazljivo dok je ovaj nabrajao cetiri-pet dokaza, da bi ga na kraju upitao:

-Da li imate još neki?

Kada mu je odgovorio da nema, tuniski alim je rekao:

-Uzmite tespih i pocnite brojati razloge koje cu vam navesti.

Onda mu je on nabrajao više od stotinu razloga za hazreti Alijino pravo za koja nije ranije znao.

Šejh Asad Hajder je dodao:

-Ako bi suni samo citali ono što je u njihovim knjigama, onda bi govorili slicno kao i mi i ne bi bilo medju nama nikakvih razlika.

Tako mi vlastitog zivota! To je potpuno tacno, samo ako bi se covjek oslobodio svoje slijepe predrasude i arogantnosti i prihvatio jasan dokaz.

Ashabi u Kur`anskim ajetima

Prije svega moram reci da Allah S.V.T. na mnogim mjestima u Kur´anu govori pohvalno o onim Poslanikovim ashabima koji su ga voljeli, slušali i slijedili bez ikakvog licnog interesa, bez suprotstavljanja i nadutosti, zeleci samo da Allah bude zadovoljan i prihvati njihova djela.

Ova grupa je priznata kod svih Muslimana, sunija i šija. Moje istrazivanje se ne odnosi na njih, niti na one koji su bili dobro poznati po svojoj dvolicnosti i pretvaranju i koje osudjuju, takodjer, svi Muslimani.

U svakom slucaju, moje proucavanje se odnosi na onu grupu ashaba oko koje postoje razlicita gledišta. U Kur´anu postoje ajeti u kojima su ashabi, tj. oni koji su bili u društvu poslanika Muhammeda s.a.v. ukoravani i upozoravani zbog svog ponašanja u pojedinim situacijama.

Dobro poznata razlika izmedu sunija i šija je upravo vezana za ovu grupu ashaba: šije kritikuju njihove rijeci i djela osudjujuci ih zbog pogrešaka, dok su oni poštovani i branjeni od strane sunija. Moje istrazivanje ce se odnositi na ovu grupu ashaba.

Ovdje ne zelim pisati o obimu posla u protekle tri godine nego cu se samo ograniciti na neke od kur´anskih ajeta kao primjere. Za one koji zele ici dalje, moj savjet je da sami istrazuju i uporedjuju i tako pronadju pravi put kroz vlastiti

rad. Upravo je to ono što Allah trazi od svakog od nas i što savjest svakog pojedinca zeli. Na taj nacin cemo dostici potpunu uvjerenost koja nece moci biti nicim uzdrmana. U ostalom, Allahovo uputstvo kroz licno uvjerenje je daleko bolje od onoga koje dolazi kao rezultat spoljašnjih uticaja.

Uzviseni Allah kaze hvaleci Svog Poslanika s.a.v.: *"I našao te tragajuci (za pravim putem) pa ti je onda On pokazao Put"* Kur´an 93:7

To jest, On te je zatekao kako tragaš za istinom, pa te je ka istini i poveo.

Allah, takodjer, kaze: *"I one, koji se zbog Nas trude, Mi cemo voditi Našim putevima".* Kur´an 29:69

Ajet o vracanju u nevjerovanje

Allah, Najveci, u svojoj Velicanstvenoj Knjizi kaze: *"Muhammed je samo poslanik, a i prije njega je bilo poslanika. Ako bi on umro ili ubijen bio, zar bi ste se stopama svojim vratili? I ko god se stopama svojim vrati nece Allahu nimalo nauditi, a Allah ce zahvalne sigurno nagraditi".* Kur´an 3:144 Ovaj Kur´anski ajet jasno govori o vracanju nazad (u nevjerovanje). Oni koji ce se odrzati i koji se nece vratiti nazad su oni zahvalni a kako Allah, Uzvišeni, kaze zahvalna je samo manjina: *"I veoma malo je zahvalnih medju mojim robovima".* Kur´an 34:13 Takodjer, postoje mnogi hadisi poslanika Muhammeda s.a.v. koji objašnjavaju "vracanje nazad", od kojih cemo navesti neke. U svakom slucaju, vazno je znati da oni koji se vrate svojim stopama ne zasluzuju Allahovu nagradu niti Njegov oprost. Ovo je po Poslanikovim hadisima, na koje cemo se, ako Bog da, kasnije osvrnuti. Necemo ovdje reci da se u gore navedenom kur´anskom ajetu govori o Tulejhi, Sudzahu i Asvadu Ansi, mada su i oni bili ti koji su se vratili nazad i napustili islam, neki od njih cak tvrdeci da su poslanici za vrijema zivota poslanika Muhammeda s.a.v. koji se borio protiv njih i na kraju ih i porazio. Niti mozemo reci da ajet govori o Maliku ibn Nuvejri i njegovim drugovima, koji su odbili da daju zekat u vrijeme Abu Bekrovog halifata, jer su zeljeli da prvo rašciste pitanje nasljedstva. Oni su bili u pratnji poslanika Muhammeda s.a.v. na njegovom zadnjem hadzu gdje su culi vlastitim ušima kada je Poslanik, s.a.v. odredio Aliju ibn Abu Taliba za svog nasljednika i halifu. I jos više, tog istog Abu Bekra su vidjeli kako pruza ruke Aliji da mu cestita. Zbog toga su bili veoma iznenadjeni kada im je došao vijesnik od halife obavještavajuci ih da je poslanik Muhammed s.a.v. umro i u isto vrijeme trazeci da plate zekat halifi, Abu Bekru. To je bio slucaj u koji istorija ne zeli dublje ulaziti da bi se sacuvala cast pojedinih ashaba. Još dalje, Malik i njegovi sljedbenici su bili Muslimani kako su to tvrdili sami Omer i Abu Bekr i drugi ashabi koji su protestvovali zbog Malikovog ubistva od strane Halida ibn Valida. Istorija nam svjedoci da je Abu Bekr platio iz muslimanske blagajne nadoknadu za Malikovu smrt njegovom bratu Mutamimu i ponudio izvinjenje. Vazna stvar je uvidjeti cinjenicu da se ajet o "vracanju nazad" odnosi na ashabe koji su zivjeli sa poslanikom Muhammedom s.a.v. u Medini predskazujuci "vracanje nazad" odmah poslije Poslanikove smrti. Kada pogledamo dogadjaje koji su se odigrali izmedju ashaba primijetit cemo da su se samo nekolicina od njih uspjela sacuvati neokaljano.

Ajet o dzihadu

Allah Uzvišeni, kaze: *"O vjernici, zašto ste oklijevali kada vam je bilo receno: Krenite naprijed na Allahovom putu !, kao da ste za zemlju bili prikovani? Zar vam je drazi zivot na ovom svijetu od onog svijeta? A uzivanje na ovom svijetu, prema onom na onom svijetu, nije ništa. Ako ne krenete naprijed, On ce vas na nesnosne muke staviti i drugim ce vas narodom zamjeniti, dok Mu vi necete nimalo nauditi. (Znajte da) Allah sve moze".* Kur´an 9:38-39

Ovi kur´anski ajeti govore o neodlucnosti ashaba da krenu naprijed i bore se na Allahovom putu i kako su bili zadovoljni zivotom na ovom svijetu uprkos znanju o njegovoj prolaznosti. Njihovo ponašanje je izazvalo Allahovu ljutnju tako da im je zaprijetio da ce ih kazniti i zamijeniti drugima koji ce biti iskreni vjernici.

Prijetnja da ce ih zamjeniti za druge se nalazi u mnogim

Kur´anskim ajetima što nam jasno kazuje o njihovoj nevoljnosti da krenu u dzihad. Više nego jednom Allah Uzvišeni, kaze: *"I ako okrenete ledja, On ce umjesto vas dovesti druge ljude, koji nece biti kao vi".* Kur´an 47:38

Takodjer, Allah Svemoguci, kaze: *"O vjernici, ako neko od vas svojoj vjeri ledja okrene, pa Allah ce sigurno mjesto njih dovesti ljude, koje On voli i koji ce voljeti Njega, ponizne prema vjernicima, mocne prema nevjernicima; oni ce se na Allahovom putu boriti i nece se nicijeg prijekora bojati. To je Allahov blagoslov, koji daje onome kome On zeli, i Allah obilno daje i on je Sveznajuci".* Kur´an 5:54

Ako bi zeljeli da istrazimo kur´anske ajete koji se odnose na ovu temu i govore o vrstama ashaba onda bi trebali citavu knjigu za to. Kur´an, vazano za ovo, kaze jasno:

"Neka od vas nastane jedna grupa, pozivajuci na ono što je istinito, trazeci da se cini dobro i odvracajuci od zla. Ti su oni koji ce biti uspješni.

I ne budite kao oni koji su se razjedinili i u mišljenu podvojili poslije jasnih znakova koji su im došli. Ovakve ceka velika kazna.

Tog dana, pojedina lica ce biti osvijetljena, a neka ce biti crna; Onima sa crnim licima ce biti receno: Zašto ste odbili da vjerujete poslije prihvatanja? Okusite kaznu zbog napuštanja svoje vjere. Ali oni sa svijetlim licima ce biti okruzeni Allahovom milošcu, u kojoj ce vjecno ostati". Kur´an 3:106-107

Ovi kur´anski ajeti su upuceni ashabima upozoravajuci ih na podjele i neslaganja nakon što im je pokazan pravi put dijeleci ih u dvije grupe: prva, cija ce lica biti osvijetljena i kojima ce pripasti Allahova milost i druga, koja ce imati crna lica kada budu prozivljeni na Sudnjem Danu. To su oni koji su napustili vjeru poslije prihvatanja i kojima je Allah, Svemoguci, obecao veliku kaznu.

Dobro je poznato da su se ashabi podijelili poslije Poslanikove smrti. Posvadjali su se do te mjere da su vodili krvave ratove jedni protiv drugih slabeci Zajednicu Muslimana, odvodeci je u zaostalost i cineci je lahkim plijenom za neprijatelje.

Ajet o pokornosti

Allah Najuzvišeniji, kaze: *"Zar nije vec došlo vrijeme za one koji vjeruju da se pokore sjecajuci se Allaha i onoga što im je došlo od istine? I, neka ne budu kao oni kojima je data knjiga prije, pa im je dato vremena za koje su im srca otvrdla, i vecina od njih su prekršili (Allahove zakone)".* Kur´an 57:16

U svojoj knjizi El-Durr el-Mansur, Dzalaludin Sujuti kaze: "Kada su ashabi, poslije teškoca i nevolja u Mekki, došli u Medinu i poceli bolje zivjeti, cinilo se kao da su se poceli "hladiti", pa su bili kaznjeni zbog toga i ovaj ajet je bio objavljen: *"Zar nije vec došlo vrijeme za one koji vjeruju da....".*

Drugo tumacenje imamo od samog Poslanika s.a.v., koji je rekao da je Allah Uzvišeni, pronašao malo nevoljkosti i neodlucnost kod muhadzira sedamnaest godina poslije prve kur´anske objave, pa je objavio: *"Zar nije vec došlo vrijeme za one koji vjeruju da ...".*

Ako ti ashabi, za koje se tvrdi da su bili najbolji ljudi, nisu bili ponizni pred Allahom i Njegovom objavom za prvih

sedamnaest godina, onda ne mozemo optuziti one koji su prihvatili islam u sedmoj godini poslije Hidzre, nakon što je Mekka bila osvojena. Allah je pronašao neke od njih kako se hlade i upozorio ih na otvrdla srca, koja su ih pocela voditi ka pokvarenosti.

Ovo je bilo samo nekoliko primjera iz Kur´ana koje sam izdvojio i koji nam jasno ukazuju da svi ashabi nisu bili u pravu, kako su nas ucili da vjerujemo.

Ako bi proucili Poslanikove hadise našli bismo mnogo više primjera. Da bih bio kratak, navest cu samo nekoliko.

Poslanikovo mišljenje o ashabima

Hadis o izvoru

Poslanik Muhammed s.a.v., kaze. Kada sam stao, do mene dodje grupa ljudi koje sam prepoznao. Izmedju nas je bio covjek koji im je rekao:

- Idemo sad!

- Gdje ce? - upitao sam.

- U Dzehennem, tako mi Allaha.

- Ali, šta su ucinili?

- Okrenuli su ledja kada si ih napustio i samo nekolicina njih ce se spasiti. (15)- Sahih Buhari, knjiga IV, strane 94-99,156, knjiga III, strana 32; Sahih Muslim, knjiga VII, strana 66

Poslanik Muhammed s.a.v., je takodjer, rekao. Stici cu na Izvor prije vas i onaj ko mi dodje ce piti i ko god pije nece više nikad osjetiti zedj. Tu ce, takodjer, doci ljudi koje poznajem i koji poznaju mene, ali cemo biti razdvojeni. Onda cu reci: "Moji ashabi!?..." Odgovor ce stici: "Ne znaš šta su uradili kad si ih napustio". Onda cu reci: "Neka daleko od mene budu oni koji su se poslije promijenili".

Kada dublje razmotrimo razlicite hadise koje nalazimo u našim, sunijskim, knjigama naci cemo da se vecina ashaba promijenila i da su neki od njih cak postali nevjernici poslije Poslanikove smrti. Ovi hadisi se ne mogu odnositi na trecu grupu (ashaba), za koju se znalo da su bili munafici još za Poslanikovog zivota, jer tu stoji "Ja cu reci: Moji ashabi"!?

Ovim se potvrduju kur´anski ajeti koje smo ranije spomenuli, a koji govore o njihovom vracanju nazad i velikoj kazni koja ih ceka.

Hadis o nadmetanju za ovaj svijet

Poslanik Muhammed s.a.v., je rekao: "Vodim vas i ja sam vam svjedok. Allaha mi, sada gledam svoj izvor, gdje su mi predani kljucevi zemljinog blaga; Allaha mi, ne brine me što cete postati mnogobošci poslije mene, nego što ce te se nadmetati u tome". (16)-Sahih Buhari, knjiga IV, Str.100,101

Allahov Poslanik s.a.v., je bio u pravu. Oni su se nadmetali u toj mjeri da su se borili jedni protiv drugih, optuzujuci se za bogohuljenje. Pojedini poznati ashabi su nakupili velike kolicine zlata i srebra u svojim privatnim kasama. Mnogi istoricari kao što su El-Masudi u svojoj knjizi "Murudz el- Zahab" i el-Tabari, iznose da se Zubejrovo bogatstvo sastojalo od pedeset hiljada dinara (zlatnih kovanica), hiljadu konja, hiljadu robova i više privatnih imanja u Basri, Kufi, Egiptu i drugim mjestima. (17)- "Murud el-Zahab" od Masudija, knjiga II, str.341

Poljoprivredni proizvodi, samo u Iraku, Talhi su donosili dnevno hiljadu i više dinara.

Abdul Rahman ibn Avf je posjedovao stotinu konja, hiljadu kamila i deset hiljada ovaca. Poslije njegove smrti, cetvrtina bogatstva koja je podijeljena medu njegovim zenama iznosila je osamdeset cetiri hiljade dinara. 18-"Murud el-Zahab" od Masudija, knjiga II str. 341

Osman ibn Afan (treci halifa) na dan svoje smrti je ostavio stotinu i pedeset hiljada dinara, plus ogromno bogatstvo u zemlji i stoci.

Zejd ibn Sabit je ostavio velike kolicine zlata i srebra, pored bogatstva od poljoprivrednih dobara koje se sastojalo od sto hiljada dinara (l9)-"Murud el-Zahab" od Masudija, knjiga II, str. 341

Ovo je bilo samo nekoliko primjera iz islamske istorije gdje nismo zeljeli ulaziti u detalje, jer nam je cilj samo bio dokazati da su (ashabi) bili više zainteresovani za ovosvjetski zivot.

Mišljenje ashaba jednih o drugima

Sami mijenjali poslanikov sunnet

Abu Said el-Hudari kaze: "Prvog dana Bajrama Poslanik s.a.v., bi uvjek prvo klanjao pa bi se tek onda obratio ljudima koji su sjedili u linijama ispred njega dajuci im savjete ili naredjenja ili cak dovršavajuci neka neriješena pitanja. Poslije toga bi ih napustio i uputio se kuci. "Onda, Abu Said dodaje: "Tako je bilo sve do jednog ramazanskog Bajrama kada sam došao u dzamiju sa Marvanom, gradonacelnikom Medine. Kada smo stigli, odmah je krenuo ka mimberu (mjesto u dzamiji odakle imam drzi govor), ali sam ga povukao za odjecu da se vrati. On me je odgurnuo i krenuo naprijed da bi se obratio ljudima prije namaza. Rekao sam mu:

- Tako mi Allaha, promijenio si redoslijed.
- Abu Saide, ono što si ti radio je prošlost.
- Onako kako smo mi radili je bolje od ovoga izmijenjenog.
- Ljudi nisu ostajali poslije namaza da slušaju govor (hutbu), pa sam ga zato stavio prije namaza. - Marvan mi je objasnio (20)-Sahih Buhari, knjiga I, strana 122

Pitao sam se, zašto su ashabi mijenjali sunnet Allahovog Poslanika s.a.v.. Ono što sam našao u ovom slucaju je da su Umajjadi (vecina njih su bili Poslanikovi ashabi) s Muavijom ibn Abu Sufijanom na celu, silom tjerali Muslimane da u dzamijama izazivaju Allahov lanet (prokletstvo) na Aliju ibn Abu Taliba i sa mimbera o njemu ruzno govore.

Muslim u svom sahihu pise: "Muavija je naredio svojim namjesnicima širom drzave da proklinju Aliju ibn Abu Taliba svaki put kada govore sa mimbera i da narede svakom javnom govorniku da cini isto u svakom javnom obracanju narodu. Kada su neki ashabi protestvovali protiv ovoga, Muavija je naredio da budu ubijeni i zapaljeni. Medju poznatim ashabima koji su završili na ovaj nacin su i Hidzr ibn Adi el-Kindi i njegovi drugovi. Jedini razlog što su bili ubijeni, a neki od njih cak zivi zakopani, je bio što su odbili izgovoriti prokletstva i psovke protiv hazreti Alije".

Abu Aala Mavdudi piše u svojoj knjizi Halifat i Kraljevstvo: "Abu el-Hasan el-Basri je rekao: "Muavija je uradio cetiri stvari od kojih bi, da je uradio i samo jednu, smatran velikim griješnikom:

1. Donošenje odluka bez dogovora sa ostalim ashabima.
2. Odredjivanjem svog sina za nasljednika, koji je bio pijanica, razvratan i nosio svilu.
3. Tvrdio je da je Zijad njegov sin, dok je Allahov Poslanik s.a.v., rekao: "Svaka poštena zena ima potomstvo, dok prostitutka nema".
4. Ubistvo Hidzra i njegovih drugova. Proklet neka je zbog toga (21)-"El-Hilafe ve el-Mulk" od Abu el-Aala el-Masudi

Oni ashabi koji nisu mogli slušati govore, koji su uvjek završavali proklinjanjem i psovkama na Aliju ibn Abu Taliba, istrcavali su napolje odmah poslije namaza. Zbog toga su Umajjadi promijenili Poslanikov sunnet stavljajuci govor prije namaza, tako da su ljudi morali slušati protiv svoje volje.

Kakva vrsta ljudi su bili ti ashabi! Nisu se plašili da promijene Poslanikov sunnet, cak i Allahove zakone, da bi postigli svoje pokvarene i niske ciljeve. Proklinjali su covjeka kojeg je Allah procistio i naredio Muslimanima da mu šalju salavate na isti nacin kao i za Poslanika s.a.v.. I još više, Allah i Njegov Poslanik su nam naredili da ga volimo, jer Poslanik kaze: "Voliti Aliju je vjera, dok je mrziti ga licemjerstvo" (22)-Sahih Muslim, knjiga I, strana, 61

Ti ashabi su promijenili citava pravila i kao da su govorili "Cujemo, ali se ne pokoravamo". Umjesto da ga poštuju i budu mu poslušni, oni su ga proklinjali i psovali za punih šesdeset godina, kako se navodi u knjigama istorije.

Kako su ashabi poslanika Muse a.s., pravili planove da mu ubiju brata Haruna, tako su neki od Muhammedovih ashaba ubili njegovog Haruna i progonili njegove sinove i sljedbenike gdje god bi ih pronašli. Oni su izbrisali njihova imena iz Divan knjige (knjiga drzavne blagajne) i zabranili da se djeci nadijevaju imena po njima. I to nije bilo dosta, nego su ga proklinjali i prinudjivali i druge ashabe da to cine.

Tako mi Allaha! Ostajem zaprepašcen i zbunjen kada citam u nasim sahihima koliko je poslanik Muhammed s.a.v. volio svog "brata" i amidzica Aliju i koliko ga je uzdizao iznad ostalih ashaba, da je cak i rekao: "Ti si meni ono što je Harun bio poslaniku Musi, samo što poslije mene nece više biti poslanika. (23)-Sahih Buhari, knjiga II, strana 305 ; Sahih Muslim, knjiga II, strana 356; Mustadrak el-Hakim, knjiga III, strana 109.

Poslanik Muhammed s.a.v. je, takodjer, rekao o Aliji. Ti si dio mene, a ja dio tebe (24)-Sahih Buhari, knjiga I, strana 76; Sahih Tirmizi, knjiga V, strana 300 ; Sunan Ibn Madjih, knjiga I, strana 44

"Voliti Aliju je vjerovati, a mrzice ga uvjek hipokrit (munafik)". (25)-Sahih Muslim, knjiga I, strana 61; Sunan el-Nisai, knjiga VI, strana 117 ; Sahih el-Tirmizi, knjiga VIII, strana 306.

"Ja sam grad znanja, a Alija je njegov ulaz" (26)-Sahih el-Tirmizi, knjiga V, strana 201; Mustadrak el-Hakim, knjiga III, strana 126 ;

"Alija je vodja svih vjernika poslije mene" (27)-Musnad od Imama Ahmeda, knjiga V, strana 25; Mustadrak e1-Hakim, knjiga III, strana 134; Sahih e1-Tirmizi, knjiga V, strana 296.

"Ko god prihvata mene za vodju, treba takodjer, prihvatiti Aliju za vodju. Boze! Budi prijatelj njegovim prijateljima, a budi neprijatelj njegovim neprijateljima". (28)-Sahih Muslim, knjiga II, strana 362; Mustadrak el-Hakim, knjiga III, strana 109;

Musnad od Imama Ahmeda, knjiga IV, strana 281.

Ako bismo zeljeli da dobro proucimo kvalitete i osobine koje poslanik Muhammed s.a.v. otkriva o Aliji, a koje su pominjane i potvrdjene i od naše uleme, onda bismo trebali da napišemo citavu knjigu.

Pa, kako su ti ashabi mogli ignorisati sva ta jasna kazivanja i dopustiti sebi da ga proklinju, kuju zavjere protiv njega, psuju ga sa dzamijskih mimbera, bore se protiv njega i na kraju ga i ubiju?

Uzalud sam pokušavao da pronadjem razloge za takvo ponašanje, ali nisam nalazio ništa drugo do ljubav za ovaj svijet i natjecanje u njemu. Takodjer sam pokušavao da odgovornom ucinim samo grupu loših ashaba i hipokrita, ali na zalost njih je bilo malo u poredjenju sa onim poznatim i vaznim ashabima. Prvi koji je zaprijetio da ce zapaliti njegovu (Alijinu) kucu, zajedno sa svim ukucanima, je bio Omer ibn Hatab (drugi halifa), a prvi koji su se borili protiv njega su bili Talha, Zubejr, Ajša (Ummul Mu´minin-Majka vjernika), Muavija ibn Abu Sufijan i Amr ibn el-´Aas i mnogi drugi.

Veoma me cudi, i moje cudjenje nikako da prestane, da se i dalje vjeruje u ispravnosti svih ashaba i trazi Allahov Blagoslov i šalju salavati za sve njih bez razlike. Tu i tamo se moze cuti: "Proklinji Jezida, ali nikog više" Ali, gdje je Jezid u svim tim tragedijama koje ni jedna vjera niti razum ne moze objasniti? Ovom prilikom se obracam mojoj braci, ako zaista slijede sunnet poslanika Muhammeda s.a.v. da se upitaju kako se moze prihvatiti da je neko ispravan i gotovo svet, kada je, i po Kur´anu i po Poslanikovom sunnetu, pokvaren, korumpiran, otpadnik i nevjernik. Allahov Poslanik s.a.v., je rekao:

"Ko god uvrijedi Aliju vrijedja mene. Onaj ko vrijedja mene, uvrijedio je Allaha. Onaj ko uvrijedi Allaha, On ce ga baciti u Dzehennem. (29)-Musdatrak el-Hakim, knjiga III, strana 121; Kasais el-Nisai, strana 24 ; Musnad od Imama Ahmeda, knjiga VI, strana 33; El-Manakib od Havarizmija, strana 81; El-Rijad el-Nadira od Tabarija, knjiga II, strana 219; Tarikh el-Sujuti, strana 73.

Ako je to kazna za one koji samo uvrijede Aliju, kakva ce tek kazna biti za one koji su se borili protiv njega i na kraju ga i ubili. Kakvo je misljenje naše uleme o svim ovim cinjenicama ili su im srca cvrsto zatvorena!? O Boze! Zaštiti nas od smicalica i prevara zlih.

Pravili izmjene cak i u namazu

Anas ibn Malik je rekao: "Najbolje od svega što sam znao od sunneta Poslanika Muhammeda s.a.v., je bio namaz (klanjanje). "Jednom kada je El-Zuhri otisao do Damaska da ga posjeti našao ga je placuci. Kada ga je upitao šta se dogodilo ovaj je odgovorio: "Ništa drugo nisam znao do namaza, a i to je sada izgubljeno". (30)-Sahih Buhari, knjiga I, str. 74.

Zelio bih ovdje naglasiti da promjene u Poslanikovom sunnetu nisu dolazile od obicnih Muslimana, nego od onih na vlasti, kao što je bio treci halifa, Osman. On je bio prvi koji je uveo izmjenu u nacinu obavljanja namaza.

Takodje, Umul Mu´minin, Ajša, je bila umiješana u ove promjene. Obojica, Buhari i Muslim, iznose u svojim knjigama da je poslanik Muhammed s.a.v., klanjao dva rekeata na Mini, a tako su cinili i Abu Bekr i Omer, dok je kasnije, Osman poceo klanjati cetiri rekeata.

Muslim, takodjer, piše u svojoj knjizi kada je El-Zuhri pitao Urvu: "Zašto je Ajša klanjala puni namaz za vrijeme putovanja?", on je odgovorio: "Promijenila je kao što je i Osman cinio. (31) - Sahih Buhari, knjiga II, str.154 ; Sahih Muslim, knjiga I, str. 260

Omer (drugi halifa) je mijenjao i tumacio na svoj nacin Poslanikov sunnet, cak i kur´anske ajete. U istorijskim knjigama se nalaze ove Omerove rijeci: "Dva zadovoljstva su bila dozvoljena za vrijeme Muhammedovog zivota, ali sam ih ja zabranio i kaznjavam one koji ih cine. Onome ko nema abdesta i ne nadje vode kazem da ne klanja". I to uprkos Allahovim rijecima u suri El-Majda: *Ako ne nadjete vodu, koristite cisti pijesak..."*

Buhari piše u svojoj knjizi, u odjeljku vezanom za ritualnu necistocu: "Cuo sam Šakika ibn Salme kako kaze: "Bio sam u drustvu Abdulaha i Muse kada je Musa pitao:

-Šta kazete o covjeku koji nema abdest i ne moze naci vodu?

-Ne treba klanjati sve dok ne nadje vodu. - Abdulah je odgovorio.

-Onda, šta mislite o onome što je Poslanik rekao Amaru, kada je ovaj zelio da klanja, ali nije mogao naci vodu?

-S tim se Omer nije slagao.

-Zaboravite to što se Omer ne slaze, nego pogledajmo šta Kur´an kaze.

Abdulah više nije znao šta da odgovori, pa se poceo pravdati ovim rijecima:

-Ako im dopustimo da tako rade, onda ce, kad kod voda bude hladna, izbjegavati da se peru i umjesto nje koristiti pjesak".(33)-Sahih Buhari , knjiga I, strana 54

Ashabi svjedoce sami protiv sebe

Anas ibn Malik je prenio da je poslanik Muhammed s.a.v. rekao ansarima: "Poslije mene cete primijetiti veliku sebicnost, ali budite strpljivi dok ne sretnete Allaha i Njegovog Poslanika". Onda je Anas dodao: "Mi nismo bili strpljivi". (34)- Sahih Buhari, knjiga I, str.54.

El-´Ala ibn el-Musejib je cuo svog oca kako govori: "Sreo sam el-Baru ibn Aziba, neka ih Allah blagoslovi obojicu i rekao: "Srecni ste vi koji ste pratili Poslanika s.a.v. i polozili mu zakletvu ispod drveta". On je uzvratio: "Moj sine, ti ne znaš šta smo radili poslije njega". (35)-Sahih Buhari, knjiga III, str. 32.

Ovaj sahaba, koji je medju prvima prihvatio islam i koji je bio medu onima koji su polozili zakletvu ispod drveta, sam svjedoci protiv sebe i svojih drugova. Ovo svjedocenje samo potvrdjuje Poslanikove rijeci kojima je predskazao da ce ashabi napustiti njegov sunnet i vratiti se svojim stopama.

Poslije svih ovih dokaza, kako moze i jedna razumna osoba vjerovati u bezgriješnost svih ashaba? Takvo vjerovanje je suprotno logici i istrazivacu ne daje ni jedan kriterij na koji se moze osloniti u cilju stizanja do istine.

Svjedocenje dva šejha (Abu Bekra i Omera)

U dijelu knjige pod naslovom "Osobine Omera ibn Hataba", Buhari piše: "Kada je Omer bio izboden, osjecao je veliki bol. Ibn Abas je zelio da ga utješi rekavši mu:

-O Vodjo vjernika, ti si pratio Allahovog Poslanika i bio mu

dobar drug. Kada te je napustio bio je veoma zadovoljan tobom. Onda si pratio Abu Bekra i bio i njemu dobar drug, a kada te je i on napustio bio je zadovoljan tobom. Onda si pratio njihove drugove i bio im dobar drug. Ako bi ih sada ostavio oni bi te se po dobru sjecali.

Na to je Omer rekao:

- Što se tice društva sa Allahovim Poslanikom i njegovog zadovoljstva samnom, to je bio dar kojeg mi je Allah Uzvišeni, darovao. Što se tice društva sa Abu Bekrom i njegovog zadovljstva samnom, to je bio, opet, dar, kojeg mi je Allah Uzvišeni, darovao. Ali, razlog ove moje nesrece i bola si ti i tvoji drugovi. Tako mi Allaha, ako bih imao svo zemljino blago dao bih a da se spasim Allahove kazne prije nego Ga sretnem. (36)-Sahih Buhari, knjiga II, strana 201.

Takodjer se prenosi da je Omer rekao: "Zelio bih da sam bio ovca moje familije. Oni bi me hranili i dobro tovili. Kada bi nam došli prijatelji oni bi me zaklali i dio mene przili i napravili ´kadid´(mjeso isjeceno na tanke komade i suseno) od ostalog dijela. Onda bi me jeli i na kraju bi me ispraznili kroz crijeva Zelio bih da sam prošao kroz sve to nego da sam bio ljudsko stvorenje". (37)-Minhadj el-Sunah od Ibn Tajmija, knjiga III, strana 131; Hilajat el-Avlija od Ibn Abi Nuejma, knjiga I, strana 52.

Abu Bekr je izrekao slicno gore navedenom. Pogledao je ka ptici na drvetu i rekao: "O ptico! Blago tebi. Ti jedeš voce, odmaraš se na drvetu i nisi odgovorna nikome, niti iko moze da te kazni. Pozelim da sam trava pokraj puta i da me pojede kamila koja tim putem ide i na kraju da me isprazni kroz crijeva ... Zelio bih da sam bio sve to nego ljudsko bice. (38)-Tarikh el-Tabari, str. 41; El-Rijad el-Nadira, knjiga I, str.l34; Kanz el-Ummal, str 61; Minhadj el-Sunah od Ibn Tajmija, knjiga III, str. 120

On je takodjer rekao: "Zelio bih da me majka nije ni rodila Zelio bih da sam bio slamka u blatu" (38)

Ali, pogledajmo u Allahovu knjigu i uporedimo ova navedena kazivanja sa Allahovim lijepim obecanjima svojim robovima: *"I neka se nicega ne boje i ni za cim nek ne tuguju Allahovi šticenici, oni koji budu vjerovali i koji se budu samo Allaha bojali, za njih su dobre vijesti, na ovom i na onom svijetu - Allahove rijeci niko ne moze izmijeniti - to ce, zaista, veliki uspjeh biti".* Kur´an 10:62-64

Allah takodje kaze: Onima koji govore: *"Gospodar naš je Allah" pa poslije ostanu cvrsto pri tome, dolaze meleki govoreci: "Ne bojte se i ne zalostite se i radujte se Dzennetu koji vam je obecan. Mi smo zaštitnici vaši, u ovom i u onom svijetu. U njemu cete imati sve ono sto duše vaše zele i što god zatrazite dobicete; bicete pocašceni od Onoga koji prašta i koji je Milostiv".* Kur´an 41:30-32.

Kako su mogli pozeljeti da nisu ni bili ljudska stvorenja, bica koja je Allah pocastio i uzdigao iznad svega stvorenog? Cak i obicnom vjerniku, koji se drzi pravog puta za vrijeme zivota, dolaze meleci da mu kazu o njegovom mjestu u Dzennetu, da se ne plaši Allahove kazne i da ne bude tuzan za onim što ostavlja u ovom zivotu. Kako su onda mogli ti veliki ashabi, koji su bili najbolja stvorenja poslije poslanika Muhammeda s.a.v. - kako smo bili uceni - pozeljeti da su bili izmet ili slamka ili dlaka, kada su im meleci davali lijepe vijesti o dzennetskim bašcama koje su namijenjene nama, ljudima? Kako su mogli pozeljeti da

imaju sve zemljino blago da bi se iskupili od Allahove kazne prije nego Ga sretnu? Kada sam procitao o ovome odmah sam se sjetio šta Allah kaze u Svojoj Knjizi: *"Kada bi svaka duša, koja je ucinila nepravdu, imala sve što na zemlji postoji, ponudila bi to samo da se iskupi; i oni ce javno zazaliti kada vide kaznu (da se priblizava), a stvar ce biti pravedno presudjena i nece im se uciniti ni malo nepravde".* Kur´an 10:54. I još: *"A oni koji su nepravedni, kad bi imali svo zemljino blago, i još toliko, sve bi dali na Sudnjem Danu samo da se iskupe; a Allah ce ih kazniti kaznom kakvu nisu ni slutili. Zlo koje su cinili pred oci ce im se iznijeti, dok ce ih snaci sve ono cemu su se izrugivali".* Kur´an 39:47-48

Iskreno zelim da ovi Kur´anski ajeti nemaju ništa sa velikim ashabima kao što su bili Abu Bekr i Omer... Ali, cesto zastanem pri citanju da bih razmislio o njihovim postupcima prema poslaniku Muhammedu s.a.v.. Oni su odbili izvršiti njegova naredjenja i suprotstavili su se njegovim zeljama, cak i u zadnjim trenucima su ga naljutili u toj mjeri da im je naredio da napuste sobu u kojoj je lezao. Takodjer razmisljam o nizu dogadjaja odmah poslije Poslanikove smrti i boli i ponizenju koji su zadesili njegovu kcerku, Fatimu, za koju je rekao: "Fatima je dio mene. Ko god nju ljuti, ljuti mene". (40)-Sahih Buhari, knjiga II, str. 206

Fatima je pitala Abu Bekra i Omera:

-Pitam vas u ime Allaha, Uzvišenog, da li ste culi Allahovog Poslanika s.a.v. da je rekao: "Fatimino zadovoljstvo je moje zadovoljstvo, Fatimina ljutnja je moja ljutnja; Onaj ko voli moju kcerku Fatimu voli mene, onaj koji udovoljava Fatimi, udovoljava meni, onaj ko ljuti Fatimu, ljuti mene".

-Jesmo, culi smo to od Allahovog Poslanika s.a.v. odgovoriše.

-Onda cujte: Allah mi je svjedok i Njegovi meleci da ste me naljutili i da mi niste udovoljili. Kada se sretnem sa Poslanikom, zalicu mu se na vas. (41) El-Imamah vel-Sijasah od Ibn Kutejba, knjiga I, str.20; Fadak u Istoriji od Muhammeda Bakira Sadra, str.92

Za trenutak, ostavimo po strani ovaj tragicni dogadjaj. Ibn Kutejba, koji se smatra velikim suni alimom i koji je poznat po svojim radovima u oblasti tefsira (tumacenja Kur´ana), hadisa, lingvistike, gramatike i istorije, nije mogao tako lahko preci preko njega. Kada sam pokazao jednoj osobi sta je Ibn Kutejba pisao u knjizi "Istorija Halifa" o ovom dogadaju, odgovor je bio da je Ibn Kutejba postao šija.

Ovom vrstom propagande se sluzi neka naša ulema kada je pritjerana uza zid i nema više šta da kaze. Tako je i Tabari šija i Nisa´i, koji je napisao knjigu o osobinama imama Alije, šija, i Taha Husejn, danasnji alim koji je napisao "El-Fitnah el-Kubra" i objavio druge cinjenice, je takoder, šija!!!

Ali, u stvari, ni jedan od njih nije bio šija. Kada neko od njih govori ili piše o šijama odmah je napadnut i vrijedjan sa svih strana s namjerom da se po svaku cijenu zaštite ugledi ashaba.

Cinjenica je da se svako ko spomene kvalitete Alije ibn Abu Taliba i prizna greške koje su pocinili poznati ashabi, optuzuje da je postao šija. Ili, ako kaze u njihovom prisustvu kada spomene Poslanikovo ime "sallalahu ´alejhi ve Aalihi" (neka Allah blagoslovi njega i njegovu familiju) ili kaze "Alija, “alejhi

selam" (Allahov mir neka je njemu) onda je sigurno obiljezen kao šija. Jednom, vezano za ovo, raspravljao sam s jednim alimom.

-Šta mislite o Buhariju? - upitao sam.

-On je vodeci autoritet u oblasti hadisa i mi smatramo njegovu knjigu najtacnijom knjigom poslije Kur´ana o cemu se sva naša ulema slaze. - odgovorio je.

-Buhari je bio šija. - rekao sam.

-Boze sacuvaj da je imam Buhari bio šija.

-Zar vi ne kazete da je svako onaj ko kaze "Alija, alejhi selam (Allahov mir neka je njemu) šija"?

Kada je odgovorio potvrdno pokazao sam mu, kao i onima koji su bili s njim, Buharijev Sahih i u njemu mnogo mjesta na kojima se pominje Alijino ime da stoji "alejhi selam" kao i iza imena Fatime i Husejna. Covjek nije znao više šta da kaze. (42)Sahih Buhari, knjiga I, str.l27,130, knjiga II, str.l26, 205.

Sada se vratimo dogadjaju koji spominje Ibn Kutejba gdje se opisuje kako su Abu Bekr i Omer ucinili nazao hazreti Fatimi. Nisam mogao sumnjati u njegovu istinitost, jer nisam mogao sumnjati u Buharijevu knjigu koju smatramo najtacnijom knjigom poslije Kur´ana. Kako vjerujemo u cinjenice koje se tu nalaze ne mozemo optuziti šije što ih koriste da nam dokazu svoje tvrdnje i odbrane svoja gledišta. Buhari piše u dijelu pod naslovom "Vrline rodbine Allahovog Poslanika" sljedece: "Allahov Poslanik s.a.v. je rekao: "Fatima je dio mene i ko god nju ljuti, ljuti mene". U drugom dijelu pod naslovom "Opsada Hajbera" piše: "Kako Ajša kaze, Fatima, alejha selam (Allahov mir neka je njoj), Poslanikova kcerka, je poslala poruku Abu Bekru u kojoj je trazila svoj dio u nasljedstvu Allahovog Poslanika s.a.v., ali joj je on odbio ista dati. Fatima je postala toliko ljuta da nije progovorila sa Abu Bekrom sve do svoje smrti. (43)-Sahih Buhari, knjiga III, str. 39.

Konacan rezultat o kome Buhari piše kratko, a Ibn Kutejba u nešto više detalja, je bio ovaj: Allahov Poslanik s.a.v. je bio ljut kada je Fatima bila ljuta i bio zadovoljan kada je Fatima bila zadovoljna; Fatima je umrla dok je bila ljuta na Abu Bekra. Ako je Buhari napisao: "ona je umrla ljuta na Abu Bekra i nije progovorila s njim do kraja zivota", krajnji rezultat postaje jasan. Ako je "Fatima najbolja zena od svih zena" kako to Buhari piše u dijelu pod naslovom "Isti´dhan" i da je Fatima jedina zena iz ovog naroda koju je Allah cuvao i procistio, onda se njena ljutnja ne moze smatrati obicnom, jer njena ljutnja je Poslanikova ljutnja, a njegova ljutnja je Allahova ljutnja. Vezano za ovo Abu Bekr je rekao: "Neka me Allah, Uzvišeni, sacuva od svoje ljutnje i Fatimine ljutnje". Onda je gorko plakao i rekao: "Na trazim vašu zakletvu i razduzite me ove duznosti (halifata)". (44)-Tarik el-Hulefa, od Ibn Kutejba

Mnogi istoricari i alimi se slazu sa cinjenicom da je Fatima, alejha selam, trazila od Abu Bekra svoja prava vezana za nasljedstvo, ali svaki put su njeni zahtjevi bili odbijeni. Zbog toga se naljutila na njega i ostala ljuta sve do svoje smrti. Ali naša ulema brzo prelazi preko ovoga ne zeleci se baviti razlozima i ulaziti u pojedinosti s ciljem da zastite Abu Bekrov ugled. U jednoj knjizi pisac navodi ovaj dogadjaj da bi na kraju zakljucio: "Boze sacuvaj da je Fatima mogla traziti nešto što joj ne pripada i Boze sacuvaj da je Abu Bekr mogao osporiti njeno pravo".

Pisac je mislio da ce na ovaj nacin riješiti problem i razuvjeriti tragaoca za istinom. Cini se da pokušava reci nešto slicno ovome: "Boze me sacuvaj da u Kur´anu moze biti išta do istine i Boze me sacuvaj da su Izrailovi sinovi mogli obozavati zlatno tele". Okruzeni smo ulemom koja govori stvari koje ni sama ne razumije i koja vjeruje u nešto, ali u isto vrijeme i u nešto tome potpuno suprotno. Ovdje je stvar potpuno prosta: Fatima je trazila svoje pravo (nasljedstvo koje joj je otac ostavio), dok je Abu Bekr odbio ispuniti njen zahtjev. Tako imamo: ili je Fatima lagala, Boze sacuvaj, ili je Abu Bekr bio nepravedan prema njoj. Nema trece mogucnosti.

Sada upitajmo našu logiku o prvoj mogucnosti, tj. da je Fatima lagala imajuci na pameti rijeci njenog oca, poslanika Muhammeda s.a.v.: "Fatima je dio mene. Ko god povrijedi nju, vrijeda mene". Samo nam se kazuje da osoba koja laze ne zasluzuje da tako nesto Allahov Poslanik kaze o njoj. Same Poslanikove rijeci govore o njenoj plemenitosti. Ajet o "cistoci" (Kur´an 33:33) je jos jedan dokaz za vrlost njenog karaktera, ajet koji je bio objavljen u njenu cast i cast njenog muza i dva sina - kako to Ajša svjedoci. (45)-Sahih Muslim, knjiga 7, str.121,130.

I tako, za one sa razumom ništa drugo ne preostaje nego da zakljuce da se Fatimi nanijela nepravda; da je optuzena da laze od onoga ko je bio spreman pustiti je da izgori ukoliko ostali ljudi iz njene kuce ne izadju i poloze zakletvu.
(46)-Tarikh i-Hulefa, knjiga I, str20

Zbog svega toga, Fatima, Allahov mir neka je njoj, nije dopustila Abu Bekru i Omeru da udju u njenu kucu. Cak i onda, kada im je hazreti Alija dopustio, odbila ih je pogledati okrecuci lice u stranu. (47)-Tarikh el-Hulefa, knjiga I, str20

I još više, prije nego je umrla trazila je da bude ukopana tajno i po noci, tako da niko od onih koji su joj nanijeli nepravdu ne bude prisutan. (48)-Sahih Buhari, knjiga III, str. 39.

Ovom prilikom zelim da upitam našu ulemu zašto šute o ovim cinjenicama i zašto ne zele da se njima bave ili cak samo da ih pomenu. Daju nam utisak da su ashabi bezgriješni kao meleci. Kada ih pitaš zašto je halifa Muslimana, Osman (treci halifa), ubijen oni ce reci: "To su uradili Egipcani, koji nisu bili vjernici" i završiti o tome jednom jedinom recenicom.

Kada sam imao priliku da više istrazim o tome, našao sam da sami ashabi stoje iza Osmanovog ubistva. Predvodila ih je Ajša, javno pozivajuci za njegovu smrt govoreci: "Ubijte tog Nathal-a (staru budalu), jer je prestao da vjeruje. (49)-Tarikh el-Tabari, knjiga I, str407; Tarikh Ibn el-Athir, knjiga III, str. 206; Lisan el-Arab, knjiga XIV, str.193; Tadj el-Arus, knjiga VIII, str.l41; El-Ikd el-Ferid, knjiga IV, str. 290.

Takodje se zna da su Talha, Zubejr, Muhamed ibn Abu Bekr i ostali poznati ashabi opkolili njegovu kuci lisavajuci ga hrane i vode da bi ga prinudili da napusti poziciju halife. I još više, istoricari nam kazuju da nisu dopustili da njegovo tijelo bude ukopano u muslimanskom haremu tako da je na kraju ukopan u "Hašš Kavkab"-u, bez gusula (pranja) i kefina (tkanine za pokrov).

O Boze ! Hvaljen Ti si. Kako mogu reci da je nepravedno ubijen i da ga nisu ubili Muslimani? Ovo je još jedan slucaj slican onome hazreti Fatime i Abu Bekra: ili je Osman bio nepravedno ubijen, pa cemo osuditi one ashabe koji su u to bili

umiješani (koji su ubili halifu Muslimana, ponizavali ga dok je bio ziv i bacali kamenje na njegovu dzenazu); ili su ga ashabi ubili zbog njegovih djela koja su se suprotstavljala islamu, kako nam to i kazu istorijski izvori. Tu nema trece mogucnosti, osim ako ne zazmirimo i kazemo "Ubili su ga Egipcani, koji nisu bili vjernici". Iz obje mogucnosti proizilazi da nije istina ono što je uopšteno prihvaceno, tj. da su svi ashabi bili dobri i pravedni, jer, ili je Osman bio nepravedan ili su to bile njegove ubice. Kako su svi oni bili Poslanikovi ashabi, dolazimo do zakljucka da su neki od njih bili pravedni i pošteni, a neki nepravedni i nasilnici, kako to i tvrde sljedbenici ucenja Ahlulbejta.

Takodjer, mozemo sebi postaviti nekoliko pitanja vezanih za Dzemel bitku, u cijem izazivanju je Ummul el-Mu´minin Ajša, igrala vaznu ulogu. Kako je mogla napustiti kucu kad joj je Allah naredio da ostane u njoj rijecima:
"I ostanite u svojim kucama, i ukrase svoje, kao u davno pagansko doba, ne pokazujte". Kur´an El-Ahzab: 33

Takodjer bi se mogli upitati kako je Ajša sebi dozvolila da podigne vojsku protiv halife Muslimana, Alije ibn Abu Taliba? Kao obicno, odgovor naše uleme je prost: Ajša nije bila u dobrom odnosu sa hazreti Alijom, jer je savjetovao Poslaniku da je razvede u dogadaju koji je poznat pod imenom "El-Ifk". Pokušavaju nas uvjeriti da je ovaj Alijin savjet bio dovoljan razlog za nju da krene protiv Allahove naredbe i naredbe njenog muza, Allahovog Poslanika s.a.v.. Jahala je kamilu, što joj je opet Poslanik zabranio predskazujuci joj o lavezu pasa kada bude prolazila pokraj mjesta zvanog el-Havab, (50)-El-Imama vel-Sijasa. Putovala je dugo, od Medine do Meke, pa onda do Basre, da bi izazvala ubijanje nevinih ljudi i napokon pocela rat protiv Vodje vjernika i onih ashaba koji su ga podrzavali, prouzrokujuci tako smrti hiljade muslimana. (51)-El-Tabari, Ibn el-Athit i drugi istoricari koji su pisali o dogadjajima iz 36. p.Hidzre.
Sve je to cinila samo zato što je Alija rekao Poslaniku da je razvede!? Ali, Poslanik je nije razveo, pa zašto sva ta mrznja protiv njega? Istorija biljezi nekoliko primjera njenih verbalnih napada i ispoljavanja mrznje prema hazreti Aliji za koje je teško naci objašnjenja. Navescemo samo nekoliko:

Kada se vracala iz Meke do nje dodje vijest da je Osman bio ubijen. Cuvši to na licu joj se ukazase znakovi radosti. Ali kada joj je, takodjer, bilo receno da su Muslimani izabrali Aliju za halifu, odjednom je postala bijesna i rekla: "Zelim da se nebo sruši prije nego Alija ibn Abu Talib preuzme halifat". Onda je naredila da se vrate nazad da bi pocela rat protiv Alije cije ime nije podnosila da cuje.

Zar Ajša nije cula rijeci poslanika Muhammeda s.a.v. kada je rekao: "Voliti Aliju je vjerovanje, dok je mrziti ga dvolicnost". (52)-Sahih Muslim, knjiga I, str.48
To je bilo u toj mjeri da su pojedini ashabi govorili: "Prepoznavali smo dvolicnjake i hipokrite po njihovoj mrznji prema Aliji". Zar Ajša nije cula Poslanikove rijeci: "Ko god prihvata mene kao vodju, onda je i Alija njegov vodja". Nema sumnje da je cula, ali joj se nisu ni malo dopadale. Ona nije mogla podnijeti da cuje njegovo ime, a kada je do nje došla vijest o njegovoj smrti ucinila je sedzdu u znak zahvalnosti Allahu. (53)-El-Tabari, Ibn el-Athir, i drugi istoricari koji su

pisali o dogadjajima u 40. p.Hidzre.

Nije mi namjera da ovdje pišem o zivotu Umul Mu´minin, Ajše, nego samo zelim pokazati kako su se poneki od vaznih ashaba okrenuli protiv islamskih principa i prekršili naredjenja poslanika Muhammeda s.a.v.. Još cu navesti samo jedan dogadjaj koji se desio Ajši za vrijeme tog nesrecnog rata, a oko kojeg se slazu svi istoricari:

Kada je prolazila pokraj jezera u kraju pod imenom el-Havab, cula je lavez pasa. Odjednom se sjetila rijeci poslanika Muhammeda s.a.v. koji ju je upozorio da ce cuti lavez kada bude prolazila kroz ovaj kraj kada bude kretala u rat naredivši joj da ostane u kuci i ne krši Allahovu komandu. Pocela je plakati i histericno govoriti: "Vracamo se nazad!...Vracamo se nazad..."! Tada su Talha i Zubejr, takodjer poznati ashabi, doveli pedeset ljudi koje su bili potkupili da kazu i uvjere Ajšu da se mjesto ne zove el-Havah. Poslije toga je nastavila putovanje i stigla u Basru. Mnogi istoricari vjeruju da su tih pedeset ljudi bili prvi koji su lazno svjedocili u istoriji islama. (54)- El-Tabari; Ibn Athir; el-Madejni i drugi istoricari koji su pisali o dogadjajima iz 36 p.Hidzre.

O Muslimani! O vi koji imate prosvijetljeno srce...pomozite nam u rješavanju ovog problema! Da li su to zaista bili pošteni i cestiti ashabi, kako smo uceni da vjerujemo? Da li su to zaista bili najbolji ljudi poslije Allahovog Poslanika s.a.v. kako to i danas neki tvrde? Kako su mogli lazno svjedociti kada je poslanik Muhammed s.a.v. to smatrao jednim od najvecih grijeha cija kazna je Dzehennem.

Isto pitanje se namece: ko je bio u pravu, a ko ne? Da li Alija i oni koji su ga podrzavali, ili Ajša, Talha i Zubejr i njihovi sljedbenici. Nema trece mogucnosti. Ja ni malo ne sumnjam da bi svaki pošten istrazivac stao na Alijinu stranu i osudio Ajšu i njene pristalice zbog izazivanja tog nesretnog rata, koji je uništio mnoge muslimanske zivote i ostavio oziljak koji se i danas vidi.

Zbog daljeg pojašnjenja i zbog vlastitog zadovoljstva, spomenucu ovdje ono što Buhari nije mogao nego da napiše o dogadajima vezanim za ovaj rat. Kada su Talha, Zubejr i Ajša kretali ka Basri, hazreti Alija je poslao Amara ibn Jasira i Hasana ibn Alija u Kufu. Po svome dolasku su otišli u gradsku dzamiju gdje su se obratili Muslimanima. Amar je rekao:

-Ajša je otišla u Basru... i Allaha mi, ona je Poslanikova zena u ovom zivotu i u onom poslije, ali znajte da vas Allah, Uzvišeni, ovim ispituje da vidi koga cete poslušati: Njega ili nju. (55)-Sahih Buhari, knjiga IV, str.161

Takodjer, Buhari piše u svojoj knjizi u dijelu gdje govori o dogadjajima u kucama Poslanikovih zena i ovo: "Jednom je poslanik Muhammed s.a.v. drzao hutbu (govor), da bi na kraju pokazao rukom ka kuci u kojoj je zivjela Ajša i rekao:

-Tamo je nevolja... tamo je nevolja... tamo je nevolja, tamo je mjesto odakle ce se pojaviti šejtanovi rogovi.
(56)-Sahih Buhari, knjiga II, str.l28

Na mnogo mjesta Buhari piše cudne stvari o Ajši, npr. O njenom lošem ponašanju prema poslaniku Muhammedu u toj mjeri da ju je otac trebao tuci dok ne bi pocela krvariti; onda, o njenim stalnim zahtjevima i zalbama Poslaniku s.a.v. sve dok joj Allah nije zaprijetio... i mnogi drugi dogadjaji za koje ovdje nemamo

prostora.

Poslije svega toga se pitam zbog cega je Ajša zasluzila toliko poštovanje od strane nas, sunija? Da li samo zbog toga što je bila Poslanikova zena? Ali, on je imao i drugih zena, neke od njih bolje od Ajše, kako je on to sam rekao. (57)-Sahih Tirmizi. El-Istiab i El-Isabah (Biografija Šafije).

Ili, mozda, što je bila Abu Bekrova kcerka!? Ili, mozda, što je odigrala vaznu ulogu u nijekanju Poslanikove oporuke za hazreti Aliju kao nasljednika i vodju Muslimana? Kada je do nje došao glas da je Poslanik odredio Aliju kao halifu, zna se da je rekla: "Ko kaze to? Ja sam bila s Poslanikom s.a.v. cija je glava bila u mome krilu. Kada mi je rekao da mu donesem lavor s vodom, podigla sam se i on je u medjuvremenu umro. Kako je mogao odrediti njega (Aliju) za nasljednika"? (58)-Sahih Buhari , knjiga III, str. 68

Ili je to zbog toga što je vodila rat protiv Alije i njegovih sinova i cak sprijecila dzenazu Poslanikovog unuka, Hasana, da prodje ka mjestu gdje je Poslanik bio ukopan, rekavsi: "Ne dopuštam nikome koga ja ne volim da udje u ovo mjesto".

Zaboravila je, ili mozda ignorisala Poslanikove rijeci o Hasanu i njegovom bratu Husejnu: "Allah voli one koji vole njih i Allah mrzi one koji mrze njih". Ili, kada je rekao: "Objavljujem rat onima koji se bore protiv vas i mir onima koji vama nude mir". Postoji toliko slicnih hadisa poslanika Muhammeda s.a.v. da ne mozemo a da ne zakljucimo da su mu ova dva unuka bila toliko draga i voljena.

Ona je cula mnogo više kazivanja u Alijinu cast, ali je uprkos Poslanikovom upozorenju bila spremna da se bori protiv njega i uvjeri druge da se bore zajedno s njom negirajuci njegove vrline. Zbog svega toga, Umajjadi (vladajuca partija) su je voljeli i dali joj visok polozaj medju islamskim licnostima, ispunili knjige njenim vrlinama i ucinili je velikim autoritetom islama, jer kako tvrde, kod nje je bilo "pola vjere islama".

Drugu polovinu su pripisali Abu Hurejri, koji im je govorio ono "što su zeljeli cuti". Zbog toga su mu dodijelili razlicite casti: postavili ga gradonacelnikom Medine, dali mu el- Akik palatu i dodijelili mu titulu "Ravijat el-Islam"(prenosilac islama). On je olakšao Umajjadima da stvore jedan potpuno novi islam u koji su stavili šta god su zeljeli i koji je Kur´anom i Poslanikovim hadisom podrzavao njihove interese i vladavinu. Neminovno, takvoj vjeri je nedostajala ozbiljnost, jer je postala puna suprotnosti i mitova pomocu kojih je vecina cinjenica bivana sakrivena ili iskrivljena. Oni su prisiljavali ljude da vjeruju u te lazi i izmišljotine, tako da je Allahova vjera postala obicna šala, gdje se niko nije više bojao Allaha kao što se bojao Muavije. Kada pitamo neke od naših alima o Muavijinom ratu protiv hazreti Alije, ratu koji je podijelio Muslimana na sunije i šije i ostavio oziljak koji je vidljiv do današnjeg dana, oni ovako odgovaraju: "Alija i Muavija su obojica primjerni ashabi, koji su tumacili islam na svoje nacine. U svakom slucaju, Alija je bio u pravu i zbog toga zasluzuje dvije nagrade. Muavija je griješio, pa zbog toga njemu pripada jedna nagrada. Nije naše pravo da ih osudjujemo ili podrzavamo, jer Allah Uzvišeni, kaze: *"Taj narod je bio i nestao; njega ceka ono što je zasluzio i vas ce cekati ono što cete zasluziti, i vi necete biti pitani za ono što su oni radili".* Kur´an 2:134

Na zalost, ovako izgledaju naši odgovori, koje ni razum, ni

vjera, niti zaista, ni jedan zakon ne bi bio spreman prihvatiti.
O Boze! Ne mogu me optuziti da prazno pricam niti da zelim ikome zlo. Molim te da me zaštitis od šejtanovog uticaja.

Kako se moze zdrava pamet sloziti da je Muavija radio po islamu i još mu dati nagradu, kada je vodio rat protiv Imama Muslimana prouzrokujuci smrti hiljade neduznih vjernika, plus ostale zlocine koje je pocinio? On je bio poznat medju istoricarima kao onaj koji se rješavao svojih protivnika otrovanim medom i koji je govorio: "Allah ima vojnike stvorene od meda".

Kako mogu reci za njega da se drzao islama kada je bio vodja one strane koja je bila nepravedna i koja je gazila po islamskim principima? Dobro je poznato da je poslanik Muhammed s.a.v. rekao: "Zao mi je za Amara...On ce biti ubijen od strane zle grupe". A, zna se da je Amar bio ubijen od Muavije i njegovih pristalica.

Kako za njega mogu reci da je štitio islam kada je ubio Hidzra ibn Adija i njegove drugove i zakopao ih u sirijskoj pustinji? A, zašto? Zato što su odbili da javno psuju i proklinju Aliju ibn Abu Taliba.

Kako za njega mogu reci da je bio pravedan sahaba kada je otrovom ubio Hasana, Poslanikovog unuka?

Kako za njega mogu reci da je bio u pravu kada je prisilio Muslimane da ga priznaju za halifu i prihvate njegovog korumpiranog i iskvarenog sina, Jezida, kao nasljednika i na taj nacin prominio šura sistem u jedan nasljedni? (59)- Procitati: El-Khalifat vel-Mulk od Mavdudija i Jevm el-Islam od Ahmeda Amina

Kako ga mogu smatrati za onoga ko je nastojao promovisati islam i jos ga nagraditi, kada je prisiljavao Muslimane da izazivaju Allahov lanet (proklestvo) na Aliju i Ahlulbejt (Poslanikovu familiju) i ubijao one ashabe koji su to odbijali, tako cineci proklinjanje tradicijom u svim lokalnim dzamijama za više od šesdeset godina. Veliki je Allah! Nema snage niti moci osim Njega, Uzvisenog i Velikog!

Opet dolazimo do onog pitanja: ko je bio u pravu, a ko ne? Da li Alija i oni koji su ga podrzavali, ili Muavija i njegove pristalice? A, da li se zna da je poslanik Muhammed s.a.v. sve objasnio!?

Pretpostavka o ispravnosti svih ashaba nema mjesta, jer prosto, logika je ne prihvata. Postoje mnogi slicni primjeri iz istorije i ako bismo zeljeli da proucimo u detalje svaki od njih, morali bismo da napišemo tomove i tomove knjiga. Ovom prilikom sam zelio biti kratak, pa sam zato odabrao samo nekoliko. Hvala Allahu, to je bilo dovoljno da pobijem sve tvrdnje onih ljudi oko mene koji su mi uspjeli zavrtiti pamet odredjeno vrijeme i sprijeciti da analiticki posmatram Poslanikove hadise i istorijske dogadaje, koristeci razum i zdravu logiku, kako nas to Kur´an i Poslanikov sunnet uce da cinimo.

Zbog toga, ustacu protiv sebe i osloboditi se prašine predrasuda kojom su me prekrili. Oslobodicu se okova i lanaca kojima sam bio vezan više od dvadeset godina i reci: Zelim da moj narod zna da mi je Allah dodijelio oprost i uvrstio me medju plemenite i poštovane ljude. Zelim da je moj narod u stanju da otkrije svijet o kome nije ništa znao, ali mu se i pored toga suprotstavljao.

Pocetak Promjene

Ostao sam uznemiren i zbunjen puna tri mjeseca. Cak i u snu, moja pamet je bila savladana i potresana sumnjama i strahom za vlastitu sudbinu zbog uznemirujucih otkrica o velikim ashabima cije zivote sam proucavao. Pronalazio sam mnogo iznenadjujucih suprotnosti u njihovom ponašanju. Za vrijeme vlastitog zivota sam bio odgojen da poštujem i da se divim tim velikim ljudima, vjerujuci da svako nepoštivanje i loše govorenje o njima mogu donijeti nesrecu.

Citao sam u knjizi "Hajat el-Hajvan el-Kubra" od Damirija ovu pricu: "Jedan covjek je jahao u karavanu zajedno s prijateljima. Za vrijeme putovanja poceo je da govori uvrjedljivo o Omeru ibn Hatabu, dok su ga prijatelji nastojali odvratiti od toga. Kada je otišao da obavi nuzdu, crna zmija ga je ujela od cega je ubrzo i umro. Kada su mu iskopali kabur, pronašli su crnu zmiju unutra; kada su iskopali na drugom mjestu, opet su pronašli zmiju. Svaki put kada bi iskopali kabur, pronalazili bi zmiju. Onda im je jedan uceni covjek rekao: "Kopajte gdje god hocete, cak i ako bi kopali na kraju svijeta pronašli biste crnu zmiju. To je zato, jer Allah hoce da kazni ovog covjeka u ovom zivotu prije kazne na ahiretu zato što nije poštovao vodju Omera".

Tako, u isto vrijeme dok sam ulagao veliki trud istrazujuci, osjecao sam strah i bio zbunjen. To je i zato što sam vjerovao da su najbolje halife bili Abu Bekr el-Siddik, onda Omer ibn Hatab el-Faruuk, kojim je Allah razdvajao loše od dobroga. Poslije njega dolazi Osman ibn Affan Zul-Nurejn, pred kojim su Allahovi meleci osjecali stid i nakon njega dolazi Alija ibn Abi Talib, vrata u grad znanja. Poslije ovih cetiri dolazi ostalih šest od desetorice kojima je bio obecan Dzennet. To su bili Talha, Zubejr, Sa´ad, Sa´id, Abdul-Rahman i Abu Ubejdah. Poslije njih dolaze svi ashabi. Vezano za njih kazu da kur´anski ajet: *"Mi ne pravimo razlike medju Njegovim Poslanicima..."* prenosno znaci da Muslimani ne smiju praviti razlike medju Poslanikovim ashabima.

Zbog svega toga sam se plašio za sebe. Mnogo puta sam trazio od Allaha da mi oprosti. Takodjer, nekoliko puta sam pomislio da izostavim sve to što me je dovodilo da sumnjam u karaktere ashaba Bozijeg Poslanika, ali sam znao da bi me to odvelo u jos vecu sumnju.

Za vrijeme tog perioda, kroz razgovore s nekoliko alima pronašao sam mnogo suprotnosti koje nisu mogle biti prihvacene od strane jednog intelektualca. Ovi alimi su me upozoravali da ce Allah oduzeti od mene Svoj rahmet i spustit nesrecu na me ako nastavim s proucavanjem o ashabima.

Njihovo neprestano suprotstavljanje i njihovo odbijanje svega što bih rekao, zajedno s mojim istrazivackim duhom i zeljom da dodem do istine, prisilili su me da nastavim s radom.

Razgovor s alimom

Poceo sam razgovor s jednim našim alimom:

-Kada je Muavija uzrokovao ubistva nevinih i ponizavanje poštenih, vi smatrate da je radio po islamu, ali tumacio ga pogrešno i zbog toga mu pripada jedna nagrada. Kada je Jezid pobio Poslanikove potomke i ovlastio svoju armiju za pljackanje

Medine, vi smatrate da je radio po islamu i zato što je pogriješio u njegovom tumacenju, zasluzuje samo jednu nagradu. Neki od uleme cak kazu: "Husejn je bio ubijen sabljom svog djeda". Zašto i ja ne bih sada radio po islamu i objasnio ga sebi kroz ovo istrazivanje koje me prinudjava da sumnjam u namjere ashaba i da skinem veo koji prekriva neke od njih? Zar kriticko istrazivanje njihovih zivota moze biti vece zlo od Muavijinih i Jezidovih ubistava clanova Poslanikove porodice? Ako budem u pravu zasluzujem dvije nagrade, a ako pogriješim pripada mi samo jedna. U svakom slucaju, moja kritika nije s namjerom da vrijedjam, nego se nadam da na taj nacin dodem do istine: ko je u pravu, a ko griješi? To saznati je moja duznost i duznost svakog Muslimana i Muslimanke, a Allah, hvaljen neka je, zna šta je u nama.

Alim mi je odgovorio ovim rijecima:

-Moj sine, idztihad (tumacenje i izvodjenje zakljucaka) nije bilo dozvoljeno za neko vrijeme.

-Ko ga je zabranio?

-Cetiri Imama (Abu Hanifa, Hanbel, Sa´fi, Malik) - odgovorio mi je.

-Elhamdulillah! - s olakšanjem sam uzviknuo - kako to Allah nije zabranio, niti Poslanik, a ni cetiri prve halife, za koje nam je naredjeno da slijedimo, ništa me ne sputava da zakljucujem prema rezultatima svojeg istrazivanja.

-U islamu se ne mozete oslanjati na svoje zakljucke ukoliko ne poznajete sedamnaest nauka medju kojima su: tefsir (tumacenje Kur´ana), lingvistika, gramatika, sarf (morfologija), retorika, hadis, istorija i druge...- poceo je da mi objašnjava, ali sam ga prekinuo rijecima.

-Moji zakljucci ne bi bili o kur´anskim pravilima, niti o Poslanikovim hadisima, niti mi je zelja da postanem neki lider koji ce se slušati. Ne! Jednostavno, zbog samog sebe, zelim da znam ko je bio u pravu a ko nije. Na primjer, da saznam ko je izmedju Alije i Muavije bio u pravu, nije potrebno da znam sedamnaest nauka. Sve što treba da ucinim je da proucim zivote i djela obojice i istina ce mi se sama pokazati.

-A zašto vam je vazno da znate sve to što je bilo? - onda je procitao ovaj ajet iz Kur´ana: *"Taj narod je bio i nestao; njega ceka ono što je zasluzio, i vas ce cekati ono što cete zasluziti, i vi necete biti pitani za ono što su oni radili".* (Kur´an 2:134)

-Tacno tako, - rekao sam -Allah kaze "... vi necete biti pitani, a ne kaze "nemojte pitati". Da stoji "nemojte pitati za ono što su radili", moje istrazivanje ne bi bilo opravdano. Allah nas nece pitati za djela koja su oni cinili nego za naša vlastita djela, jer On kaze u Svojoj knjizi: *"Svaki covjek je odgovoran za ono što je radio".* (Kur´an 74:38) i još: *"Da ni jedan griješnik tudje grijehe nece nositi, i da je covjekovo samo ono što sam uradi.* (Kur´an 53:38,39)

Zar nam se u samom Kur´anu ne govori o prošlim narodima s ciljem da izvucemo pouke iz njihovih zivota. Allah nam govori o Faraonu, Hamanu, Nimrodu, Karunu i o ranijim poslanicima i njihovim narodima, ne dzaba, nego da bi nam se pokazalo šta valja a šta ne. Što se tice vašeg pitanja, zašto zelim znati sve to iz naše muslimanske istorije: zelim, jer mi je to jako vazno. Kao prvo, da saznam ko je slušao Allaha, tako da mu budem

prijatelj i da saznam ko je prekršio Allahova naredjenja, tako da mu se suprotstavim. To je ono što mi Kur´an nalaze da cinim.

Kao drugo, vazno mi je da saznam kako treba da pravilno izvršavam svoj ibadet (namaz, post, zekat i sve one radnje u ime Allaha) tj, na nacin koji mi je Allah odredio, a ne nacin Malika ili Abu Hanife ili bilo kojeg drugog tumaca vjere.

Na primjer, imam Malik ne preporucuje da se "Bismila" uci za vrijeme namaza, dok imam Abu Hanifa to smatra obaveznim. Drugi kazu da je namaz bez toga neispravan. A i sami znate da je namaz stub vjere i da ce Allah primiti sva ostala djela ako je namaz primljen. Ako namaz nije primljen sva druga djela su, takodjer, izgubljena. Zbog toga ne zelim da moj namaz bude neispravan i neprihvacen kod Allaha.

Dalje, šije kazu da se pri uzimanju abdesta površine stopala moraju potrati mokrom rukom, dok suni kazu da se noge moraju oprati. Ali, ako citamo Kur´an gdje piše "...potarite glave i stopala", pitamo se kako prati nešto kada se jasno kaze "potrati"?!. Kako vi ocekujete od jednog razumnog Muslimana da prihvati jedno a odbije drugo bez istrage i objašnjenja?

Na ovo mi je rekao:

-Vi mozete uzeti iz svakog mezheba ono što zelite, jer su svi oni islamski pravci potekli od Allahovog Poslanika.

-Bojim se da tada ne postanem jedan od onih za koje je Allah rekao u Kur´anu*: Reci ti meni ko ce uputiti onoga koji je strast svoju za boga uzeo, onoga kojeg je Allah, znajuci ga, u zabludi ostavio i sluh njegov i srce njegovo zapacatio, a pred oci njegove koprenu stavio? Ko ce mu, ako nece Allah, na pravi put ukazati? Zašto se ne urazumite?* (Kur´an 45:23) Znate, ja ne mislim da su sva cetiri mezheba ispravna sve dok se u jednom nešto zabranjuje, a to isto je u drugom dopušteno. Ne zvuci nimalo logicno da je nešto u isto vrijeme dopušteno i zabranjeno. Boziji Poslanik s.a.v. nije sumnjao u pravila iz Kur´ana, jer sve što je u njemu je Allahova objava: *"...Da je on (Kur´an) od nekog drugog a ne od Allaha, sigurno bi u njemu našli mnoge protivrjecnosti".* (Kur´an 4:82) Zbog mnogih protivrjecnosti izmedju cetiri islamska mezheba, oni ne mogu biti od Allaha niti od Njegovog Poslanika, jer poslanik Muhammed s.a.v. nije nikad protivrjecio Kur´anu.

Kada je Alim priznao moje argumente za logicne i ispravne, rekao mi je:

-Savjetujem vas, tako vam Allaha, ma koliko sumnjicavi da ste, nemojte sumnjati u Hulefaul Rasidun (cetiri prve halife), jer su oni cetiri stuba na kojim islam stoji. Ako jedan od njih popusti citava zgrada ce se srušiti.

-Boze me sacuvaj, šta je onda poslanik Muhammed s.a.v. ako su njih cetvorica stubovi islama? - upitao sam.

-Poslanik je ta zgrada, jer on sam predstavlja citav islam. -odgovorio je.

Kada sam to cuo, rekao sam:

-Da li vi to indirektno kazete da se Allahov Poslanik nije mogao odrzati bez podrške njih cetvorice, dok Allah Uzvišeni, kaze: *"On je poslao Poslanika Svoga s uputom i vjerom istinskom da bi je uzdigao iznad svih vjera. A Allah je dovoljan svjedok".* (Kur´an 48:28) Allah je poslao Muhammeda s porukom islama i nije ukljucio u to ni jednog od njih cetvorice, niti ikog drugog. Vezano za ovo u Kur´anu stoji: *"Mi smo vam jednog od vas kao*

poslanika poslali, da vam rijeci naše kazuje i da vas ocisti i da vas knjizi i mudrosti pouci i da vas ono što niste znali pouci". (Kur´an 2:151)

-Ovo što vam kazujem smo naucili od naših otaca i poštovanih ucitelja. Mi se nismo suprotstavljali onome cemu su nas oni ucili, kao što vi, današnja generacija, to cinite. Vi ste u sve poceli sumnjati, cak i u samu vjeru. To je jedan od znakova da je Sudnji Dan blizu, jer Allahov Poslanik je rekao: "Sudnji Dan ce doci kao rezultat dijela zlih ljudi". - moj sagovornik mi je rekao.

-Ali, zašto preuvelicavanje!? - rekao sam - Boze me sacuvaj da sumnjam u vjeru. Vjerujem u Allaha, Koji je jedinstven i Koji nema druga. Vjerujem u Njegove Meleke, Knjige i Poslanike. Vjerujem da je poslanik Muhammed Njegov rob i poslanik, da je on najbolji od svih poslanika i zadnji od njih. Musliman sam i ne mozete me optuziti da sumnjam u svoju vjeru.

-Vi sumnjate, i još više od toga, - bio je uporan - jer iznosite optuzbe protiv velikih ashaba, Abu Bekra i Omera, koje je Poslanik volio i cijenio: "Ako bi stavili na vagu iman (vjeru) citavog mog Ummeta (Zajednice Muslimana) i iman Abu Bekra, njegov bi iman prevagnuo". - Poslanik je rekao. I vi ste našli danas, cetrnaest vjekova poslije Hidzre, da sumnjate u ispravnost ashaba, narocito Abu Bekra i Omera. Zar vam nije jasno da je taj narod u Iraku pokvaren i dvolican! - moj sugovornik mi je na kraju s velikim zarom rekao.

Kako se odnositi prema ovakvom razmišljanju!? Razgovarao sam s covjekom koji je smatran ucenim i koji je uzivao veliki ugled. Sada se pred svojom publikom ponašao arogantno i naduto. Na licima prisutnih sam primijetio zlobnost i podsmijeh.

Brzo sam otišao do kuce i vratio se s dvije knjige, "El-Muvatta" od imama Malika i Buharijev "Sahih".

-Oprostite, - poceo sam - ono što me je natjeralo da sumnjam u Abu Bekra su rijeci nikog drugog do poslanika Muhammeda s.a.v.

Otvorio sam "El-Muvatta" i procitao: Poslanik se obratio šehidima na Uhudu rijecima: "Ovima ovdje, ja sam svjedok". Onda je Abu Bekr rekao:

-Allahov Poslanice, zar i mi nismo njihova braca? Zar nismo primili islam u isto vrijeme kad i oni? Zar se nismo borili kao što su i oni?

Onda je Poslanik rekao:

-Jeste, ali ja ne znam šta cete vi uciniti poslije mene.

Kada je cuo ovo Abu Bekr je gorko zaplakao i rekao:

-Mi cemo izmijeniti mnogo stvari poslije vas. (61)-"Muvatta" od Imama Malika, prvi dio, str. 307; "Maghazi el-Vakidi" str. 310)

Poslije toga sam otvorio "Sahih Buhari" i procitao: "Jednom je Omer ibn Hatab došao do Hafse u koje je sjedila Esma bint Umejs. Kada ju je ugledao, upitao je:

-Ko je ona?

Hafsa je odgovorila: Esma bint Umejs.

-Da li je ona ta Etiopljanka?

Esma je odgovorila potvrdno nakon cega je Omer rekao:

-Mi smo emigrirali (otisli iz Mekke u Medinu) prije vas, tako da smo blizi Bozijem Poslaniku od vas.

Na ove njegove rijeci Esma postade ljuta i rece:

-Nije tako, Allaha mi? Vi ste bili s Poslanikom koji je

hranio vaše gladne i ucio znanju vaše neznalice, dok smo mi bili u stranoj zemlji Abusiniji, radi Allaha i Njegovog Poslanika. Svaki put kada bih nešto pojela ili popila, sjetila bih se Allahovog Poslanika. Mi smo tamo patili i bilo nas je strah. Allaha mi, ovo cu mu prenijeti detaljno, ništa dodavajuci niti išta izuzimajuci.

Kada je Poslanik došao ona je rekla:

-O Boziji Poslanice, Omer je rekao to i to.

On je upitao: Šta si mu rekla na sve to? Ona je rekla: "To i to".

-On mi nije blizi nego što ste vi. On i njegovi drugovi su emigrirali samo jednom, dok ste vi emigrirali dva puta - rekao je Poslanik.

Poslije toga Esma je rekla:

-Našla sam Abu Musa i jos neke iz naše grupe, koji su me upitali šta je Poslanik rekao. Kada su culi bili su veoma obradovani. (62)-Sahih Buhari, dio III, str.307

Kada sam procitao ove hadise, izrazi lica ucenog sejha i onih oko njega su se vidno promijenili. Gledali su se medjusobno, cekajuci šejha, koji je bio dobro uzdrman, da nešto kaze. On je samo podigao obrve kao znak iznanedjenja i rekao:

-Boze, podaj mi više znanja.

-Ako je sam Boziji Poslanik bio taj koji je prvi poceo da sumnja u Abu Bekra, jer nije bio siguran u ono šta ce ovaj uciniti poslije njega; i ako sam Boziji Poslanik kaze da su mu Esma i njena grupa bili blizi od Omera, onda je moje pravo da ne dajem nikome nikakve privilegije prije nego saznam istinu. Zar se i vama ne cini da ovi hadisi poništavaju sve one hadise koji uzdizu Abu Bekra i Omera. Cak šta više ovi hadisi su mnogo realniji od onih koji govore o njihovim navodnim odlikama.

-Kako je to moguce!? - dodje glas iz publike.

-Allahov Poslanik s.a.v. je posumnjao u Abu Bekra, rekavši: "Ne znam šta cete uraditi poslije mene". Kada se danas osvrnemo nazad, vidjecemo da istorija svjedoci da su se stvarno i promijenili. Zabiljezeno je da je Abu Bekr plakao, jer je priznao da se promijenio. I zbog toga što je naljutio Hazreti Fatimu, kcerku Bozijeg Poslanika (kao što je objašnjeno ranije). Na kraju se pokajao i pozelio da nije ni zivio kao ljudsko stvorenje. Što se tice hadisa: "Iman (vjera) Abu Bekra bi prevagnuo kada bi se stavila na vagu sa imanom citavog Ummeta" - smatramo ga spornim i netacnim. Kako je moguce da vjera covjeka, koji je proveo više od cetrdeset godina vjerujuci u idole i obozavajuci ih, bude veca od vjere citave Zajednice Muslimana, u kojoj je bilo i ima toliko bogobojaznih i poboznih ljudi, šehida i Imama, koji su provodili citave zivote boreci se za islam? Kako se Abu Bekr moze uklopiti u taj hadis? Da je istinit on ne bi pozelio da nije ni bio ljudsko stvorenje. Dalje, da je njegova vjera bila veca od vjere citave islamske umme, hazreti Fatima ne bi bila ljuta na njega niti bi molila Allaha u svakom namazu da ga kazni.

Uceni Alim nije reko ništa, ali je neko iz publike glasno uzviknuo:

-Tako mi Allaha, ovaj hadis me je ucino da posumnjam.

Onda mi je Alim rekao:

-Da li je ovo to što ste zeljeli? Ucinili ste da ovi ljudi pocnu sumnjati u vlastitu vjeru.

Drago mi je bilo da mu je jedan covjek iz publike rekao:
-Stanite, ovaj covjek je u pravu. Nismo procitali cijelu knjigu, nego smo vas uvijek slušali i prihvatali sve što kazete. Sada nam se cini da ovaj efendija pravo govori. Pustite nas da sami citamo i donesemo vlastite zakljucke.

I drugi su se s njim slozili, tako da se razgovor završio pobjedom istine. To nije bila pobjeda silom, nego logikom i dokazivanjem. Allah kaze: *"...Reci: "Dokazite ako istinu govorite"!* (Kur´an:27:64)

To me je ohrabrilo da krenem s proucavanjem i otvorilo mi vrata kroz koja sam ušao u ime Allaha i pomocu Allaha, trazeci istinske Poslanikove prijatelje i sljedbenike. Nadam se da mi Allah, Uzvišeni i Veliki, podari uspjeh i prosvijetli moje srce, jer je On obecao osvijetliti put svakome onome koji trazi istinu i On nikad ne propusta ispuniti Svoje obecanje.

Istrazivanje je trajalo tri godine, jer sam neke knjige, kao što je "El-Muradzaat" od imam Šarafudina, citao više puta. Pomocu nje su mi se otvorili novi vidici i pomocu nje sam bio privucen ka slijedjenju i simpatisanju Ahlulbejta.

Procitao sam "El-Ghadir" od šejha El-Aminija tri puta zbog njegove jasnoce i mnoštva uvjerujucih podataka. Takodjer sam procitao "Fadak u Istoriji" od sejjida Muhammeda Bakira Sadra i knjigu "El-Sakifa" od šejha Muhammeda Riza el- Muzafira, koja mi je objasnila mnoge nejasnoce.

Procitao sam "El-Nass vel-Idztihad" i postadoh jos više uvjeren. Onda sam procitao "Abu Hurejra" od Šarafudina i "Šejh el- Mudira" od šejha Mahmuda Abu Rajja el-Misrija. Iz njih sam saznao da su se ashabi, koji su se promijenili poslije Poslanikove smrti, dijelili u dvije grupe: Prva, koja je promijenila sunnet, jer se docepala utjecajnih polozaja i vlasti. Druga grupa je mijenjala Poslanikov sunnet tako što je proizvodila lazne hadise i pripisivala ih Bozijem Poslaniku.

Procitao sam "Imam Sadik i Cetiri Mezheba" od Asada Hajdera, gdje sam naucio razliku izmedju obdarenog i stecenog znanja. Takodjer sam saznao razliku izmedu Allahove mudrosti kojom On obdaruje koga zeli i nametanja vlastitog mišljenja i tumacenja (islama) po vlastitom cejfu što je udaljilo Zajednicu Muslimana od izvora vjere.

Procitao sam više knjiga od sejjida Dzafera Murtaze el Amili-ja, od sejjida Murtaze el-Askari-ja, od sejjida Khoi-ja, od seejjida Tabatabai-a, od šejha Muhammeda Amina Zejnul-Dina, od Faruzahadija, od Ibn Abija el-Hadida el-Mu´tazilija, njegov komentar "Nahdjul-Balaghe" i od Taha Husejna "El-Fitna el-Kuhra".

Od knjiga o istoriji sam procitao sljedece anale od El Tabarija, Ibn el-Asira, El-Mesudij i El-Jakubija. Citao sam i više sve dok nisam bio uvjeren da su šije (šiiti) koje slijede dvanaestn imama u pravu.

Eto tako sam se, Allahovom pomoci, ukrcao na ladju Ahlulbejta trazeci njihovo prijateljstvo. Hvala Allahu, pa sam našao odgovarajucu zamjenu za ashabe, koji su, prema mom istrazivanju, skrenuli sa pravog puta i vratili se u nevjerovanje, osim njih nekolicine.

Zamijenio sam ih za imame iz Ahlulbejta, Poslanikove porodice, koju je Allah procistio od svakog grijeha i naredio nam da im se priblizimo i da ih slijedimo.

Šije nisu, kako neka naša ulema tvrde, Persijci i magusi

(obozavaoci vatre) cija snaga i slava je bila uništena od strane Omera u Kadisijja ratu i da je to razlog zašto ga oni sada mrze.

Onima koji tako tvrde moj odgovor je ovo: slijedjenje islama ocuvanog preko Poslanikove porodice nije ograniceno samo na Perziju, jer šije zive i u Iraku, Saudijskoj Arabiji, Siriji, Libanu i svi oni su Arapi. Pored toga, šije zive u Pakistanu, Indiji, Africi, Americi, Evropi i niko od ovih nije Arap niti Persijac.

Ako se ogranicimo na šije iz Irana stvar postaje jasnija, jer sam našao da Iranci slijede dvanaest imama koji su svi Arapi iz plemena Kurejš, porodice Hasim. Ako bi Iranci imali predrasuda i mrzili Arape, kako neki tvrde, oni bi uzeli Selmana Farsija kao svog imama, jer je on bio jedan ugledni sahaba, poštovan i od šija i od sunija. U drugu ruku, nalazim da su vecina imama suni mezheba Iranci. Iz Irana dolazi Abu Hanifa, En-Nisa´i, El Tirmizi, Buhari, Muslim, Ibn Madza, Gazali, Ibn Sina, El-Farabi i mnogi drugi. Ako bi sve šije bili Iranci, koji su odbacili Omera ibn Hataba, jer im je razorio moc, onda kako mozemo objasniti odbacivanje Omera od strane samih Arapa?

Odbacivanje Omera dolazi zbog njegove uloge u sprjecavanju hazreti Alije ibn Abi Taliba da mu pripadne uloga koju mu je odredio sam poslanik Muhammed s.a.v. tj, kao halife poslije njega. Ovaj prvi poremecaj je kasnije uzrokovao mnoge unutrašnje ratove koji su na kraju i uništili Zajednicu Muslimana.

Krajnje je vrijeme da se sazna istina o svemu ovome i da svaki ucen covjek koji je slobodan da kriticki razmislja odbaci svaku neprimjerenu optuzbu. Tacno je da su šije, bilo da su Perzijci ili Arapi ili iz bilo kojeg naroda, uvjek u stopu slijedili Kur´an i sunnet Bozijeg Poslanika i njegove Porodice, uporno odbijajuci da prihvate bilo kakvu promjenu ili zamjenu, uprkos proganjanjima od strane Umajjada i kasnije Abbasida za punih sedam vijekova. Za vrijeme tog perioda, ove vlasti su progonile šije istjerujuci ih sa njihovih ognjišta, zatvarajuci ih i ubijajuci...Šijama su oduzimana sva prava, njihova ucenja zabranjivanja i vjerovanja osporavana. Da bi ih udaljili od naroda, protiv njih su proizvodili lazi i izmišljali svakojake price. Ovo se sve osjeti i dan danas.

Uprkos tome, šije su se odrzale, ostali strpljivi i prihvatili da budu optuzivani za svoju vjernost Allahu i Njegovom poslaniku. Zbog svoje upornosti u svemu tome placaju i danas veliku cijenu. Ovom prilikom pozivam bilo koga od naše ucene uleme da se okuša u debati sa šijskom ulemom i siguran sam da ce biti savladan njihovim prosvijetljenim nacinom raspravljanja.

Jeste, pronašao sam pravu zamjenu i hvala Allahu Koji me je vodio ka tome, jer znam da nikad ne bih uspio sam bez Njegovog uputstva. Hvala Allahu koji me je doveo do grupe koja je spašena i koju sam zeljno trazio.

Ja ni malo ne sumnjam da je prihvatanje hazreti Alije i Ahlulbejta prihvatanje neraskidivog uzeta - Allahovog uzeta. O ovome postoje mnoga kazivanja Allahovog Poslanika oko kojih se slazu svi Muslimani. Napokon, svaka razumna pamet je najbolji dokaz za onog ko je spreman da sluša. Hazreti Alija je imao najvise znanja od svih ashaba, Alija je bio najhrabriji od svih njih i oko ovoga se svi Muslimani slazu. Zar ovo nije dovoljna podrška Alijinog opravdanog zahtjeva za halifatom poslije poslanika Muhammeda s.a.v..

Allah Uzvišeni, kaze: *"Allah vam je odredio Taluta za Vladara" - rece im vjerovjesnik njihov. "Odakle da nam još on bude vladar kada smo mi preci od njega da vladamo? Njemu ni veliko bogatstvo nije dato" - rekoše oni. "Alllah je njega da vama vlada izabrao" - rece on - "i velikim znanjem i snagom tjelesnom ga obdario, a Allah daje vlast kome On hoce. Allah je neizmjerno dobar i On sve zna".* (Kur´an 2:247)

Allahov Poslanik je rekao: "Alija je dio mene i ja sam dio njega. On je vodja svakog vjernika poslije mene. (63)-Sahih Tirmizi, dio V, str.296; Kasais el-Nisa´i, str.87; Mustadrak el-Hakim, dio III, str. 110)

El-Zamakšari kaze u jednoj od svojih poema:

"Sumnje velike i razlike iste tak´e,
Svako tvrdi da je na pravi put stao.
Samo, ja se cvrsto drzim za La ilaahe illellah
(nema boga osim Allaha),
Volim i slijedim Muhammeda i Aliju,
Jedan pas je cvrsto spavao, u pecini s mladicima
I mene briga nije, jer sam u kuci Ahlul-Bejta".

Jeste, pronašao sam izlaz za sebe, hvala Allahu i postao sljedbenik - poslije Allahovog Poslanika - Vodje Vjernika, vodje svih zaštitnika, lidera izabranih, uvijek pobjedonosnog Allahovog lava, imama Alije ibn Abi Taliba. Postao sam sljedbenik dva lidera dzennetske omladine, Poslanikova unuka, imama Hasana i Husejna. Postao sam sljedbenik Muhammedove kcerke, majke imama, one zbog koje je Allah ljut kada se ona ljuti, poštovane hazreti Fatime Zehre.

Zamijenio sam imama Malika za vodju svih imama, ucitelja Muslimana, imama Dzafera Sadika.

Priklonio sam se devetorici bezgriješnih ljudi iz Husejnovog potomstva, imamima svih Muslimana i Allahovim evlijama. Zamijenio sam ashabe koji su se vratili svojim stopama (u nevjerovanje) kao što su Muavija, Amr ibn As, Mughira ibn Su´ba, Abu Hurejra, Ikrima, Ka´ab el-Ahber i mnogi drugi, za poštene ashabe koji nisu nikad prekršili obecanje dato poslaniku Muhammedu s.a.v. medju njima Ammar ibn Jasir, Selman Farsi, Abu Zar Gifari, Migdad ibn Asvad, Khuzejma ibn Sabit - Zul Suhadetejn i drugi. Hvala Allahu za svjetlost kojom mi je osvijetlio put.

Promijenio sam vjerske vodje iz mog naroda, koji su nam govorili da ne razmišljamo puno o pitanjim vjere i koji su uvijek slijedili pravila sultana. Zamijenio sam ih za šijske alime koji su uvijek drzali otvorena vrata ka izucavanju islama i izvodjenju pravila za nove pojave i koji nikad nisu podlijegali tiranskim vlastima.

Jeste, promijenio sam bezpogovorno vjerovanje u Suprotnosti i nelogicnosti, za ono koje je razumom prosvijetljeno i koje je zasnovano na logicnom izvodjenju.

Kako danas kazu: "isprao sam mozak" od prljavštine koja se nakupila za vrijeme od trideset godina - od lazi Umajjada. Procistio sam ga vjerovanjem bezgriješnih, onih koje je Allah sacuvao od svake vrste grijeha. Ovo mi je bilo potrebno da bih umirio savjest i prozivio u ispravnom vjerovanju ostatak zivota.

O Boze!...Pomozi nam da zivimo po ugledu na njihove zivote i neka Zajednica Muslimana hodi njihovim stopama, da bi se na kraju putovanja sastali i zajedno zivjeli. Poslanik Muhammed s.a.v. je

rekao: "Covjek ce biti doveden medju one koje voli".

Upravo tako sam se i ja vratio svom korijenju. Moj otac i amidze su znali cesto govoriti o našem porodicnom stablu. Tada bi kazivali da mi pripadamo sadaatima (mnozina od sejjid - potomak Bozijeg Poslanika) koji su izbjegli iz Iraka u sjevernu Afriku usljed pragana od strane Abbasida. Naselili su se u Tunisu gdje se mogu i danas naci. Tu zive mnagi sadaati, ali koji su usljed tiranije Umajjada i Abbasida napustili izvorni islam, pa ih ljudi poštuju sama zbog njihovog porijekla.

Hvala Allahu za uputstva koje mi je dao...hvala Njemu za svjetlost kajom me je obasjao i ucinio da ugledam istinu vlastitim ocima.

Razlozi promjene

Razlozi zbog kojih sam se odlucio na promjenu su mnogi ali cu ovdje navesti one najvaznije.

Pisani dokumenti o pravu na halifat

Prije pocetka istrazivanja bio sam odlucio da se necu nikad oslanjati na neki dokaz koji se ne bi nalazio u vjerodostojnim knjigama obje grupe, tj. i sunija i šija. Sve dokaze i cinjenice, koji nisu bili smatrani istinitim od obje strane, uvijek sam odbacivao.

Sada sam odlucio ispitati prednost o pravu na halifat izlmedju Abu Bekra i Alije ibn Abi Taliba. Da li je zaista Poslanik odredio Aliju za svoga nasljednika, kako tvrde šije, ili je Poslanik ostavio Muslimanima da izaberu halifu putem izbora i šure (medusobnim dogovaranjem), kako to tvrde sunije.

Svaki istrazivac, kome je i malo stalo do istine, pronaci ce jasan tekst u korist hazreti Alije. Na primjer. Poslanikov hadis, koji jasno kaze: "Ko god smatra mene svojim vodjom, neka takodjer prihvati Aliju za vodju". Poslanik je izrekao ovaj hadis na oproštajnom hadzu, gdje je još jednom potvrdio da ce ga Alija nasljediti. Zanimljivo je i to da su Abu Bekr i Omer cestitali Aliji rijecima:

-Cestitamo Alija danas si postao vodja svih vjernika. (64)- Musnad od Imam Ahmeda, dio IV. str.281; Sijar el-Alamin od Imam Gazalija, str.l2; Tezkirat el-Khavass od Ibn El-Dzavzija, str.29; El-Rijaz el-Nadira od Tabarija, dio II, str.l69; Kanz el-Ummal, dio VI, str.397; El-Bidajah vel-Nihajah od Ibn Kesira, dio V, str.212; Tarikh ibn Asakir, dio II. str. 50; Tefsir er-Razi, dio III, str.63; El-Havi lil Fatavi od Sujutija, dio I, str.112

Oko ovog hadisa se slazu i sunije i šije. U stvari, svi moji izvori vezani za ovaj hadis poticu iz suni knjiga.

Ako citalac zeli više informacija, moze procitati "El Ghadir" od Aminija (sastoji se od trinaest dijelova) u kojoj pisac navodi hadise prema suni izvorima.

Što se tice tvrdnje o navodnom opštem izboru Abu Bekra u sakifi i njegovom potpunom prihvatanju od strane svih muslimana u dzamiji, pokazuje se da nema nikakve osnove.
Kako je mogao biti sveopšte prihvacen i izglasan kada su mnogi muslimani bili odsutni, kao što su Alija ibn Abi Talib, Abbaz, vecina familije Hašim, Usama ibn Zejd, Zubejr, Selman Farsi, Abu Zar Gifari, Migdad ibn Asvad, Ammar ibn Jasir, Hudejfa ibn Jemen,

Khuzejma ibn Sabit, Abu Burejd Aslami, Bura ibn Azib, Abu Ka´b, Sahl ibn Hanif, Saad ibn Ubada, Kajs ibn Saad, Abu Ejjub Ansari, Dzabir ibn Saad, Halid ibn Saad i mnogi drugi. (65)-Tarikh el-Tabari, Tarikh ibn el-Asir, Tarikh el-Khula, Tarikh el-Khamis el-Istiaab)

Sada, gdje je to takozvano jedinstvo u svemu tome!? Odsutnost hazreti Alije samog je dovoljno da se izbori stave pod kritiku, jer je on bio jedini kandidat za halifat, odredjen od Bozijeg Poslanika. Proglašenje Abu Bekra halifom je bilo i bez medjusobnog dogovaranja. U stvari, ljudima se nametnuo njegov izbor na prepad. Sve se to dešavalo u prvom šoku poslije Poslanikove smrti, dok se njegovo tijelo pripremalo za dzenazu. Poslanik Muhammed s.a.v. nije ni bio ukopan kada je stvar oko halifata bila završena. Poslije toga korištena ja sila da bi se od ljudi dobila saglasnost (66)-Tarikh el-Khulafa od Ibn Kutejbe, dio I, str.112.

Hazreti Fatimina kuca je trebala biti zapaljena, jer su u njoj našli utocište muslimani koji su odbili da daju svoj pristanak. Kako mozemo onda reci da je Abu Bekrov izbor bio sveopšte prihvacen i rezultat medusobnog dogovaranja?

Omer ibn Hatab, licno, je rekao da je Abu Bekrovo proglašenje bilo greška i da Allah zaštiti muslimane od njenih posljedica i da ko god isto ponovi treba biti ubijen. 67-Sahih Buhari, dio IV, str.l27

Imam Alija je rekao o proglašenju prvog halife ovo: "Allaha mi! Ibn Kuhafa (Abu Bekr) ga je ugrabio, a i sam zna da je moj polozaj u tome jednak osovini mlinskog kamena! Izvor se nalazi kod mene i moj polozaj ni ptica ne moze doseci". (68)-Šarh Nehdjul-Belagha od Muhammede Abduha, dio I, str.34, Khudba Šekšekija.

Saad ibn Ubada, ugledni musliman iz Medine, napao je Abu Bekra i Omera na dan kada su se okupili u sakifi, nastojeci ih drzati što dalje od halifata. Jedva je stajao na vlastitim nogama zbog bolesti tako da nije uspio u svojoj namjeri. Kada su prisutni ansari polozili zakletvu Abu Bekru, Saad je rekao: "Tako mi Allaha, ja vas necu priznati sve dok ne odapnem na vas i posljednju strijelu, probodem vas kopljem i napadnem macem, skupa sa svojom familijom i plemenom. Allaha mi! Da vam pruze pomoc svi dzini i sva ljudska stvorenja, ja vas necu priznati sve do svoje smrti".

Saad nije nikad više klanjao zajedno s njima, nikad sjedio u njihovom društvu, nikad obavio hadz kada bi i oni i ako bi pronašao neku grupu koja bi se borila protiv njih, on bi joj se pridruzio. Prozivio je svoj zivot u takvom stanju sve dok nije umro u Siriji za vrijeme Omerovog halifa. (69)-Tarikh el-Khulefa. dio I, str.l7

Ako je izbor prvog halife bio greška, neka Allah sacuva muslimane od njenih posljedica (kako Omer to rece) i ako je prisvajanje halifata bilo nezakonito (kako je to rekao hazreti Alija, tvrdeci da je ono pripadalo njemu) i ako je proglašenje halife bilo nepravedno (kao je tvrdio Saad ibn Ubada, koji je zbog toga prestao da kontaktira sa njima) i ako je izbor bio nevazeci zbog odsutnosti vodecih Poslanikovih ashaba (Alija ibn Abi Talib, Abbaz-poslanikov amidic, i drugih), šta onda ostaje što bi podrzalo Abu Bekra kao prvog halifu?

Odgovor je da nema dokaza koji bi podrzao tvrdnje o Abu Bekrovom zakonitom halifatu.

Zbog toga je tacno ono što šije tvrde vezano za ovu stvar,

jer je utvrdjeno da postoje jasni dokazi u svim knjigama da je halifat pripadao hazreti Aliji, ali koji se namjerno pogrešno tumace da bi se sacuvali ugledi ashaba. Ali, pravednoj i istinoljubivoj osobi ne preostaje ništa drugo nego da prihvati ono što je jasno napisano, narocito sada kada je upoznata sa svim okolnostima u kojima se dogadjaj desio. (70)-Procitati: El-Sakifa vel-Khulafa od Abdul Fattaha Abdul Maksuuda i El-Sakifa od Šejha Muhammeda Riza el-Muzaffar

Spor izmedju hazreti Fatime i Abu Bekra

Ovaj dogadjaj je prenešen od obje strane, i sunija i šija. Poštena i fer osoba nema drugog izbora nego da zakljuci da je Abu Bekr ucinio zulum (nepravdu) prema hazreti Fatimi.

Svako onaj, ko je spreman da razmotri dogadjaje te tragedije i prihvati jasne cinjenice, uvidjece da je Abu Bekr namjerno povrijedio Fatimu i optuzio je da laze, kako mu se ne bi mogla suprotstaviti iznoseci kao dokaz ocevu volju vezanu za pravo njenog muza da postane njegov zakonski nasljedik. Postoje mnoga svjedocenja od strane istoricara pomocu kojih mozemo doci do gore iznesenog zakljucka. Navest cemo samo jedan:

"Fatima, Allahov mir neka je njoj, je obilazila sastajališta Ansara trazeci od njih da podrze njenog muza. Odgovor je stizao u ovom obliku:

-O kceri Allahovog Poslanika, vec smo priznali onoga covjeka. Da nam je tvoj muz došao prvi, podrzali bismo njega.

Hazreti Alija je rekao:

-Zar sam mogao napustiti neukopanog Bozijeg Poslanika i otici se prepirati s ljudima oko njegovog ovlaštenja.

Fatima im je govorila:

-Abul Hasan (Alija) je ucinio ono što se od njega i ocekivalo, a za ono što su oni ucinili, odgovarat ce pred Allahom". (71)-Tarikh el-Khulafa, dio I, str.l9; Šarh Nahdjul-Balagha od Ibn Abi Hadidija.

Daje Abu Bekr pogriješio, omaškom ili u zelji da ucini dobro, Fatima bi pokušala da, ga ubijedi. Ali, ona je bila ljuta na njega, jer je odbijao da prihvati njene dokaze i odbacivao njeno svjedocenje i svjedocenje njenog muza. Ona je postala toliko ljuta na njega da nije zeljela da bude prisutan na njenoj dzenazi. Kada je umrla, muz ju je ukopao tajno, po noci. (72)-Sahih Buhari, dio II, str. 36; Sahih Muslim, dio II, str.72

Što se tice njene dzenaze po noci, vrijedno je ovdje pomenuti da sam za vrijeme svog proucavanja i istrage, licno otišao u Medinu da provjerim odredene cinjenice, otkrivajuci sljedece:

Prvo, niko sa sigurnošcu nije u stanju reci gdje je Fatimin kabur. Neko kaze da je u Poslanikovoj sobi, neko da je u njenoj kuci preko puta Poslanikove, a neki misle da bi mogao biti u El-Baki´haremu, medju kaburima Ahlulbejta.

Pomocu svega ovoga, prva stvar koju sam zakljucio je bila ova: Fatima a.s. je zeljela da se generacije muslimana, koje ce doci, upitaju zašto je trazila da se ukopa tajno i po noci i da niko od njih ne prisustvuje njenoj dzenazi. Svaki musliman ili muslimanka moze otkriti zanimljive cinjenice kada se upusti u citanje islamske istorije.

Drugo, otkrio sam da posjetilac, koji zeli posjetiti kabur Osmana ibn Affana (treceg halife) mora da predje veliku

razdaljinu u haremu el-Baki sve dok ne dodje do kraja harema i nadje kabur do samog zida. Suprotno tome, naci ce kabure vecine ashaba na samom podetku, tj. blizu ulaza. Cak se i kabur Malika ibn Anasa, poznatog islamskog pravnika, koji je pripadao jednoj kasnijoj generaciji, nalazi u blizini kabura poslanikovih zena.
Sada mi je postalo jasno ono što su istoricari pisali da je Osman ukopan u "Haš Kevkeb-u", što je znacilo da je ukopan u zemljištu koje je pripadalo ondašnjim Jevrejima. Muslimani su odbili da ga ukopaju medu muslimanima, jer su ga smatrali otpadnikom od vjere. Kada je Muavija došao na vlast, otkupio je od Jevreja zemljište sa Osmanovim kaburom i ukljucio ga u El-Baki´ harem. Svako onaj ko danas posjeti El-Baki sve ovo moze vidjeti vlastitim ocima.

Iznenadjujuce zvuci da Fatima Zehra a.s. Poslanikovo dijete koje je umrlo nekoliko mjeseci poslije njega, nije ukopana u njegovoj blizini.

Hazreti Fatima, kako je spomenuto ranije, ostavila je oporuku da bude ukopana tajno i zbog toga njen kabur nije pokraj Poslanikovog. Ali zašto njen sin, Hasan, nije bio ukopan pokraj svog djede, Bozijeg Poslanika? Ajša, Ummul Mu´minin, je to sprijecila. Kada ga je Husejn donio da ga ukopa, Ajša je uzjahala mazgu i pošla naokolo govoreci:

-Necete ukopati u mojoj kuci nekoga koga ne volim. Onda su se familije Beni Umejje i Hašim podigle jedna protiv druge spremne za borbu, ali je Husejn rekao Ajši da im samo dopusti da donesu Hasanov tabut do Poslanikovog kabura i onda ce ga odnijeti i ukopati u El-Baki haremu. Ovako je bilo, jer je imam Hasan ostavio bratu oporuku da se zbog njega krv ne prolijeva. Vezano za ovaj dogadaj Ibn Abbaz je rekao:

-Prvo je uzjahala kamilu (73), pa sad i mazgu (74);

Da prozivi još koliko uzjahala bi i slona;

Pripala joj je devetina od osmine, ali ona je sve uzela.

(73)- odnosi se na Dzamel bitku kada je Ajša jahala kamilu; (74)- odnosi se na dan kada je sprijecila da imam Hasan bude ukopan kod svog djeda, Poslanika Muhammeda s.a.v.

Ovo je još jedan zanimljiv podatak: Kako je Ajša mogla naslijediti sve, kada je Poslanik imao devet zena?

Ibn Abbas prenosi: Ako Poslanik nije ostavio nikakvo naslijedje, cemu je Abu Bekr svjedocio i sprijecio Fatimu da naslijedi oca, kako je mogla naslijediti Ajša? Da li igdje piše da supruga moze naslijediti, ali ne i kcerka? Ili je to mozda bila politika koja je sve promijenila dajuci sve zeni, a ništa kcerki?

Vrijedno je ovdje pomenuti jedan dogadaj vezan za nasljedstvo:

Ibn Abi Hadid el-Mutazil piše u svom komentaru Nahdjul-Balaghe: "Ajša i Hafsa su jednom došle do Osmana za vrijeme njegovog halifata da traze svoj dio nasljedstva poslanika Muhammeda s.a.v.. Osman je bio ispruzen na sofi, pa se onda podigao i rekao Ajši:

-Ti i ta zena s tobom ste dovele covjeka koji bi se cistio vlastitom mokracom da svjedoci da je Poslanik rekao: "Mi poslanici, ne ostavljamo ništa u nasljedje". Ako zaista Poslanik nije ostavio ništa da se nasljedi, zašto ste sada došle traziti? Ako je nešto i ostavio, zašto ste sprijecili Fatimu da dobije dio koji joj pripada?

Poslije toga, Ajša je otišla veoma ljuta, govoreci:
-Treba ubiti tu staru budalu, jer je postao nevjernik.

Alija je bio zasluzniji za vodjstvo

Jedan od razloga, koji me je naveo na promjenu i da napustim slijepo slijedjenje tradicije svojih oceva i djedova, je poredjenje Alije ibn Taliba i Abu Bekra, zasnovanog na logicnom zakljucivanju i istorijskim cinjenicama.

Kao što sam vec naveo na pocetku ove knjiga, u svom istrazivanju sam se oslanjao samo na izvore koji su prihvaceni sa obe strane, i šija i sunija.

Pretrazio sam knjige od obje strane i našao da je samo hazreti Alija imao potpunu podršku, i još da se, po onome što je bilo napisano, i šije i sunije slazu o njegovim odlikama. Sa druge strane, ne postoji takvo slaganje o vrlinama Abu Bekra, niti podrška njegovom zauzimanju polozaja halife (ranije smo pomenuli Omerov komentar o tome). Dalje, postoji mnogo napisanih stranica u sunijskim autenticnim knjigama o osobinama hazreti Alije, koje šije koriste da bi dokazali o njegovim vrijednostima. Broj pohvalnih osobina o njemu je daleko veci od broja takvih informacija o bilo kojem drugom Poslanikovom ashabu. Cak i Ahmed ibn Hambal je rekao: "Niko medju Poslanikovim ashabima nema više vrlina od Alije ibn Abi Taliba (76)-El-Mustadrak´ala el-Sahihejn od Ibn Hakima dio III, str.l07; E1-Manakib od Khavarizmija, str.39; Tarikh el-Khulefa od Sujutija, str.l68; El-Savaik el-Muhrikah od Ibn Hadzara el-Hajsama, str.72; Tarikh Ibn Asakir, dio III, str.63; Šavahid el-Tanzil od El-Haskanija el-Hanafije, dio I, str.l9 Kadi Ismail, El-Nasa´i i Abu Ali el-Nejsaburi kazu: "Ni jednom od Poslanikovih ashaba se nije pripisvalo više dobrih osobina nego što je pripisano Aliju Ibn Abu Talibu (77) El-Rijad el- Nadirah od Tabarija dio II, str.282; El-Savik el-Muhrikah od Ibn Hadzara el-Hejsama, str.72,118

Primjecujemo da su Umajjadi ulagali velike napore da sprijece da informacije o hazreti Aliji dodju do muslimana. Cak su ih prisiljavali da ga javno proklinju i zabranjivali da se djeci nadijevaju imena po njemu. Uprkos svoj toj mrznji glas o njemu se daleko procuo.

Vezano za to imam Šafi kaze: "Iznenadjuje me cinjenica o tom covjeku, ciji kvaliteti su bili drzani u tajnosti od strane njegovih neprijetelja, zbog mrznje prema njemu, ali takodjer, i od strane njegovih prijatelja, zbog straha za vlastiti zivot, da se uprkos svemu tome, o njemu toliko zna".

Što se tice Abu Bekra, pri citanju knjiga od obje grupe pronašao sam da je spominjanje njegovih vrlina u sunijskoj literaturi mnogo manje od spominjanja vrlina hazreti Alije. Sve osobine o kojima sam citao u istorijskim knjigama, a koje idu u korist Abu Bekru su prenesene od Ajše, cije je neprijateljstvo prema hazreti Aliji dobro poznato i koja je uvijek nastojala da podrzi oca, ili od Abdullaha ibn Omera, za kojeg se zna da se uvijek suprotstavljao Aliji. On je bio jedan od onih koji su ga odbili priznati za cetvrtog halifu. Abdullah ibn Omer je tvrdio da su najbolji ljudi poslije Poslanika bili Abu Bekr i Osman i da su, poslije njih dvojice, svi bili jednaki. (78)-Sahih Buhari, dio II, str.202
Na ovaj nacin je pokušao da spusti imama Aliju na nivo obicnog

covjeka, bez ikakvih prednosti i vrlina.

Kako se Abdullah ibn Omer odnosio prema mišljenjima vodecih ljudi Zajednice koji su tvrdili da "ni jedan od Poslanikovih ashaba nije bio vrjedniji od Alije ibn Abi Taliba". Da li to Abdullah ibn Omer nije znao ni za jednu od njegovih vrlina i dobrih osobina? Jeste, tako mi Allaha, znao je, samo je o tome šutio zbog politickih igara u kojima je trebalo prikazati iskrivljene podatke.

Vrline Abu Bekra su, takodjer, prenošene od Amr ibn ´Asa, Abu Hurejre, Urve i Ikrime, a svaki od njih je mrzio hazreti Aliju i borio se protiv njega, bilo oruzjem, bilo proizvodjenjem lazi o njemu i pripisivanjem vrlina njegovim neprijateljima.

Ahmed ibn Hanbal kaze: "Ali ibn Abi Talib je imao mnogo neprijatelja koji su trazili da ga za nešto optuze, ali nikako nisu uspijevali u tome. Onda su pronašli covjeka koji se borio protiv njega, pa su poceli da ga hvale i pripisuju mu razne vrline. I to sve zbog velike mrznje prema njemu". (79)- Fath El-Bari fi Šarh Sahih Buhari, dio VII. Str.83; Tarikh el-Khulefa od Sujutia. str.l99; El-Savaik el-Muhrikah od Ibn Hidzra. str.l25

Ali, Allah kaze: *"Oni se sluze spletkama, a Ja ih uništavam - zato nevjernicima još vremena dadni, još koji trenutak ih ostavi".* (Kur´an 86:15-17)

Zar to nije Allahovo cudo, Njemu pripada Hvala, da su se vrline hazreti Alije proširile uprkos šest vijekova tlacenja i nepravde prema njemu i Ahlulbejtu. Prvo Umejjadi, pa onda Abbasidi, koji nisu bili ništa manje surovi nego njihovi predhodnici. Pjesnik Abu Firas el-Hamdani je napisao o njima sljedece stihove:

"Ono što im je ruka plemena Harb ucinila,
Nije ništa, kad poredimo vaša djela,
Koliko puta ste vjeru pogazili?
Samo, koliko ste Muhammedove
(porodice) krvi prolili,
Pretvarate se da ste sljedbenici njegovi,
Ali, od ciste krvi sinova Pejgamberovih,
Vaše ruke i macevi su prljavi.

Nakon što sam završio sa ovim navodima i nakon što sam izašao iz mraka, zadnju odluku ostavljam Allahu, poslije cega ljudi nece imati mjesta ni za kakav izgovor.

I pored cinjenice da je Abu Bekr bio prvi halifa i da je imao svu vlast i moc, uprkos mitu i poklonima koje su Umajjadi širokogrudno davali svakom ko je hvalio Abu Bekra, Omera i Osmana, uprkos svih Abu Bekrovih i Omerovih izmišljenih vrlina i dobrih dijela, koje su ispunjavale stranice u knjigama,...uprkos svemu tome, nisu uspjeli dostici ni zehru vrlina i kvaliteta imama Alije.

Dalje, ako analiziramo kazivanja o Abu Bekru, koja idu u njegovu korist, nalazimo da se ona ne slazu sa istorijskim cinjenicama, tako da ih ni jedan razuman covjek niti ikakva vjera ne moze prihvatiti. Ranije smo objasnili kazivanje koje je pripisano Poslaniku da je rekao: "Ako bi Abu Bekrova vjera bila vagana sa vjerom citavog mog ummeta, njegova vjera bi prevagnula"....

Da je Boziji Poslanik stvarno mislio da je Abu Bekrova vjera tolika, ne bi na celo armije stavio Usamu i naredio Abu Bekru da

bude pod njegovom komandom, niti bi odbio da mu bude svjedok na bici na Uhudu, kada mu je rekao da nije siguran u njihovo ponašanje poslije njega, tako da je Abu Bekr zaplakao. (80)-Muvatta od Imama Malika, dio I, str.307; Maghazi el-Vakidi, str.310. U dodatku tome, Poslanik ne bi poslao Aliju ibn Abi Taliba da preuzme od Abu Bekra suru el-Bara´a i umjesto njega je procita u Mekki. (81)-Sahih Tirmizi, dio IV, str.339; Musnad Ahmed ibn Hambel, dio II, str.3l9; Mustadrak el-Hakim, dio III, str 51
Niti bi Poslanik rekao na Hajberu, kada je predavao zastavu:

-Sutra cu predati svoju zastavu covjeku kojeg voli Allah i njegov Poslanik, koji uvijek naprijed ide i nikad se ne povlaci. Allah je ispunio njegovo srce potpunom vjerom.

Onda je predao zastavu nikom drugom nego Aliji ibn Abi Talibu (82)-Sahih Muslim, dio u kojem piše o vrlinama imama Alije

Da je Allah dao Abu Bekru toliku vjeru, koja je nadmašivala vjeru svih muslimana, On mu, Veliki i Slavljen je, ne bi zaprijetio da ce poništiti njegova djela zato što je podigao glas iznad Poslanikovog. (83)-Sahih Buhari, dio IV, str.l84

Da su hazreti Alija i ostali ashabi znali za ovaj veliki status Abu Bekra, ne bi ga odbili prihvatiti za lidera. Da je hazreti Fatima znala za taj veliki Abu Bekrov iman, ne bi bila na njega toliko ljuta, niti bi odbila da razgovara s njim, Cak ni da uzvrati njegov selam, niti bi na njega izazivala Allahov *la´net* (prokletstvo) u svojim namazima, niti mu u svojoj posljednjoj zelji zabranila da prisustvuje njenoj dzenazi. (84)-El-Imama vel-Sijasa, dio I, str.14; A´alam el-Nisa, dio III, str.1215

Neko ko je imao toliku vjeru, koja je bila veca od vjere svih muslimana zajedno, ne bi, u posljednjim trenucima zivota, zazalio svoje ponašanje prema hazreti Fatimi, paljenje El-Fudza´ah Es-Selami, zauzimanje pozicije halife (85), a takodjer, ne bi pozelio da nije ni bio ljudsko bice. Da li je zaista vjera ovog covjeka bila veca od vjere citave Zajednice? (85)-Tarikh el-Tabari, dio IV, str. 52; El-Imam vel-Sijasa, dio I, str.l8; Tarikh el-Masudi, dio I, str.4l4

Sada razmotrimo i popularno kazivanje: "Kada bih ,trebao izabrati prijatelja, uvijek bih odabrao Abu Bekra". Ovaj hadis je kao i onaj raniji. Gdje je bio Abu Bekr dana "malog bratimljenja" u Mekki prije Hidzre ili dana "velikog bratimljenja" u Medini poslije Hidzre, kada je Poslanik u oba slucaja izabrao Aliju kao svog brata rekavši: "Ti si mi brat u ovom zivotu kao i u onom poslije". (86) ?? Poslanik se tada nije obratio Abu Bekru da ga uzme kao brata niti kao bliskog prijatelja. Ne zelim da ulazim dublje u ovu stvar. Smatram da su dovoljni i ovi primjeri koje sam pronašao u sunijskim knjigama. Što se šija tice, oni uopšte ne smatraju takve hadise istinitim, imajuci jasne dokaze da su oni izmišljani u vremenu poslije Abu Bekrove smrti. (86)-Tetfikirat el-Khavass od Sibta ibn Dzavzija, str. 23; Tarikh Dimašk od Ibn Askira dio I, str.l07; El-Manakib od Khavarizrmija, str. 7; El-Fusul el-Muhimmat Ibn Sagha Maliki, atr. 21

Ako ostavimo po strani vrline i obratimo paznju na greške ili grijehe, nikad se ni u jednoj istorijskoj knjizi, bilo sunijskoj ili šijskoj, ne moze naci ni jedna greška pocinjena od hazreti Alije, dok u drugu ruku, mozemo citati o greškama i grijesima pocinjenim od drugih ashaba.

Pronalazimo da postoji potpuno slaganje samo o hazreti Aliji. Istorijske cinjenice pokazuju da je jedino ispravno

proglašenje halife bilo u hazreti Alijinom slucaju.
On je bio uzdrzan da se prihvati tog polozaja, ali muhadziri i ansari su insistirali na njegovom pristanku. Kada je konacno i bio proglašen, neki ashabi su odbili da ga priznaju, ali nisu nikad bili prisiljavani od strane imama da promijene svoje stavove.

Sa druge strane, nalazimo da je proglašenje Abu Bekra bila "greška" - kako je to rekao Omer ibn Hatab - "od koje Allah treba da sacuva muslimane". Dalje, proglašenje Omera drugim halifom je bilo obecano od strane Abu Bekra, pri cemu nije bilo nikakvih izbora niti dogovora. Proglašenje Osmana je bila istorijska komedija: Omer je odredio šest ljudi kao kandidate za halifat i naredio im da izaberu jednog izmedju sebe. Ako se cetiri budu slagala, a dva bila protiv, ova dvojica su trebali biti ubijeni. Ako bi se ovih šest podjelili u dvije jednake grupe, onda je odluka Abul Rahmana ibn Avfan trebala biti usvojena. Ako prodje odredjeno vrijeme i oni ne uspiju doci na bilo kakvu odluku, svih šest su trebali biti ubijeni.

Najvaznije u ovome je cinjenica da je Abdul Rahman izabrao hazreti Aliju pod uslovom da vlada prema Allahovoj Knjizi (Kur´anu), prema Poslanikovom sunnetu i po praksi i nacinima vladanja (tj. sunnetu) predhodna dva šejha, tj. Abu Bekra i Omera. Hazreti Alija odbija da prihvati ovaj posljednji uslov. Kada je isto ponudeno Osmanu, ovaj objerucke prihvata i postaje halifom. Hazreti Alija opisuje ovaj dogadaj u svom poznatom govoru zvanom "šagšakijja".

Poslije Alije, Muavija preuzima halifat i pretvara ga u vlasništvo familije Umejja. Poslije njih je na vlast došla familija Abbasid, cije halife su se postavljale imenovanjem od strane predhodnog, ili bi, ponekad, pozicija bila osvajana silom. Od smrti poslanika Muhammeda s.a.v. pa do Kemala Ataturka, koji je ukinuo instituciju halifata, nije bilo ispravnog dolaska na delo Zajednice Muslimana (87) osim u slucaju Amirul Mu´minina (Vodje vjernika) - Alije ibn Abi Taliba. (87)-Na principu izbora

Poslanikovi hadisi u hazreti Alijinu korist

Postoje mnogi Poslanikovi hadisi pomocu kojih sam postao uvjeren da je hazreti Alija bio taj koji se trebao slijediti, a koje sam procitao u suni knjigama sahih (ispravnih i tacnih) hadisa. Sada cu navesti nekoliko oko kojih se slazu obje strane:
A: Poslanikov hadis: "Ja sam grad znanja a Alija je ulaz u njega". (88) - Musadrak Hakim, dio III, str.127; Tarikh ibn Kathir, dio 7, str, 358

Samo ovaj hadis bi bio dovoljan da nam ukaze na onoga ko bi trebao da bude slijedjen poslije Bozijeg Poslanika s.a.v. iz prostog razloga što oni koji imaju znanje zasluzuju da se slušaju.

Allah Dzelle Šanuhu, kaze: *"...Reci: "Zar su isti oni koji znaju i oni koji ne znaju"?...*(Kur´an:39:9)

Allah takodjer kaze: *"...Pa dali je onda dostojniji da se slijedi onaj koji na pravi put upucuje ili onaj koji ni sam nije na pravam putu, osim ako ga drugi na pravi put ne uputi? Šta vam je kako rasudjujete"?* (Kur´an 10:35)

Istorija je zabiljezila mnoge cinjenice koje govore da je hazreti Alija imao najviše znanja medju ashabima, koji su uvijek dolazili da od njega traze savjete po svakom vaznom pitanju. Ne

zna se ni za jedan slucaj da ih je on odbio niti da nije mogao pruziti odgovor.

Abu Bekr je rekao: "Molim se Allahu da me ne stavi u neku nevolju iz koje me Abul Hasan (Alija ibn Abi Talib) ne moze izvuci". I, Omer, takodjer: "Da nije bilo Alije, Omer bi nestao sa lica zemlje" (89)-Al-Isti´ab, dio III, str. 39; Manakib el-Khavarizmi. str. 48; El-Rijadh d-Nadirah, dio II, str: 194

Ibn Abaz kaze: "Moje znanje i znanje svih Poslanikovih ashaba je samo kapljica u sedam mora u poredjenju sa Alijinim znanjem".

Hazreti Alija kaze o sebi: "Pitajte me prije nego me izgubite. Allaha mi, da me pitate o bilo cemu što ce se desiti od današnjeg dana pa sve do Sudnjeg, rekao bih vam o tome. Pitajte me o Allahovoj Knjizi (Kur´anu), jer nema Ajeta o kojem ja ne znam da li je bio objavljen po noci ili danu, ili da li je bio objavljen u ravnici ili u predjelu planinskom". (90)-El-Mubib el-Tabari i Rijadh Nadirah, dio II, str. 98; Tarikh el-Khulafa od Sujutija, str.124; El-Itkan, dio II, str.3l9; Fath el-Bari, dio VIII, str.485; Tethiib el-Tethiib, dio VII, str. 338

Jednom je Abu Bekr bio upitan za znacenje "Abb" (vocnjaci pašnjaci, zelenilo) - rijeci u Kur´anu iz ajeta *"...i vocnjaci i pašnjaci - na uzivanje vama i vašoj stoci".* (Kur´an 30:31-32), na što je on odgovorio: "Koje nebo ce stajati iznad mene i koja zemlja de me ponijeti ako kazem nešto što ne znam iz Allahove Knjige (Kur´ana)". A, ovo je Omer rekao o sebi: "Svi ljudi znaju više od mene, cak i zene. "Kada je bio upitan o znacenju jednog kur´anskog ajeta, dobro se izgalamio na covjeka koji ga je pitao prije nego što ga je istukao do krvi i onda mu rekao: "Ne pitaj o stvarima koje mogu imati loše posljedice po tebe" (91)-Sunan el-Darimi, dio I; str. 54; Tefsir ibn Kethir, dio IV, str. 232; El-Durr el-Menthur, dio VI, str.111

Takodjer je bio upitan o rijeci "El-Kalalah", ali nije znao njeno znacenje. U svom tefsiru Tabari piše da je Omer rekao: "Poznavanje znacenja el-Kalalah-e bi mi bilo vrjednije od posjedovanja jedne od palata slicnim onima u Siriji".

U jednom od svojih knjiga, Ibn Madza prenosi da je Omer rekao: "Postoje tri stvari, koje bi mi, da ih je Allahov Poslanik objasnio, bile draze od bilo cega na svijetu, a to su: el-Kalalah, kamata (zelenaštvo) i halifat".

Neka nas Allah sacuva od pomisli da Poslanik nije objasnio ove stvari!

B) Poslanikov Hadis: "O Alija! Ti si meni kao što je Harun bio Poslaniku Musau, samo što poslije mene nece više biti poslanika".

Ovaj hadis, kao što je ocigledno svakoj razumnoj osobi, pokazuje posebnu karakteristiku Amirul Mu´minina, koja mu daje za pravo da bude pomagac, zaštitnik i nasljednik Allahovog Poslanika, kao što je Harun bio pomagac, zaštitnik i nasljednik poslanika Muse, kada je ovaj otišao odazivajudici se Allahovom pozivu. Polozaj Alije ibn Abi Taliba u odnosu na poslanika Muhammeda s.a.v. je potpuno jednak polozaju Haruna u odnosu na poslanika Musu, osim poslanstva, što je i bilo iskljuceno u navedenom hadisu.

Ovdje nalazimo cinjenicu da je imam Alija, u stvari, bio najbolji covjek od svih Poslanikovih ashaba.

C) Poslanikov hadis: "Alija je vodja svima onima koji smatraju

mene vodjom. Boze! Voli onoga ko njega voli i mrzi onoga ko njega mrzi; pomozi onome ko pomaze njemu i napusti onoga ko napusti njega; i ucini put pravde svaki put kojim se uputi".

Samo ovaj hadis je dovoljan da opovrgne svaku tvrdnju o prednosti Abu Bekra, Omera i Osmana nad hazreti Alijom, koji je bio postavljen od samog Bozijeg Poslanika za vodju svih vjernika poslije njega. Nikako ne mozemo uzeti u obzir tumacenja nekih da je umjesto "vodja" Poslanik mislio "prijatelj i pomocnik". Ocigledna namjera ovog iskrivljavanja je da se zaštite ugledi ashaba. Allahov Poslanik je stajao u pustinji po najvecoj popodnevnoj zezi, govoreci:

- Da li svjedocite da ja imam vlast i najviše prava nad svim vijernicima?

- Svjedocimo, o Boziji Poslanice! - prisutni su uzviknuli.

- Onda znajte da je Alija vodja svima onima kojima sam ja vodja...

Ovo je jasan dokaz da je Poslanik odredio Aliju da bude vodja Zajednice Muslimana poslije njega. Svaka poštena i razumna osoba mora ovako protumaciti ovaj hadis ukoliko zeli da sacuva ugled poslanika Muhammeda s.a.v. Oni koji drugacije tumace ovaj hadis, u stvari, skrnave ugled i razboritost Bozijeg Poslanika, koji je zaustavio karavan od nekoliko hiljada muslimana, usred pustinje i po najvecoj zezi, samo da bi im rekao da im je Alija prijatelj i pomocnik. Kako ti, koji zele da po svaku cijenu sacuvaju ugled svojih gospodara, tumace cestitanje Aliji koje je Poslanik organizovao, u kojem su mu svi odali priznanje, pocevši od Poslanikovih zena pa sve do Abu Bekra i Omera, koji su rekli: "Cestitamo Alija, postao si vodja svih vijernika"???

Sada je ocigledno da su oni, koji su drugacije tumacili ovaj hadis, Zeljeli da istina ostane sakrivena. Teško li se njima zbog onoga što su pisali, teško li se onima koji i dan danas tako pišu. Allah, Uzvišeni kaze: *"...a neki od njih svjesno istinu prikrivaju".* (Ku´an II:146)

D) Poslanikov hadis: "Alija je dio mene a ja dio njega. Niko ne moze uraditi ono cime sam zaduzen osim mene i Alije".

(92)-Sunan ibn Madza, dio I, str.44; Khasejs el-Nisa´i, str.20; Sahih Tirmzi, dio V, str. 300; Dzamial Usul od Ibn Kethira, dio IX, str.471; Dzami Saghir od Sujutija, dio II, str.56; Rijadh Nadhirr, dio II, str.229

Ovaj hadis nam pokazuje da je hazreti Alija bio jedina osoba kojoj je Poslanik povjeravao da uradi za njega vazne poslove. Poslanik je ovo izrekao na dan Velikog Hadza kada je umjesto Abu Bekra poslao Aliju sa surom El-Bara´a. Abu Bekr se vratio placuci i rekao: "O Allahov Poslanice! Zaduzi i mene necim". Poslanik mu je odgovorio: "Moj Gospodar mi je objavio da niko ne moze uraditi ono cime sam zaduzen osim mene i Alije".

Postoji još jedan hadis koji podrzava ovaj upravo navedeni. Jedne prilike Poslanik je rekao: "O Alija! Ti ceš im pokazati pravi put kada se poslije mene razdor i nesloga pojave medju njima". (93)-Tarikh Dimašk od Ibn Asakira, dio II, str.488; Kunuz el-Hakaik od Muavija, str.203; Kanz el- Ummel, dioV, str.33

Ako niko nije mogao uraditi ono cime je Poslanik bio zaduzen osim Alije i ako je on bio taj koji je trebao pokazati pravi put u danima nesloge poslije Poslanika, onda kako su mogle osobe, koje nisu znale znacenje. "el-Abb" i "el-Kalalah", imati prednost nad njim??? Ovo je jedna od tragedija koje su pogodile Zajednicu

Muslimana sprijecavajuci je da odigra ulogu koju joj je Allah odredio. Ne mozemo optuziti Allaha niti Bozijeg Poslanika, a ni Vodju vjernika, Aliju ibn Abi Taliba, nego optuziti treba one koji su se pobunili i promijenili. Allah, Subhanehu ve Te´ala, kaze: A kad im se kaze: *"Pristupite onome što Allah objavljuje, i Poslaniku"!; oni odgovaraju: "Dovoljno nam je ono što smo od predaka naših zapamtili".-Zar i ako preci, njihovi nisu nista znali i ako nisu na pravom putu bili"?!*(Kur´an V:104)

E) Poslanikov hadis koji je izrekao u svojoj kuci na dan kada je pozvao rodbinu da prime islam. Allahov Poslanik s.a.v. je rekao pokazujci na hazreti Aliju: "Ovo je maj brat, moj zamjenik i moj nasljednik (halifa) poslije mene, zato ga slušajte, i budite mu poslušni". (94)-Tarikh Tabari, dio II, str.319; Tanrikh Ibn el-Asir, dio II, str.62; El-Sirah el-Halabija, dio I, str.3ll; Šavahid Tenzil od Hasakanija, dio I, str.371; Kanz el.Ummal, dio XV, str.l5; Tarikh Ibn Asakir, dio I, str.85; Tefsir el-KhaHasanejnazin od Hajkala, prvo izdanje (dio pod naslovom "I pozovi svoje najblize, svoju familiju")

Ovo je još jedan tacan hadis, prenesen od strane mnogih istoricara izrecen na pocetku Poslanikove misije i koji je smatran kao jedan od njegovih mu´dziza (cuda). Uprkos toga, politicke igre su pokušale da iskrive cinjenice. Svjedoci smo da se tlacenje i nepravda, koje su bile ranije cinjene, ponavljaju i u današnje vrijeme. Na primjer, Muhammmed Husejn Hajkal prenosi citav ovaj hadis u svojoj knjizi "Muhammedov Zivot" (strana 104, prvo izdanje 1334. p.H.) Od drugog izdanja pa nadalje, dio hadisa gdje Poslanik kaze: "...on je moj zamjenik i moj nasljednik (halifa) poslije mene", je sada izostavljen.

Takodjer, u Tabarijevom tefsiru, dio IX, strana 121, kada Poslanik kaze: "...moj zamjenik i moj nasljednik (halifa)" je promijenjeno u "Ovo je moj brat itd, itd.". Samo su previdjeli da je Tabari zapisao ovaj hadis u njegovoj potpunosti u svojim istorijskim analima drugi dio, strana 319.

Pogledajmo kako se cinjenice nastoje sakriti i rijeci izmijeniti...Oni zele da ugase Allahovo svjetlo svojim ustima, ali Allah odrzava Svoju svjetlost.

Za vrijeme istrage licno sam zelio da se uvjerim u istinu. Pronašao sam prvo izdanje knjige "Muhammedov Zivot" i vidio vlastitim ocima da je dio hadisa bio izostavljen. Tada sam se zaista uvjerio da i danas postoje zli ljudi koji rade na tome da se dokazi unište i cinjenice sakriju.

Kada jedan pošten istrazivac otkrije ovakve podle pokušaje da se istina sakrije, nema sumnje da ce se drzati dalje od ljudi koji stoje iza toga, siguran da nemaju dokaza osim lazi i iskrivljenih cinjenica. Oni unajmljuju pisce kojima ponude velike svote novca, daju im titule i lazne fakultetske diplome s namjerom da za njih pišu knjige i clanke u kojima napadaju šije, optuzujuci ih za kafirluk, a u isto vrijeme braneci uglede ashaba, cak i onih koji su bili nepravedni i vratili se u nevjerovanje poslije smrti Bozijeg Poslanika.

Allah kaze: *"Tako su gotovo istim rijecima, govorili i oni prije njih, srca su im slicna! A Mi dokaze objašnjavamo ljudima koji cvrsto vjeruju".* (Kur´an II:118)

Poslanikovi hadisi u korist Ahlulbejta
O dvjema ostavljenim vrijednostima

Allahov Poslanik s.a.v. je rekao: "O narode, medju vama ostavljam dvije vrijedne stvari pomocu kojih, ako ih se budete drzali, necete nikad zalutati. To su Allahova Knjiga (Kur´an) i moj Ahlulbejt (porodica)".

On je, takodjer, rekao: "Alahov melek ce uskoro doci da me pozove i ja cu s njim poci. Ostavljam medu vama dvije vrijedne stvari: prva je Allahova Knjiga, u kojoj je uputstvo i svjetlost, a druga moja porodica (Ahlulbejt). Opominjem vas vezano za svoju porodicu, tako mi Allaha, opominjem vas za svoju porodicu". (95) Sahih Muslim, odjeljak o vrlinama hazreti Alije, dio V, str.122; Sahih Tirmizi, dio V, str.328; Mustadrak el-Hakim, dio III, str.148; Musnad Ahmed ibn Hanbal, dio III, str.17

Ako pazljivo ispitamo ovaj hadis, koji je zapisan u suni sahih knjigama, shvatit cemo da su samo šije slijedili obje vazne stvari: "Allahovu Knjigu i Poslanikovu porodicu". Ostala vecina se drzala Omerovih rijeci "da nam je Allahova Knjiga dovoljna". Da su se bar drzali Kur´ana kako treba, bez svojih tumacenja i izvodjenja! Ako sam Omer nije znao znacenje "el-Kalalah", niti mu je bilo,poznato pravilo iz Kur´ana vezano za tejemmum i druga pravila, kako je tek o onima koji su došli poslije njega i koji su ga slijedili bez razumijevanja kur´anskog teksta?

Prirodno, oni ce mi odgovoriti poznatim rijecima da je, po njima, Poslanik rekao: "Ostavio sam vam Allahovu Knjigu i moj sunnet. (96)-Hadis je naveden u El-Nisa´i, El Tirmizi, Ibn Madza i Abu Davud·

Ovaj hadis, ako bi bio tacan a tacan je kada ga generalno uzimamo - odgovara hadisu o dvjema vrijednostima, jer kada je Poslanik govorio o svojoj porodici (Ahlulbejt) imao je na umu da se njih treba drzati iz dva razloga: prvo vezano za pokazivanje i objašnjavane ispravnog Poslanikovog sunneta. Da bi saznali i razumjeli Poslanikov sunnet, moramo za to upitati clanove njegove porodice. Oni nisu mogli lagati niti griješiti, jer ih je Allah, Dzelle Šanuhu, oslobodio od cinjenja svakog grijeha u ajetu o Cistoci (33:33). Drugo, da bi objasnili znacenje i namjenu odredjenih ajeta, jer sam Kur´an nije dovoljan da bi se po njemu upucivalo. Postoje mnoge grupe koje tvrde da slijede Kur´an dok su u stvari daleko odlutali i zastranili. Poslanik kaze: "Koliko je samo ucaca Kur’ana koje sam Kur´an proklinje i osudjuje" Allahova Knjiga ne govori i moze biti protumacena na bezbroj nacina jer sadrzi ajete slicnog sadrzaja i nejasnog znacenja. Da bi ih bili u stanju razumjeti, moramo traziti objašnjenja od onih koji imaju savršeno znanje o Kur´anu.

Šije se u svemu pozivaju na bezgriješne imame iz Poslanikove porodice i ne prihvataju ništa ukoliko to nema podršku pisanih dokumenata.

Mi se uvijek pozivamo na ashabe, bilo da se radi o tumacenju Kur´ana ili potvrdi Poslanikovog sunneta, ashabe za cija tumacenja i licna mišljenja o jasnom tekstu sada znamo. A njih ima na hiljade, tako da se ne mozemo oslanjati na mišljenje svakog od njih i još poslije svega šta su ucinili poslije Poslanika.

Ako upitamo naše vjerske lidere: "Ciji sunnet slijedimo?"

oni ce odgovvriti odlucno: "Sunnet Allahovog Poslanika"!

Ali, istorijske cinjenice se s tim ne slazu, jer nalazimo u našim knjigama da je Poslanik rekao: "Slijedite moj sunnet i sunnet ispravno vodjenih halifa. Cvrsto se drzite toga". Ali sunnet kojeg smo slijedili je gotovo uvijek onaj od halifa, Cak i Poslanikov sunnet za koji tvrdimo da slijedimo je, u stvari, uziman od tih ljudi:

Takodjer mozemo procitati u našim sahih knjigama da je Allahov Poslanik sprijecio muslimane da zapisuju njegov sunnet tako da ne bi mogao biti zamijenjen za Kur´an. Abu Bekr i Omer su radili isto za vrijeme njihovih halifata, tako da mi nemamo dokaz za dio hadisa: "Ostavljam vam svoj sunnet (97)-Rijeci "moj sunnet" se ne nalaze u svih šest sahiha. Nalazimo ih u El-Muvata od Malika ibn Anasa, dok su ih oni, koji au došli poslije, kao što su Tabari i Ibn Hišam, preuzimali od Malika

Primjeri koje sam naveo u ovoj knjizi, pored brojnih koje nisam pomenuo, su dovoljni da opovrgnu taj hadis, jer postoje mnogi dokazi u sunnetima (rijecima i djelima) Abu Bekra, Omera i Osmana, koji nam kazu da su radili suprotno i negirali Poslanikov sunnet.

Prvi dogadaj se desio odmah poslije Poslanikove smrti, a koji je zabiljezen u sunijskim knjigama i u radovima istoricara. To je sukob izmedu Abu Bekra i hazreti Fatime vezan za navodne Poslanikove rijeci: "Mi, Poslanici, ne ostavljamo ništa u nasljedstvo. Sve što iza nas ostane pripada sirotinji".

Fatima je rekla da tako nešto njen plemeniti otac nije mogao reci, jer se to suprotstavljalo Kur´anu; knjizi koja je bila njemu objavljena. Ona je svoje argumente uvijek zasnivala na ajetima iz Allahove Knjige. Allah, Uzvišeni, kaze: *"Allah vam naredjuje da od djece vaše. - muškom pripadne toliko koliko dvijema zanskim..."* (Kur´an 4:11)

Ovaj ajet nosi generalno znacenje i vazi za sve ljude, Poslanike i one ko i to nisu. Hazreti Fatima je protestvovala i sa sljedecim rijecima iz Kur´ana: *"I Sulejman,je naslijedio Davuda".* (Kur´an 27:16), a zna se da su obojica bili poslanici. Allah Uzvišeni, takodjer, kaze: *"...zato mi pokloni od Sebe sina, da nasljedi mene i porodicu Jakubovu, ucini, Gospodaru moj, da budeš s njim zadoljan".* (Kur´an 19:5-6)

Drugi dogadjaj, koji je bio povezan sa Abu Bekrom u vrijeme prvih dana njegovog halifata, a koji su istoricari sunijskih mezheba, takodjer, zabiljezili, je bilo neslaganje sa njemu najblizim covjekom, Omerom ibn Hatabom. Dogadaj je vezan za Abu Bekrovu odluku da se bori protiv onih koji su odbijali da plate zekat. Omer ga je odbijao od te ideje govoreci mu da je cuo Poslanika kako kaze: "Naredjeno mi je da se borim protiv ovog naroda sve dok ne priznaju da nema drugog boga osim Allaha (La ilaahe illellaah) i da je Muhammed Allahov Poslanik (Muhammedun Resulullaah). Onaj ko ovo kaze moze zadrzati svoju imovinu i ja nemam pravo prolijevati njegovu krv; i on je odgovoran pred Allahom".

Ovo što sada navodimo je tekst citiran iz Muslimove Sahih knjige: "Kada je Allahov Poslanik s.a.v. predao zastavu Aliji pred napad na tvrdavu Khajber, on je upitao:

-O Boziji Poslanice, do koje granice cu ih napadati?

-Bori se protiv njih sve dok ne kazu La ilaahe illellah, Muhammedurresullullah. Ako to kazu onda ces biti sprijecen da ih

ubiješ i da im imovinu oduzmeš, osim ako to bude pravda zahtijevala; i oni ce tada biti odgovorni pred Allahom - odgovorio mu je Poslanik. (98)Sahih Muslim, dio VIII. str.l51

Abu Bekr nije bio zadovoljan ovim hadisom, jer je zabiljezeno da je rekao: "Allaha mi, boricu se protiv onih koji razlikuju izmedu namaza i zekata, jer je zekat pravedan porez na imanje". I još je rekao: "Allaha mi, ako mi ne daju nešto, pa bilo to i komad špage koji su prije davali Allahovom Poslaniku, boritu se protiv njih za to". Kada ga je Omer ibn Hatab cuo da ovako govori rekao je: "Kada sam primijetio da je Abu Bekr bio odlucan po tom pitanju, postao sam zadovoljan".

Ja ne znam na koji nacin Allah moze biti zadovoljan sa nekim ko je nastojao da promijeni Poslanikov sunnet!? Ovakvo tumacenje je korišteno da se opravda ubijanje muslimana, mada je Allah zabranio ratovanje protiv njih. On kaze u Svojoj knjizi: *"O vjernici, kada u rat krenete na Allahovom putu, sve dobro ispitajte i onome ko vam nazove selam ne recite: "Ti nisi vjernik! - kako bi ste se ovozemsljskih dobara domogli: ta u Allaha su mnoge dobiti! I vi ste prije kao i oni bili, pa vam je Allah darovao milost Svoju; zato, uvijek sve dobro ispitajte, a Allahu je, zaista poznato ono što radite".* (Kur´an 4:94)

Oni koji su odbili da plate zekat Abu Bekru nisu odbijali znacaj i namjenu koju zekat nosi, nego su samo odgodili njegovo placanje da bi se raspitali o stvari. Šije kazu da su ovi muslimani bili iznenadjeni viješcu o dolasku Abu Bekra na polozaj halife, jer su neki od njih bili u Poslanikom društvu na oproštajnom hadzu kada su culi njegovo naredjenje o nasljedivanju od strane Alije ibn Abi Taliba. Zbog toga su odlucili da sacekaju i da saznaju šta se desilo, ali Abu Bekr ih je zelio ucutkati prije nego pocnu govoriti istinu.

Ne smijemo ovdje zaboraviti da je Boziji Poslanik imao problema sa covjekom zvanim Sa´alaba, koji je uporno trazio od njega da zamoli Allaha da mu omoguci da se obogati, obecavajuci da ce redovno davati sadaku. Poslanik se molio za njega i Sa´alaba je postao toliko bogat da su, ulice Medine bile ispunjene njegovim ovcama i kamilama. Onda je on poceo da zanemaruje svoje duznosti i prestao dolaziti petkom u dzamiju na dzumu. Kada mu je Boziji Poslanik poslao svoje ljude da im uruci zekat, on je odbio da ga da, pravdajuci se da nije ništa duzan. Boziji Poslanik nije naredio da od njega bude išta silom oteto niti da bude kaznjen. Vezano za ovo Allah je objavio sljedece: *"Ima ih koji su se obavezali Allahu: Ako nam iz obilja svoga dade, udjeljivacemo zaista milostinju i bicemo doista dobri"!...- a kada im je On dao iz obilja Svoga oni su u tome pustali škrti i okrenuli se - a oni i onako glave okrecu".* (Kur´an 9:75-76)

Poslije objave ovih ajeta, Sa´alaba je došao placuci i zamolio Poslanika da prihvati od njega zekat, što je, kako prenose, Poslanik odbio da ucini.

Ako su Abu Bekr i Omer slijedili Poslanikov sunnet, onda zašto su dozvolili ubijanje tih nevinih muslimana samo zato što su odbijali da daju zekat!?

Sada, kada znamo dogadaj sa Sa´alabom, ne mozemo pronaci nijedno opravdanje za njihovo ubijanje, jer je to bilo potpuno suprotno Poslanikovom sunnetu. Da li je Abu Bekrovo dopuštenje Omeru da pobije sve te ljude imalo za cilj da se istina sa el-Ghadira ne bi proširila Zajednicom Muslimana i sakrila cinjenica

da je hazreti Alija bio odredjen halifom?. Da li je Omer zbog toga zelio da se obracuna s njima i da li je zbog toga zaprijetio da ce ubiti i zapaliti one koji su se sklonili u hazreti Fatiminu kucu, ako ne priznaju njegovog prijatelja za halifu?

Treci dogadjaj se desio u ranim danima Abu Bekrovog halifata, u kojem je došlo do neslaganja izmedu njega i Omera ibn Hataba i kada su jasni kur´anski ajeti i Poslanikov sunnet pogazeni: Halid ibn Valid je ubio Malika ibn Nuvejru i prisilio njegovu zenu da se uda za njega istog dana. Omer je rekao Halidu:

-O Allahov neprijatelju! Ubio si muslimana i ozenio njegovu zenu iste noci. Allaha mi! Kamenovat cu te (99)-Tarikh Tabari, dio III, str.280; Tarikh el-Fida, dio I, str.158; Tarikh el-Jakubi, dio II, str.ll0; El-Isabah fi Marif´at el.Sahabah, dio III, str.336,

Ali, Abu Bekr se stavio u Halidovu zaštitu rekavši:

"Omere, oprosti onome ko pocini grešku i ne kaznjavaj ga zbog toga".

Ovo je je još jedan skandal u muslimanskoj istoriji u koji je bio upleten jedan znacajni Poslanikov sahaba (Halid ibn Valid), o kome govorimo s velikim poštovanjem i kojem smo dali titulu "uvijek izvucena Allahova sablja". Šta mozemo reci o covjeku koji je pocinio ono što je pocinio ovaj ashab? Ubio je Malika ibn Nuvejru, poštovanog Poslanikovog prijatelja, vodju plemena Tamim i Jarbu, poznatog zbog svoje hrabrosti im poštenja. Istorija nam kazuje da ih je Halid zarobio na prevaru. Kada su odlozili oruzje da bi klanjali, oni su ih pohvatali i svezali. S njima je bila i Lejla, Malikova zena, koja je bila smatrana jednom od najljepših zena Arabije, cija je ljepota opcinila Halida. Malik mu je rekao:

-Odvedi nas pred Abu Bekra, neka on odluci stvar medju nama.

Abdullah ibn Omer i Abu Kutada el-Ansari su intrevenisali i trazili od Halida da ih pošalje Abu Bekru, ali on je odbio rekavši:

-Allah mi nece nikad oprostiti ako ga ne ubijem.

Malik se onda okrenuo ka Lejli i rekao:

-Ovo je onaj koji ce me ubiti.

Poslije toga je Halid naredio da bude ubijen, zatim je uzeo njegovu zenu i spavao s njom iste noci. (loo)-Tarikh el-Fida, dio I, str.l58; Tarikh el-Jakubi, dioII, str.ll0; Tarikh Ibn el.Šihnah, dio XI, str.114 (nalazi se na rubu stranice); Vafajat el-aajan, dio VI, str.14

Šta mozemo reci o tim ashabima koji su radili ono što je Allah zabranjivao: ubijali muslimane zbog vlastitih prohtjeva i strasti i uzimali zene koje im je Allah zabranjivao da imaju. U islamu, udovica se ne moze udati za drugog covjeka prije isteka odredjenog vremenskog roka. U Kur´anu je ovaj vremenski period tacno odredjen. Halid je slijedio vlastite strasti i bio toliko nizak, tako da se samo mozemo pitati kako mu je taj period (idda) mogao išta znaciti kada je vec ubio njenog muza i njegove pratioce uprkos cinjenici da su bili muslimani. Abdullah ibn Omer i Abu Kutada, koji su bili svjedoci ovome i koji su kasnije bili toliko ljuti na Halida da su se, po svom dolasku u Medinu, zakleli da nece više nikad biti u nekoj armiji koja bi bila pod komandom Halida ibn Valida. (lol)- Tarikh Tabari, dio III, str.280; Tarikh El-Fida, dio III, str.336; Tarikh el-Jakubi, dio II, str.ll0

Kako vec govorimo o ovoj temi, zanimljivo je procitati šta Hajkal kaze u svojoj knjizi "El-Siddik Abu Bekr" u odjeljku pod

nazivom "Omerovo mišljenje i njegovi stavovi". Hajkal piše: "Omer je bio idealni primjer covjeka sa snaznim osjecajem za pravdu. Odmah je uvidio da je Halid postupio nepravedno prema drugom muslimanu i ozenio mu zenu prije isteka njenog roka (idde). Zbog toga nije smio ostati u komandi armije da se takvo nešto ne bi ponovilo i ugrozilo ugled muslimana medu Arapima. Zato je rekao: "Nije pravedno da Halid ostane nekaznjen poslije njegovog postupka prema Lejli".

Pretpostavimo za trenutak da mu je polozaj dopuštao da ucini sa Malikom ono što je ucinio i da je pri tome pogriješio, preko cega Omer sigurno ne bi nikako prešao, jer samo ono što je uradio sa Malikovom udovicom je bilo dovoljno da bude kaznjen. Polozaj komandanta i titula "Allahove sablje" mu nisu davali za pravo da ucini sve što mu padne na pamet, jer bi, povodeci se za njim, i drugi uzimali sebi za pravo da ucine isto. Još gore od toga, ovo bi bilo loš primjer drugima o karakteru muslimana i njihovom poštivanju Allahove Knjige. Zbog svega ovoga, Omer je bio uporan sve dok Abu Bekr nije pozvao Halida da bi ga kritikovao. (102)-El-Siddik Abu Bekr od Hajkala str 151

Sada cemo upitati gospodina Hajkala i sve naše alime, koji svom silom nastoje da zaštite ugled ashaba: Zašto Abu Bekr nije kaznio Halida? Ako je Omer bio primjer idealnog pravednog covjeka, zašto nije kaznio Halida da to bude poucan primjer drugima, nego ga je samo smjenio sa komandnog polozaja? Zašto nisu poštovali Allahovu Knjigu, štitili i sprovodili njene zakone? Ništa od toga! Sve je to bila politika! Ona cini cuda izmjenjujuci istinu i bacajuci Kur´an iza leda.

Neki od naših alima pišu u svojim knjigama o dogadjaju kada je Poslanik Muhammed s.a.v. bio veoma ljut na Usamu. On se pokušao zauzeti za zenu, koja je bila uhvacena da krade, a koja je bila iz ugledne familije. Poslanik mu je rekao: "Sram te bilo! Da li bi ti to promijenio jedan od Allahovi zakona. Allaha mi, da je to bila Fatima, Muhammedeova kcerka, ja bih joj odsjekao ruku. Allah je uništio one prije vas, jer su puštali na slobodu lopova koji je bio od ugleda, a kaznjavali one koji su bili siromašni i slabi".

Kako su mogli propuštati da osude ubijanje nevinih muslimana i spavanje sa zenom jednog od njih iste noci, uprkos tragicne smrti njenog muza? Suprotno tome, oni su pokušali da pronadju opravdanje za Halida nazivajuci ga "uvijek spremnom Allahovom sabljom". Sjecam se, jednom, kada sam pricao prijatelju o plemenitim vrlinama Halida ibn Valida, u vrijeme kada nisam znao istinu o njemu. S divljenjem sam mu rekao da je on bio "Allahova sablja", na što mi je prijatelj odgovorio: "Jeste, on je bio sablja, ali podmuklog šejtana".

Tada sam bio iznenadjen, ali poslije istrazivanja Allah mi je otvorio oci i pomogao da saznam o stvarnim vrijednostima onih koji su prigrabili halifat, promijenili Allahove zakone i prekršili Njegove zabrane.

Ovo je još jedan poznati dogadaj koji se desio za vrijeme Poslanikovog zivota: Poslanik je poslao Halida u pleme Dzudejmah da ih pozove u islam, ne govoreci mu da ih napada. Kada su pošli da izjavljuju, mada nejasno, "Mi se okrecemo, mi se okrecemo (ka islamu)", Halid je poceo da ih napada sabljom i ubija. Onda je predao zarobljenike onima koji su došli s njim i naredio im da ih pobiju. Neki od njih su odbili da to ucine, shvatajuci da su

ovi ljudi prihvatili islam. Vratili su se nazad i obavijestili Poslanika o svemu. Kada ih je saslušao, rekao je:

-O Boze, ja sam neduzan za ono što je Halid ucinio, - dva puta. (103)-Sahih Buhari dio IV, str.l71

Poslije je poslao Aliju ibn Abi Taliba s novcem u pleme Dzudejmah da plati nadoknadu za Halidovo nedjelo i svu štetu u imovini, Cak i za jednog psa. Kada se Alija vratio, Poslanik se okrenuo ka Kibli (Ka´abi), podigao ruke prema nebu i rekao: "O Boze, neduzan sam Ti za ono što je Halid ucinio", tri puta. (104) -Sirat Ibn Hišam, dio IV, str.53; Tabakat Ibn Sa´d. Usd el-Ghabah, dio III, str.102

Mozemo li sada upitati gdje je ta takozvana pravednost ashaba? Ako je Halid ibn Valid smatran za jednog od naših najvecih vojskovodja, cuven pod imenom "Allahova Sablja", da li to znaci da je Allah povlacio Svoju sablju da ubije nevine muslimane i povrijedi ljudsko dostojanstvo? Ovdje se susrecemo sa nelogicnošcu: Allah nam zabranjuje ubijanje i cinjenje zlih djela, dok je Halid povlacio sablju cineci zlo, ubijajuci neduzne muslimane i prisvajajuci njihova imanja i zene.

Zar ne nalazimo teške lazi i prevare!? Tvoja je hvala i Tebi sam zahvalan, Boze moj...Nisi stvorio Nebesa i Zemlju i ono što je medju njima da bi se nepravda cinila. To hoce da pomislimo oni koji na Te hule. Teško li onima koji Tebe vrijedjaju, Dzehennem je njihovo odredište. Kako je Abu Bekr, koji je bio halifa muslimana, mogao cuti sve te zlocine i ne reci (uraditi) ništa o njima?? Cak šta više, naredio je Omeru da prestane napadati Halida i naljutio se na Abu Kutada koji je podigao glas protiv Halidovog nedjela. Da li je to davao pravo Halidu da cini po svojoj procjeni, ali je ovaj pogriješio? Koje izgovore mogu imati svi ti kriminalci koji tvrde da mogu raditi po svojoj procjeni, pa ponekad i pogriješiti, uništavajuci nevine zivote i kaljajuci necije casti? Znaci, po Abu Bekrovoj procjeni Halid, za koga Omer kaze da je "Allahov neprijatelj", nije bio kriv! Omer je mislio da je Halid trebao biti ubijen, jer je ubio nevinog muslimana, ili je trebao biti kamenovan zbog toga što je silovao Malikovu udovicu. Ništa se od ovoga nije desilo Halidu, jer Omer nije mogao uciniti ništa pošto je Halid imao podršku Abu Bekra, koji je znao citavu istinu o njemu.

Istoricari su zabiljezili da je poslije ovog podlog djela Halid bio poslan na pohod u Jemen odakle se vratio s pobjedom, ali i s mladom zenom. Nju je prigrabio na isti nacin kao i Lejlu, Malikovu zenu, s kojom je opet spavao prve noci nakon što joj je ubio muza, prije nego se osušila krv neduznih muslimana i krv sljedbenika Musejlame. Kasnije ga je Abu Bekr zbog toga više kritikovao nego u slucaju sa Lejlom. (105)-Hajkal u svojoj Knjizi "El-Siddik Abu Bekr, str.l51

Istoricari prenose Abu Bekrovo pismo Halidu u kojem mu kaze: "O Sine svoje majke! Tako mi zivota, ti ne ciniš ništa drugo nego mijenjaš zene, dok se u tvome dvorištu još nije osušila krv hiljadu i dvjesto muslimana. (106) Kada je Halid procitao pismo, prokomentarisao ga je ovim rijedima: "Ovo mora da je djelo El-A´sara", misleci na Omera ibn Hataba. (106)-Tarikh Tabari, dio III, str. 254; Tarikh Khamis, dio III, str.343

Ovo su bili jaki razlozi zbog kojih sam napustio ovu vrstu ashaba i njihovih sljedbenika koji ih i danas podrzavaju i srcano brane, proizvodeci razne dokaze da bi opravdali Abu Bekra, Omera,

Osmana, Halida ibn Valida, Muaviju, Amr ibn el-Asa i drugih.

Allahu! Ja se ogradjujem od rijeci i djela onih koji su se suprotstavili Tvojim naredjenjima, prekršili Tvoja ogranicenja i zloupotrijebili tvoja ovlaštenja. Ogradjujem se i od onih koji su ih podrzavali i slijedili uprkos znanja koje su imali o njihovim djelima. Oprosti mi za moju naklonjenost koju sam prema njima imao, jer nisam znao, a kako Tvoj Poslanik kaze: "Onaj ko nije znao ce biti odgovoran za svoje neznanje".

Allahu! Naše vodje su nas zavele, sakrile istinu od nas i iskrivile slike onih ashaba koji su otpali od vjere, tako da smo ih mi smatrali najboljim ljudima poslije Poslanika. Nema sumnje da su naši preci bili zavedeni spletkama Umajjada i kasnije Abbasida.

Allahu! Oprosti njima, a i nama, jer Ti najbolje znaš šta je u našim srcima. Oni su voljeli i poštovali te ashabe zato što su mislili da su oni bili istinski prijatelji Tvog Poslanika, Tvoji blagoslovi i mir neka su njemu i onima koji ga vole. Ti znaš da nam je on drag kao i njegova cestita porodica. Od njih su Imami od kojih Si drzao daleko svaku necistocu i grijeh, a na njihovom celu, lider muslimana, vodja vjernika, Imam svih bogobojaznih, naš hazreti Alija ibn Abi Talib.

Allahu! Ucini me jednim od njihovih sljedbenika koji su se zauzeli za njihovu stvar i koji idu njihovim stopama. Pomozi mi da se ukrcam na njihovu ladju i uhvatim za njihovo neraskidivo uze. Uvedi me kroz njihova vrata i pomozi mi da im budem odan, da slijedim njihove rijeci i djela i usvojim njihove vrline. Allahu! Udruzi me s njima, jer "Dana sudnjeg, covjek ce biti zajedno sa onima koje voli".

Hadis o ladji

Allahov Poslanik s.a.v. je rekao: "Pazite! Moj Ahlulbejt (porodica) je kao Nuhova ladja, ko god se ukrca - spasice se, a ko god izostane - utopice se.(107) On je takodjer rekao: Moj Ahlulbejt su kao "Vrata pokajanja" sinova Israila - ko god prodje kroz njih bice mu oprošteno (108)

(107)-El-Mustrak od Hakima dioIII str 151; Janabi´ el-Muveddeh, str.30i 370; El-Sava´ik el- Muhrika od Ibn Hadzara, str.l84 i 234
(108)-Tarikh el-Hulefa od Sujutija i El-Dzami el-Saghir od istog autora; Isaaf el-Raghibin od Hajsamija, dio IX, str.l68;

Ibn Hadzar je naveo ove hadise u svojoj knjizi "El- Sava´ik el-Mahrika" i dao sljedece objašnjenje:

"Poredjenjem Ahlulbejta sa ladjom je, u stvari, slikovito receno da ce svako onaj, ko ih voli, poštuje, pokazuje zahvalnost i slijedi njihovo ucenje, biti spašen od utapanja u moru neznanja i zablude. U drugu ruku, svako onaj, ko odluci da im se ne pridruzi i ne uvidi njihove vrijednosti, potonut ce u dubine nezahvalnosti i biti uništen u burama tiranije i tlacenja. Upotrebom izraza "Vrata Pokajanja" (Ulaza u Jerusalem), koja je Allah podario Israilovom narodu kao dokaz Svoje milosti, zeli se reci da clanovi Ahlulbejta predstavljaju dokaz Allahove milosti i oprosta za Muhammedov narod".

Pozelio sam upitati Ibn Hadzara da li je on bio jedan od onih koji se ukrcao na ladju, prošao kroz vrata pokajanja i bio vodjen uputom najucenijih, ili je bio jedan od onih koji su govorili ono što sami nisu radili, a radili suprotno onome što su vjerovali. Postoje mnogi koji nisu pošteni prema sebi samima

i koji, kada ih pitam ili s njima diskutujem, kazu: "Mi više poštujemo Ahlulbejt i hazreti Aliju od drugih. Mi volimo hazreti Fatimu, Hasana i Husejna i niko ne osporava njihove vrijednosti".

Jeste, oni govore jezicima ono što im nije u srcima; oni ih vole i poštuju, ali rade po praksi onih koji su ih proganjali i ubijali; ili, u najvecem broju slucaja, ne znaju ni ko su clanovi Ahlulbejta. Kada ih pitaš, kazu da Ahlulbejt sacinjavaju Poslanikove zene koje je Allah procistio i od svake necistoce sacuvao. Kada sam u jednom razgovoru ovo pomenuo, moj sagovornik mi je ovo rekao:

-Sve sunije slijede Ahlulbejt, jer je Allahov Poslanik rekao da pola vjere trebamo uzeti od njegove Humejre (tj. Ajše), a kako smo to i ucinili, znaci da je pola naše vjere uzeto od Ahlulbejta.

Na osnovu ovoga se moze razumjeti njihovo stvarno poštovanje Ahlulbejta. Kada su upitani o dvanaest imama, znaju samo za hazreti Aliju, Hasana i Husejna, dok neki od njih cak ne priznaju Hasana i Husejna za imame. Pored ovoga, oni poštuju Muaviju, sina Sufijanovog, koji je otrovao Hasana i kojeg zovu "piscem objave". Oni, takodjer, poštuju Amr ibn Asa na isti nacin kao i hazreti Aliju.

Ovo nije ništa drugo nego konfuzija u kojoj se zeli prekriti istina lazima, a svjetlost ogrnuti mrakom. Kako moze srce vjernika biti ispunjeno Allahom i šejtanom u isto vrijeme?

Allah kaze u Kur´anu:

"Ne treba da ljudi koji u Allaha i onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovom suprotstavljaju, makar im oni bili ocevi njihovi, ili sinovi njihovi, ili braca njihova ili rodjaci njihovi. Njima je On u srca njihova vjerovanje usadio i svjetlom Svojim ih osnazio, i on ce ih uvesti u dzenetske bašce kroz koje ce rijeke teci, da u njima vjecno ostanu. Allah je njima zadovoljan, a i oni ce Njime biti zadovoljni. Oni su na Allahovoj strani, a oni na Allahovoj strani ce sigurno uspijeti". (Kur´an 58:22)

Allah, Subhanehu ve Te´ala, na drugom mjestu kaze:

O vjernici, ako ste pošli da se na putu Mome borite i da naklonost Moju steknete, s Mojim i svojim neprijateljima ne prijateljujte i ljubav im ne poklanjajte - oni poricu istinu koja vam dolazi..." (Kur´an 60:1)

Hadis: Onaj ko zeli da zivi kao ja...

Allahov Poslanik s.a.v. je rekao: "Ko god zeli da zivi mojim zivotom, umre mojom smrcu i zasluzi dzennetske bašce - treba da prizna Aliju kao svog starješinu i slijedi moj Ahlulbejt poslije mene. Oni su moja porodica i u njima je isto znanje i mudrost kao i u meni. Teško li se mojim sljedbenicima koji zanemare ili poreknu njihove vrline i koji zapostave njihovo srodstvo samnom i moju vezanost za njih. Neka im Allah nikad ne dopusti moj šefa´a zauzimanje za njih" (109)-Mustadrak el-Hakim, dio III, str.l28; El-Dzamia Kabir od Tabaranija; El-Isabah od Ibn Hadzara el Askalanija; Kanz el-Ummal, dio VI, str.l55; El-Mankib od Khavariznija, str.54; Jenabi el-Mavadda, str.l49; Hilijat el-Evlija, dio I, str.86; Tarikh Ibn Asakir, dio II, st.95

Ovaj hadis ne treba nikakvo objašnjenje. Pomocu njega se ne daje muslimanima nikakav drugi izbor i zatvaraju se vrata svim izgovorima. Ako ne budu slijedili hazreti Aliju i priznali Poslanikov Ahlulbejt, nece im biti dopušteno da traze zauzimanje

poslanika Muhammeda s.a.v. na Sudnjem Danu.

Na pocetku svog istrazivanja sam bio sumnjicav prema ovom hadisu i njegovoj pravovjernosti, jer nosi u sebi jasan dokaz protiv onih koji su se suprotstavljali hazreti Aliji i Ahlulbejtu. Bio sam odvec zabrinut sve dok nisam procitao knjigu "El-Isbah" u kojoj Ibn Hadzar el-Askalani daje sljedeci komentar vezan za ovaj hadis:

"...Ovaj hadis sam preuzeo od Jahja ibn Ja´ala el-Muharabi ali on je slab (prenosilac hadisa)".

Tada sam postao siguran da hadis nije korektan i da ga je Jahja ibn Ja´ala el-Muharabi sigurno izmislio, zbog cega ga Ibn Hadzar naziva "slabim" prenosiocem hadisa. Ali, zahvaljujuci Allahu, Dzellešanuhu, pravu istinu sam doznao citajuji knjigu "Ideologijske rasprave o pisanju Ibrahima el-Dzabhana" (110) - Munakašah Aka´dijja fi Makalat Ibrahim el-Dzaban
Ova knjiga mi je pojasnila situaciju i pomocu nje sam otkrio da je, u stvari, Jahja ibn Ja´ala el-Muhrabi bio pouzdan prenosilac hadisa, jer su se dva šejha, Buhari i Muslim, oslanjali na njega. U daljoj istrazi otkrivam da je Buhari uzeo od njega nekoliko hadisa vezanih za hudejbijsku bitku, koje je smjestio u treci dio na stranu 31. Muslim je takodjer prenio od njega nekoliko hadisa, koji se mogu naci u njegovom sahihu, peti dio pod naslovom "Granice" na strani 119. Cak ga i El-Dhalabi, poznat po svojim strogim kriterijama, svrstava medu pouzdane prenosioce. To cine i imami el-Dzurha i el-Ta´dila (kriteriji koji se primijenjuju u nauci o hadisima s ciljem da se odvoje pouzdani od nepouzdanih prenosioca hadisa). Zbog svega toga su Buhari i Muslim prihvatali hadise koje je prenosio Jahja ibn Ja´ala el-Muhrabi, jer su ga smatrali pouzdanim prenosiocem, a njegove hadise tacinim.

Sada, zašto sve to spletkarenje, pretvaranje i zavaravanje o covjeku koji je bio smatran pouzdanim od strane velikih sakupljaca hadisa? Da li, mozda, zbog toga što je govorio istinu o neophodnosti da se slijedi Ahlulbejt, pa ga je Ibn Hadzar svrstao u "slabe" prenosioce? Cini se da Ibn Hadzar nije racunao da ce ono što piše biti u detalje analizirano i otkrivene njegove predrasude i pristrasnost. Alimi posveceni istini i vodjeni svjetlom Poslanika i njegovog Ahlulbejta su bili u stanju otkriti njegove slabosti.

Kasnije sam švatio da su neki od naših alima pokušavali da sakriju istinu vezanu za zivote nekih ashaba i halifa, koje su smatrali svojim vodjama i zaštitnicima. Nalazimo ih kako tumace korektne hadise na svoj nacin, dajuci im izmijenjeno znacenje, ili odbijajuci prihvatati one hadise koji idu protiv njihovih vjerovanja, Cak i ako se nalaze u njihovim vlastitim knjigama sahih (ispravnih i tacnih) hadisa. Ponekad znaju odstraniti pola ili jednu trecinu iz Poslanikovog hadisa ili zamijeniti ga necim drugim! Ili ce izazvati sumnju prema pouzdanim prenosiocima hadisa, jer oni spominju nešto što im se ne dopada. Ako je to vec bilo objavljeno u prvom izdanju neke knjige, gledaju da se takav hadis ili dio hadisa ne nadje u sljedecim izdanjima. Te ispravke nigdje ne spominju, ali i malo inteligentnom citaocu je jasno zbog cega se to radi.

Postao sam svjestan ovih stvari poslije izvršenog detaljnog studiranja i ispitivanja. Za sve ovo što pišem imam neoborive dokaze. Zelim da prestanu pravdati te ashabe koji su se vratili

nazad u nevjerovanje jer ono što pišu je suprotno onome što se desilo. Zelim da slijede pravi put, cak i ako je tezak, jer bi im onda savjesti bile mirne i ne bi više uznemiravali druge.

Oni tvrde da su neki od pravih ashaba bili nepouzdani u prenošenju Poslanikovih hadisa. To im je posluzilo kao izgovor da bi odstranili sve što su zeljeli, narocito ona Poslanikova kazivanja u kojima je davao zadnje instrukcije prije smrti.

Obojica, i Buhari i Muslim, pišu o cinjenici da je Allahov Poslanik na samrtnoj postelji savjetovao muslimane o tri stvari:

-Odstranite mnogobošce sa Arabijskog poluostrva

-Darivajte sve delegacije na isti nacin kao što sam i ja to cinio,

i ... "Zaboravio sam trecu". - kaze prenosilac ovog hadisa

lll)-Sahih Buhari,dio VII, str 121; Sahih Muslim, dio V, str75

Da li je moguce da su svi prisutni ashabi, koji su culi sve tri poslanikove zelje, zaboravili trecu!? Ne, sigurno da nisu. To je bila politika koja ih je prisilila da zaborave i nikad više to da spomenu. Zaista, ovo je još jedna od tragi-komedija organizovana od strane tih ashaba jer nema sumnje da je prva poslanikova oporuka bila da se hazreti Alija prihvati kao njegov nasljednik, tj. halifa. To je ono što prenosilac ovog hadisa nije smio da pomene.

Uprkos velikim naporima da to bude sakriveno ili odstranjeno, osobi koja se upusti u istragu ce se sigurno otkriti cinjenica da je Poslanik postavio Aliju za nasljednika. Buhari prenosi u dijelu pod naslovom "El Vasaja" (Nasljedstvo ili Preporuka), Muslim, takodjer, prenosi u svom Sahihu da je Poslanik preporucio hazreti Aliju za svog nasljednika u prisustvu Ajše (ll2). Pogledajmo kako Allah pokazuje Svoju svjetlost uprkos nastojanjima tlacitelja da je prekriju!! (112)-Sahih Buhari, dio III. str.68; Sahih Muslim, dio II, str.l4

Ponavljam ovdje ono što sam rekao prije: ako ti ashabi nisu bili pouzdani u prenošenju zadnjih Poslanikovih zelja, onda ne mozemo optuzivati njihove sljedbenike niti one koji su došli poslije njih.

Ako Ajša nije mogla cuti Alijino ime da se spomene, niti mu je ikad zeljela dobro - kao što Ibn Sa´d piše u svojoj knjizi "Tabakat"(113) i Buhari u svome Sahihu u dijelu pod naslovom "Poslanikova bolest i smrt"; i ako se zna da je, kada je cula vijest o Alijinoj smrti, u znak zahvalnosti, ucinila sedzdu - kako od nje mozemo ocekivati da govori u njegovu korist ... Nema snage niti moci osim u Allaha, Najuzvišenijeg, Najveceg.

(113)-Tabakt Ibn Sa´ad, dio II, str. 29

O idztihadu (interpretaciji)

Pomocu istrazivanja sam došao do zakljucka da pocetak nesrece, koja ce zadesiti muslimane, potice od pogrešnog idztihada jasnih Poslanikovih hadisa od strane pojedinih utjecajnih ashaba. Na taj nacin su prekršili Allahova naredjenja i izmijenili Poslanikov sunnet. Poslije njih su islamska ulema i vodje, koji su slijedili njihov primjer, cesto išli suprotno Poslanikovom sunnetu ako se nije slagao sa onim što je jedan od tih ashaba radio poslije njega. Ponekad se išlo toliko daleko da su radili direktno u suprotnosti sa Kur´anom. Dokaz da ne pretjerujem u ovoj tvrdnji je primjer sa "tejemumom" kojeg sam opisao ranije u ovoj knjizi. Uprkos cinjenici da postoji jasan kur´anski ajet vezan za tejjemum, oni su opet uzimali sebi

slobodu da ga protumace na svoj nacin tj. da kazu - "ako nema vode ne treba klanjati". Abdullah ibn Omer je za ovo dao opravdanje koje smo vec naveli ranije.

Jedan od prvih ashaba koji je otvorio vrata ovoj vrsti idztihada je bio drugi halifa, koji je bio slobodan da protumaci kur´anski tekst na svoj nacin i zaustavi isplatu onima cija su srca bila naklonjena islamu, mada je Allah odredio da im pripadne dio zekata.

Primjeri za njegov idztihad Poslanikovog sunneta su brojni. U njima vidimo da je išao toliko daleko da se suprotstavljao Poslaniku cak i za vrijeme njegovog zivota. Dokaz za ovo je slucaj kod hudejbijskog ugovora, kao i kada je odbio dati Poslaniku papir i olovku rekavši da je Kur´an dovoljan za muslimane.

Postoji još jedan dogadjaj u koji je ukljucen i Omer ibn Hatab: To je bilo o "širenju vijesti o Dzennetu", kada je Poslanik poslao Abu Hurejru da obavijesti svakog onoga za kojeg je bio siguran da vjeruje u "La ilaahe illellaah" (nema boga osim Allaha), da ce uci u Dzennet. Abu Hurejra je otišao i širio vijest sve dok nije sreo Omera ibn Hataba. Kada ga je ovaj cuo, naredio mu je da prestane i toliko ga istukao dok ovaj nije pao na zemlju. Abu Hurejra je teškom mukom došao nazad Poslaniku i ispricao mu o svemu. Kada je Poslanik upitao Omera zašto je to ucinio, on je odgovorio pitajuci ga: "Da li ste ga poslali da proširi vijest da ce u Dzennet svako onaj ko vjeruje u La ilaahe illellaah"? Poslanik je odgovorio potvrdno, na šta je Omer rekao: "Niste trebali to ciniti, jer se bojim da ce se ljudi previše oslanjati na "La ilahe illellaah".

Takodjer, imamo njegovog sina, Abdullaha ibn Omera; koji je bio zabrinut da ljudi ne bi prihvatili tejjemum umjesto vode, pa im je rekao da ne klanjaju. Zašto se nisu drzali sunneta onakvog kakav je bio, ne pokušavajudi da ga tumace na svoj nacin?? Ovo se završilo u gubljenju izvornih islamskih pravila, povredi Allahovog autoriteta i podjeli muslimana na razlicite sekte.

Posmatrajuci odnos koji je Omer imao prema Bozijem Poslaniku i njegovom nacinu zivota (sunnetu), mozemo sa sigurnošcu zakljuciti da on nije vjerovao u njegovu nepogrješivost smatrajuci ga za obicnog covjeka, koji je ponekad griješio a ponekad ispravno postupao. Sada razumijemo i ucenje sunijske uleme koji prihvataju Omera kao vodju, a koji tvrde da je Poslanik bio nepogrješiv samo po pitanju kur´anske objave, dok je u ostalim stvarima bio obicno ljudsko stvorenje, nekad u pravu a nekad ne.

Neki zavedeni ljudi tvrde da je Allahov Poslanik dozvoljavao šejtanu pristup u svoju kucu. Jednom, kazu, da je Poslanik lezao na jastucima okruzen zenama koje su svirale tamburine, a pored njega je, u dobrom raspolozenju, sjedio šejtan. Kada se Omer pojavio šejtan je pobjegao a zene sakrile tamburine ispod jastuka. "U trenutku kada te je vidio da dolaziš, šejtan je pobjegao glavom bez obzira". - Bozji Poslanik mu je rekao.

Zato nije iznenadjujuce da je Omer imao vlastito mišljenje o stvarima islama? Dozvoljavao je sebi da se raspravlja s Poslanikom o politickim pitanjima kao i o onima vezanim za vjeru. Tako se stvorila grupa ashaba oko Omera koji su slijedili svoje mišljenje i primjenjivali svoj idztihad uprkos jasnim Poslanikovim zeljama. Kao dokaz nam moze posluziti njihovo

ponašanje onog tragicnog dana, kada su podrzali Omera ne ispunjavajuci posljednju zelju poslanika Muhammeda s.a.v.

Dalje, mozemo zakljuciti da je to bila ista grupa koja nije prihvatila Poslanikove rijeci sa El-Ghadira u kojima je jasno naznacio ko ce ga naslijediti i koga muslimani treba da slijede poslije njega. Sastanak u sakifi i postavljanje Abu Bekra kao halife je rezultat njihovog idztihada i oslanjanja na vlastito mišljenje. Kada su preuzeli potpunu kontrolu, ucinili su sve da muslimani pocnu "zaboravljati" Poslanikove hadise vezane za halifat i njegovo nasljedivanje. Oni su se suprotstavili Kur´anu, kršili njegove zakone i mijenjali pravila. Posljedica toga je bila tragedija sa hazreti Fatimom, koja je došla iza tragedije njenog muza kada je bio lišen svog prava. Onda dolazi tragedija oko placanja zekata kada su pobijeni oni koji su odbili da plate, što je bilo potpuno suprotno Poslanikovoj praksi. Zatim slijedi Omerov dolazak na vlast što je opet bila samovoljnost Abu Bekra, a što je bilo potpuno suprotno sistemu šure (medjusobnog dogovaranja), pomocu kojeg je on postao halifa i pomocu kojeg je vladao. Kada je Omer postao halifa ucinio je stvari još gorim: poceo je zabranjivati stvari koje su bile dopuštene za vrijeme Poslanika (ll4), a dopuštati stvari koje su bile zabranjene.(115)

(114)-Kao u slucaju kada je zabranio "Mutatul Hadz" i "Mutatul Nisa"; Sahih Muslim, odjeljak o hadzu; Sahih Buhari, odjeljak o hadzu, dio o "El-Tamaau" (115)-Kao u slucaju kada je dopustio "tri razvoda u jednom sjedenju"; Sahih Muslim, dio o razvodu iz tri puta; Sunan Abi Davud, dio I, str.344

Poslije njih je na vlast došao Osman, koji je poduzeo još dalje korake u tumacenju islama prema vlastitom mišljenju. Njegove promjene su pocele da uticu na politicki i vjerski zivot, dovodeci do pobune koja se završila njegovim ubistvom.

Kada je imam Alija bio zaduzen za vodjstvo Zajednice Muslimana, preuzeo je na sebe da povrati Zajednicu u stanje u kojem je bila za vrijeme Poslanikovog zivota. U svom nastojanju da ozivi Poslanikov sunnet i kur´anska pravila i ukine novotarije susretao se sa velikim teškocama i problemima. Rijecima "Ko si ti da ukineš nešto što je Omer uveo! - cesto je bio docekivan

Siguran sam da su mu svi oni koji su bili prisiljeni da se vrate na poslanikov sunnet, bili protivnici i borili se proti njega. Poceo je da iskorjenjuje sve inovacije i promjene u vjeri, koje su bile uzele maha u zadnjih dvadeset i pet godina, a na koje su ljudi bili vec navikli. Narocito oni koji su se koristili privilegijama, prisvajajuci i trošeci ono što pripada Allahu i muslimanima.

Uvijek cemo naci da umišljeni pojedici podrzavaju ovakvo tumacenje islama, jer im to omogucava da se okoriste, dok im istiniti Poslanikovi hadisi predstavljaju prepreke na putu ka dostizanju vlastitih prohtijeva.

Da li nešto znaci ako ovakav idztihad ima podršku medu ljudima, jer ga je lahko primijeniti i ne obavezuje nikoga?

Zato što Poslanikov sunnet zahtijeva pozrtvovanje i sprjecava samovolju, politicari to danas zovu teokratijom, što znaci uspostavljanje Allahovog zakona. Ovakav idztihad, koji uzima u obzir mišljenja i volju vecine, ali kojim se gubi osjecaj odgovornosti, naziva se demokratija, što znaci vladavina naroda. Ljudi, koji su se poslije Poslanikove smrti sastali u sakifi, odlucili su da ukinu teokratsku vladavinu koju je uveo

poslanik Muhammed s.a.v. zasnovanu na Kur´anskoj objavi i zamijene je demokratskom vladavinom zasnovanom na volji vecine. U svakom slucaju, ti ashabi u tadašnje vrijeme nisu poznavali rijec "demokratija", nego su imali arapsku rijec "šura" (116)

Oni, koji ni danas ne prihvataju Poslanikove hadise o postavljanju hazreti Alije za halifu, velike su pristalice "demokratije" i tvrde da je islam bio prvi koji je usvojio taj sistem. Oni se danas zalazu za reformu tj. modernizaciju islamskih normi i pravila da bi bili prihvaceni od Zapada. Zbog toga su dobro docekani kod zapadnih vlada i poznati kao "napredni i tolerantni" muslimani.

Šije, koji su na strani teokratije ili vladavine po Allahovim zakonima, odbijaju svaki pokušaj idztihada (interpretacije) po pitanju jasnih Poslanikovih hadisa i razlikuju izmedju slijedjenja Allahovih zakona i vladavine pomocu šura sistema. Ono što se ne moze naci u hadisima, tj. ono o cemu Poslanik nije govorio i što se pojavilo kasnije, pokušava se riješiti pomocu idztihada.

Vidimo da je Allah S.V.T odabrao Svog vijesnika Muhammeda, ali mu je ipak rekao: "Zato im praštaj i moli se da im bude oprošteno i dogovaraj se s njima..."(Kur´an III:159)

Ali, što se tice izbora vodja medju muslimanima, Allah kaze: "Gaspodar tvoj stvara šta hoce, i On odabira koga hoce. Oni nemaju pravo da biraju..."(Kur´an XXVIII:68)

Kada Šije tvrde da je halifat morao pripasti hazreti Aliji, oni se, u stvari, drze jasnih dokaza koje nalazimo u Poslanikovim rijecima i u kur´anskom tekstu. Kada izlazu kritici neke od Poslanikovih ashaba, to je zbog toga što su oni otišli protiv Poslanikovih naredjenja i zanemarili Kur´an. Kao rezultat toga prestalo se vladati po Allahovim zakonima i Poslanikovom sunnetu cime je Zajednici Muslimana nanešena rana koja ni do danas nije zarasla.

Zbog toga vlade zapadnih zemalja ne podnose šije. Za njih su oni vjerski fanatici i nazadni, jer zele da zive po Kur´anu, ciji zakoni kazu da se lopovu odsjece ruka, preljubnik bude kamenovan i koji podsticu na borbu na Allahovom putu.

Kroz svoje istrazivanje cinilo mi se da sam švatio zašto su neki sunijski alimi zatvorili vrata idztihada u drugom vijeku poslije Hidzre. Mozda, jer su bili uvidjeli gdje je ovakav idztihad doveo Zajednicu Muslimana, tj, u razne nesrece i krvave civilne ratove; i kako je promijenio muslimane, za koje je Allah rekao "Vi ste najbolji narod od svih naroda", u društvo sa mnogo frakcija u kome je vladala anarhija i koje je na kraju napustilo pravi islam i vratilo se u dzahilijet (pred islamsko doba).

Idztihad se nastavio sa šijama, koji su uvijek prvo slijedili dobro ocuvane i jasne hadise i pri tome su im pomagali dvanaest imama iz Poslanikove porodice. Oni su naslijedili djedovo znanje i tvrdili da nema problema kojeg Allah nije riješio i Njegov Poslanik ga razjasnio:

Sada, takodjer, razumijemo da su ashabi bili razlog što su sunijski alimi, u nedostatku pisanih dokumenata, pribjegli vlastitim zakljuccima, kijasu (analogija), Istišabu (asocijacija) i mnogim drugim mjerama. Ti ashabi su vlastitim razmišljanjem došli na odluku da sprijece zapisivanje Poslanikovih hadisa odmah poslije njegove smrti.

Sada znamo da su se šije prihvatile imama Alije, koji je

bio "Ulaz u Grad Znanja" i koji im je govorio: "Pitajte me o bilo cemu jer Boziji Poslanik mi je pokazao hiljadu vrata znanja, od kojih svaka otvara hiljadu drugih. (117) Niko od šija nije podrzao Muaviju ibn Sufijana koji je znao sasvim malo o Poslanikovom sunnetu. (117)-Tarikh Damašk od Ibn Asakira, dio II, str.484; Maktal el-Husejn od Khavarizmija, dio I, str.38; El-Gadir od Eminija, dio III, str.l20

Ali, poslije smrti hazreti Alije, Muavija je postao "Vodja vjernika", koji je u islam ukljucio vlastito mišljenje i licne procjene i time nanio toliku štetu kao niko prije njega. Sunijski alimi ga nazivaju "piscem objave" i za njih je on bio jedan od vodecih islamskih licnosti.

Kako ga mogu cijeniti kada je on bio taj koji je otrovao hazreti Hasana, Poslanikovog unuka, kojeg je on zvao liderom mladosti u Dzennetu? Mozda ce reci: "To je bila njegova procjena u kojoj je pogriješio"!!??

Kako ga mogu cijeniti kada se docepao vlasti silom, preokrenuo "šura" sistem u nasljedni i postavio svog sina Jezida da ga naslijedi?

Kako ga mogu cijeniti kada je prisiljavao muslimane da psuju hazreti Aliju, Ahlulbejt i Poslanikove potomke, u svakoj dzamiji, tako da je to postala tradicije za punih šezdeset godina

Kako ga mogu zvati "Piscem Objave" kada je objava dolazila Poslaniku u toku dvadeset tri godine od kojih je, prvih jedanaest, Muavija bio idolopoklonik; i kada je prešao na islam, nije zivio u Medini (ne postoje istorijski podaci o tome), dok Boziji poslanik nije zivio u Mekki od njenog pada. Kako je onda Muavija uspio da zapisuje objavu?

Pazimo se! Nema snage niti moci osim u Allaha, Uzvišenog, Velikog. Opet se ono pitanje vraca nazad: Koje bio u pravu, a ko ne? Da li hazreti Alija i njegovi sljedbenici ili Muavija i njegove pristalice?

Allahov Poslanik s.a.v. je sve objasnio i za sve nam dao uputstva, samo što su neki, koji tvrde da slijede njegov sunnet, stvar zakomplikovali. Kroz proucavanje postalo mi je ocigledno da su oni koji pokušavaju da odbrane Muaviju, u stvari, njegovi sljedbenici i sljedbenici Umajjada, mada tvrde da su sljedbenici poslanika Muhammeda i njegovog sunneta. Prepoznat cemo ih po tome što mrze sljedbenike hazreti Alije, proslavljaju Dan Ašure i brane one ashabe koji su povrijedili Allahovog Poslanika za vrijeme zivota, a i poslije njegove smrti, uvijek ispravljajuci njihova djela i pravdajuci njihove postupke.

Kako neko moze tvrditi da je na strani hazreti Alije i Ahlulbejta, a u isto vrijeme podrzavati njihove neprijatelje i ubice? Kako neko moze poštivati Allaha i Njegovog Poslanika, a u isto vrijeme braniti one koji su izmijenili Allahove zakone i Poslanikov sunnet, tumacili ih na svoj nacin i uvodili vlastita pravila?

Kako su mogli poštovati one koji nisu poštivali poslanika Muhammeda s.a.v. optuzujuci ga da prica besmislice i kritikujuci njegovo vodjstvo?

Kako su mogli slijediti vjerske vodje koje su bile postavljene od strane vladajudih partija Umajjada i Abbasida za njihove politicke igre, a napustiti druge koji su bili nabrojani (ll8) i imenovani (ll9) od strane poslanika Muhammeda s.a.v.? (118)-Sahih Buhari, dio IV, str.l64; Sahih Muslim, str,119

(119)-Jenebi el-Mevedda od Kunduzi Hanafija

Kako su mogli slijediti nekoga ko nije dobro poznavao Bozijeg Poslanika, a napustiti "Vrata u Grad Znanja", hazreti Aliju, koji je bio poslaniku Muhammedu ono što je Harun bio poslaniku Musi?

Sada, da vidimo ko je bio prvi koji je koristio rijec Ahlul Sunna vel Dzema´a (Sljedbenici sunneta i zajedništva); Godinu u kojoj je Muavija došao na vlast su nazvali "Godinom zajedništva". Ovaj naziv je potekao iz dogadjaja kada su se muslimani poslije Osmanove smrti podijelili u dvije grupe: grupu hazreti Alije (šije) i Muavijinu grupu. Kada je hazreti Alija poginuo, Muavija je potpisao ugovor sa imamom Hasanom, pomocu kojeg je postao halifom. On je nastojao da progonom i eliminacijom šija "ujedini" Zajednicu Muslimana, koja je sada bila primorana da prihvati i slijedi njegov sunnet, a ne sunnet Boiijeg Poslanika s.a.v.

Imami i drugi clanovi Ahlulbejta su znali bolje o supnetu svog djeda od bilo koga, jer kako poznata izreka kaze. "Ljudi Mekke najbolje znaju njene staze i puteljke". Na zalost, dvanaest imama, koje je Poslanik pominjao u svojim hadisima, nisu dobili podršku, nego su bili podrzani njihovi neprijatelji. Uprkos prihvatanju hadisa u kojem Poslanik kaze da ce poslije njega biti dvanaest halifa, svi od Kurejša, mi uvijek zastanemo na cetiri. Mozda, jer je to bio Muavija, koji nas je prozvao Ahlul Sunna vel Dzema´a (krace sunije), natjerao da se njegov sunnet poštuje i ucio generacije muslimana da psuju na hazreti Aliju i Ahlulbejt. Ovo je trajalo punih šesdeset godina dok Omer ibn Abdul Aziz, neka Allah bude s njim zadovoljan, nije to ukinuo. Neki istoricari nam kazuju da su Umajjadi, kojima je Omer ibn Abdul Aziz pripadao, spremali njegovo ubistvo.

O moj narode! Podjimo - vodjeni Allahom Uzvišenim i Velikim - da pronadjemo istinu i oslobodimo se slijepih predrasuda. Mi smo ztve abbasidske propagande, mracne istorige i intelektualne praznine kojima smo bili podvrgnuti dugo vremena. Nema sumnje da smo bili zrtve podmuklosti i prepredenosti ljudi kao što su Muavija, Amr ibn el-As, Mughejra ibn Ša bah i drugih. Ispitajmo našu vlastitu istoriju s ciljem da se nadje prava istina i Allah ce nas nagraditi dvostruko. Pokušajmo ujediniti ovu našu Zajednicu koja se poslije Poslanikove smrti podijelila u sedamdeset tri sekte.

Ujedinimo se pod zastavom "La ilaahe illellah. Muhammedurresulullah" i slijedimo clanove Poslanikovog Ahlulbejta koje nam je naredio da slijedimo, rekavši: "Ne idite ispred njih, jer cete se upropastiti; ne zaostajte iza njih, jer cete se i tada upropastiti; ne pokušavajte da ih ucite, jer oni znaju više od vas". (120)-El-Durr el-Meethur od Sujutija, dio II; str.60; Usd el-Ghabah, dio III, str.l37; El- Sava´ik E1-Muhrika od Ibn Hadzara, str.148, 226; Janabi el-Mevedda, str.41,137; Kanz el-Ummal, dio I, str,l68; Madzma el-Zavejd, dioIX, str.163

Ako ucinimo tako, oslobodicemo se Allahovog nezadovoljstva i ove nesrece danas; On ce izmijeniti naša strahovanja u mir i spokojstvo. Ucinice da Njegov zakon zavlada Zemljom, kada ce se pokazati Njegov prijatelj, imam Mehdi - mir neka je njemu - kojeg je najavio poslanik Muhammed s.a.v. a pomocu kojeg ce Allah ispuniti Zemlju mirom i pravdom poslije tlacenja i nepravde kojima je bila ispunjena.

Poziv Prijateljima

Ova promjena je za mene oznacila novi pocetak. U sebi sam primijetio spokojnu tišinu i radost usljed prave vjere koju sam otkrio, a za koju sam bio siguran da je pravi islam. Bio sam uzbudjen i ponosan zato što mi je Allah podario uputstvo i pokazao mi pravi put. Nisam mogao kriti i ne govoriti o onome šta se dešavalo u meni. Rekao sam: Moram reci istinu i drugima. "Govori o blagodatima svog Gospodara"- a ovo što mi se desilo je najveca blagodat koja se moze nekome desiti u ovom zivotu i u onom poslije; i još stoji. "onaj ko šuti o stvarima istine je prokleti šejtan" i "poslije istine nema ništa osim zablude".

Ono što me je uvjerilo da moram prenijeti istinu i drugima je neobaviještenost i nevinost moje sunijske brace koji iskreno vole Bozijeg Poslanika i njegovu porodicu. Trebalo je samo sa ociju ukloniti maglu, koja se nakupila kroz istoriju i onda bi i oni slijedili pravi put - baš kako se i meni desilo.

Allah, Uzvišeni, kaze."...Vi ste, takodjer, bili kao i oni, onda vam je Allah podario milost Svoju". (Kur´an, IV:94)

Pozvao sam cetiri kolege koji su predavali zajedno samnom. Dvojica od njih su predavala vjersko obrazovanje, treci arapski jezik a cetvrti islamsku filozofiju. Dolazili su iz Tunisa, Dzammala i Susaha. Pozvao sam ih da zajedno ispitamo ovaj opasni predmet. Povjerio sam im se da mi nisu bile jasne neke stvari, izrazavajuci svoje sumnje i negodovanje. Prihvatili su poziv i odlucili da dodju mojoj kuci poslije posla. Kada su došli, dao sam im da citaju "El-Muradzaat", rekavši da pisac ove knjige piše o islamu na vrlo zanimljiv nacin. Knjiga je izazvala interes u troici od njih, dok nas je detvrti, koji je predavao arapski, napustio poslije tri-cetiri sastanka, rekavši: "Zapad danas ispituje mjesec, a vi se još uvijek bakcete oko halifata u islamu".

Poslije jedno mjesec dana, završili smo citanje,ove knjige. Sva trojica prijatelja su bila oduševljena, dok sam im ja pomagao dajuci im sve ono što sam sakupio od iskustva i znanja u godinama mog proucavanja. Poceo sam da kušam ukus vodjenja i bio vrlo optimistican u pogledu buducnosti. Cesto sam pozivao i prijatelje iz Gafse koje sam upoznao u dzamiji ili sufi sastancima. Takodjer sam pozivao i neke od studenata kojima sam predavao. Godina prodje i hvala Allahu, naš broj se prilicno povecao. Mi smo bili prijatelji Ahlulbejta, prijatelji njihovih prijatelja, a neprijatelji njihovih neprijatelja. Poceli smo obiljezavati njihove praznike i biti zalosni za vrijeme mjeseca muharema.

Dva od mojih prvih pisama, koja su nosila ove vijesti, bila su poslana sejjidu Khoi-ju i sejjidu Muhammedu Bakiru Sadru za praznik Ghadir, koji smo prvi puta obiljezili u Gafsi. Svako je saznao da sam postao šija i da pozivam muslimane da slijede Ahlulbejt. To je rezultiralo da se razne optuzbe i glasine pocnu širiti zemljom. Bio sam optuzen da sam izraelski špijun kome je zadatak da unese sumnju u srca vjernika; da govorim protiv ashaba s ciljem da unesem nemir medju muslimane ... itd. U glavnom gradu, Tunisu, pokušao sam se pribliziti dvojici prijatelja, Rašidu Ghannušiju i Abdulfattahu Morou, ali koji su se oštro suprotstavili mojim idejama. U jednom razgovoru u Abdulfettahovoj kuci rekao sam da mi, kao muslimani, moramo ponovo procitati naše knjige i osvrnuti se temeljno na našu istoriju. Za primjer

sam uzeo Sahih Buhari i rekao da se u njemu nalaze stvari koje razumna osoba ne moze prihvatiti. Na ovo su njih dvojica postali jako ljuti rekavši mi:

-Ko ste vi da kritikujete Buharija!?

Dao sam sve od sebe da ih privolim da se prihvate prucavanja, ali su me odbili rijecima:

-Ako ste vi postali šija, to je vaša stvar. Nemojte pokušavati da nas prevedete na šijizam. Mi imamo vaznije stvari tj. da se suprotstavimo ovoj vladi koja ne prihvata islamske zakone.

-Kakva je korist od toga? - rekao sam - ako i dodjete na vlast, kako cete vladati po islamu kada ne poznajete šta je pravi islam?

Tako smo se rastali osjecajuci neprijateljstvo jedni prema drugima. Neki ljudi iz Muslimanskog bratsva su se podigli protiv nas šireci razne glasine. Govorili su da sam vladin agent pomocu kojeg ona zeli da unese pomutnju medju muslimane da ih odvrati od pobune.

Postepeno smo poceli osjecati izolaciju. Posebno su nas izbjegavali mladi clanovi Muslimanskog bratstva i šejhi sufi redova. To je bilo teško vrijeme u kojem smo se osjecali kao stranci u vlastitim kucama i medju vlastitom bracom. Ali, Allah Uzvišeni, je promijenio našu situaciju na bolje: mnogo mladjeg svijeta je dolazilo iz razlicitih gradova da nas vide i razgovaraju.

Davao sam sve od sebe da ih uvjerim tako da su mnogi od njih ugledali svjetlost. Dolazili su iz Tunisa, Kajravana, Suse i Sidi Bu Zejda. Za vrijeme ljetnjeg raspusta a prije posjete Iraku, putovao sam Evropom i sreo prijatelje u Francuskoj i Holandiji. Razgovarao sam s njima o svemu i hvala Allahu, da su i oni razumjeli i prihvatili istinu.

Bio sam uzbudjen kada sam ponovo sreo sejjida Muhammeda Sadra u njegovoj kuci u Nedzafu. Predstavio me je svojim studentima kao sjeme ljubavi prema Ahlulbejtu u Tunisu. Takodjer mi je rekao da je zaplakao kada je prvi puta primio moje pismo u kojem sam ga obavijestio da smo obiljezili Ghadir praznik i o teškocama sa kojima smo se susretali, ukljucujuci razne glasine protiv nas i izolaciju u kojoj smo zivjeli.

Sejjid mi je rekao:

-Neizbjezno cemo prolaziti kroz teška vremena, jer put Ahlulbejta je tezak i strm. Jedan covjek je došao da vidi poslanika Muhammeda s.a.v. i rekao mu:

-O Boziji Poslanice, vi ste mi mnogo dragi.

-Onda ocekuj mnoge teškoce - Poslanik mu je rekao.

-Vaš amidjic, Alija ibn Abi Talib mi je, takodjer, drag - covjek je nastavio.

-Onda se pripremi da imaš mnogo neprijatelja - Poslanik mu je rekao.

-I vaši unuci, Hasan i Husejn, su mi dragi - covjek rece. - Onda ocekuj zivot u bijedi i opasnosti - Poslanik mu odgovori.

Ono što mi placamo na putu pravde je ono što je Abu Abdullah Husejn a.s. platio svojim zivotom i zivotima svojih najmilijih i prijatelja. Ono što je šije uvijek koštalo, a zbog toga i danas mnogo stradaju, kao cijena njihove odanosti Ahlulbejtu. Brate, neizbjezno je da se susrecemo sa teškocama i da se zrtvujemo za pravedan cilj. Ako vam je Allah pomogao da na

pravi put uputite jednog covjeka i time ga spasite, to je vrijedno citavog svijeta i svega onoga u njemu.

Sejjid Sadr me je savjetovao da se ne otudjujemo i da se uvijek trebamo nastojati pribliziti našoj sunijskoj braci, narocito u slucajevima kada se oni zele od nas odvojiti; savjetovao me je da klanjamo s njima i na taj nacin odrzavamo naše odnose; da ih trebamo smatratim neduznim zrtvama iskrivljene istorije i dobro smišljene propagande. Na kraju mi je rekao da su ljudi neprijatelji onoga cega ne znaju.

Sejjid Khoi me je, takodjer, savjetovao na isti nacin, dok nam je sejjid Muhammed Ali Tabatabai el-Hakim uvijek slao pisma puna savjeta koji su uveliko uticali na nas.

Moje posjete Nedzafu i susreti s tamošnjom ulemom su postale ucestalije. Svakog ljetnjeg raspusta odlazio sam tamo da bih zivio u blizini imama Alije i pohadjao casove sejjida Muhammeda Bakira Sadra, od kojih sam imao mnogo koristi. Takodjer sam bio obecao sebi da cu posjetiti kabure i ostalih deset imama. Uz Allahovu pomoc to mi je i pošlo za rukom. Cak sam uspio da posjetim i kabur imama Reze, koji se nalazi u Mašadu, u blizini granice izmedu Irana i Sovjetskog Saveza. Tamo sam sreo neke od istaknutih alima i iz razgovora s njima izvukao mnoge koristi.

Sejjid Khoi, kojeg slijedimo u vjerskim pitanjima, mi je dozvolio da koristim khums i zekat za potrebe naše grupe. Od toga sam uspio da im obezbijedim knjige, stipendije i mnoge druge stvari. Takodjer sam osnovao malu biblioteku u kojoj su se mogle naci korisne knjige od obje grupe, sunija i šija. Nazvao sam je "Ahlulbejt Biblioteka" i na taj nacin, hvala Allahu, ucinio uslugu mnogim studentima.

Petnaest godina poslije, moja radost se bila udvostrucila: sluzbenik gradskog vijeca Gafse se slozio da nazove ulicu u kojoj zivim "Imam Alija ibn Abi Talib a.s.". Ovom prilikom bih mu zelio izraziti svoju zahvalnost za njegov plemeniti postupak. On je covjek koji ulaze veliki trud za dobrobit muslimana i koji prema hazreti Aliji ima veliko poštovanje. Da mu se nekako oduzim, poklonio sam mu knjigu "E1-Muradiaat" od Šerefudina. On i naša grupa se uzajamno poštuju i neka ga Allah dobro nagradi i podari mu sve što zeli.

Neki podmukli ljudi su pokušali da uklone tablu sa natpisom ulice, ali bez uspjeha. Allah je zelio da ostane na istom mjestu tako da su nam pocela stizati pisma iz citavog svijeta, noseci na sebi ime imama Alije ibn Abi Taliba - ime koje je blagoslovilo naš lijepi grad.

Prema savjetima Ahlulbejta a.s. i ucenih ljudi iz Nadzafa, ostali smo u kontaktu s našom bracom sunijama i odrzali odnos s njima u zajednickim namazima. Na taj nacin su ljudi poceli da pitaju o našem namazu, abdestu, vjerovanjima...

Vodjenje istinom

U malom selu u juznom Tunisu jedna stara zena je sjedila medju ostalim zenama slušajuci ih kako razgovaraju o jednom bracnom paru. Cuvši imena muza i zene uzviknula je u znak cudjenja. Kada je bila upitana za razlog rekla je da im je obojem bila doilja. Zene su brzo proširile vijest medju muzevima koji odluciše da ispitaju stvar. I zaista, otac zene o kojoj je bilo rijec potvrdi da joj je ta zena bila doilja, a takodjer i muzev otac potvrdi da je ista zena bila doilja i njegovom sinu.

Dvije porodice su bile pogodjene viješu, te su stale

optuzivati jedna drugu za zlocin koji je bio pocinjen i zbog kojeg su trebali ocekivati Allahovu kaznu. Stvar je bila još gora, jer se vjencanje obavilo deset godina ranije iz kojeg se rodilo troje djece. Cim je zena cula za vijest, pobjegla je u ocevu kucu, odbijajuci da išta jede i pije. Cak je i pokušala da se ubije, jer nije mogla zivjeti sa saznanjem da je bila udata za vlastitog brata s kojim je dobila troje djece.

Kao rezultat prepirki izmedju dvije porodice, više ljudi je bilo povrijedeno. To je trajalo sve dok se jedan stari ugledni covjek nije umiješao i prekinuo uzajmno napadanje. Predlozio im je da potraze ucenog alima koji bi im dao rješnje za njihov problem.

Tako su se ljudi uputili ka velikom gradu da pitaju ucene alime. Ali, svaki put kada bi pronašli jednog, kojem bi objasnili slucaj i pitali ga za savjet, on bi im rekao da je brak nevazeci i da bracni par treba biti rastavljen do kraja zivota, uz oslobadjanje roba ili uz post od dva mjeseca i mnoga druga pravna mišljenja.

Tako dodjoše i u Gafsu. Svaki put kada bi upitali nekoga za mišljenje, dobili bi isti odgovor. To je bilo zato jer je u Maliki sunijskom mezhebu zabranjen brak izmedu covjeka i zene koji su bili hranjeni cak i sa jednom kapi mlijeka iste zene. Ovo je po slijedjenju imama Malika, koji je primijenio logiku alkohola na mlijeko doilje rekavši: "Ako je velika kolicina necega što te moze opiti zabranjena, onda je i mala kolicina iste tvari, takodjer, zabranjena". Zbog toga nije ni dopušten brak izmedju covjeka i zene koji su bili dojeni mlijekom iste zene, pa makar to bila i jedna kap.

Jedan od ljudi koji je bio prisutan u povjerenju im je rekao da dodju do mene rijecima:

-Pitajte Tidzanija po tom pitanju, jer on poznaje sve mezhebe. Više puta sam ga slušao kako se raspravlja s ovim alimima i kako ih ostavlja bez rijeci svojim logicnim razmišljanjem.

Ovo mi je prenio covjek one zene kada sam ga primio i uveo u svoju biblioteku. Tu mi je ispricao citav slucaj u detalje. Na kraju mi je rekao:

-Efendija, moja zena zeli da se ubije, a o djeci nam se niko ne brine dok mi ne znamo kako da riješimo ovaj problem. Neki ljudi su nas uputili vama rekavši da bi vi mogli pronaci rješenje.

Iznio sam mu kahvu i malo razmislio o slucaju. Upitao sam ga koliko puta ga je ta zena dojila. Rekao je:

-Ne znam, ali moja zena je bila dojena samo dva-tri puta. Njen otac kaze da ju je nosio toj zeni dva ili tri puta.

-Onda je vaš brak u redu - rekao sam - ne vidim tu nikakvih problema, jer brak je legalan i potpuno ispravan.

U tom trenutku covjek je poletio na mene ljubeci mi ruke i govoreci:

-Neka vas Allah nagradi za ove dobre vijesti. Vi ste vratili mir u moj zivot.

Prije nego je završio s kahvom, ili me upitao odakle znam za ono što sam mu rekao, odlucio je da me napusti i ode kuci da obraduje zenu, djecu i ostalu familiju.

Ali, sljededeg dana se vratio sa još sedam ljudi koje mi je predstavio:

-Ovo je moj otac, ovo je moj punac, treci je straješina našeg sela, cetvrti je hodza naše dzamije, peti je vjerski savjetnik, šesti je predsjednik dzemata i sedmi je direktor seoske škole. Svi su došli da ispitaju moj slucaj i saznaju razloge i dokaze na osnovu kojih ste zakljucili da je brak ispravan.

Cijelu grupu sam uveo u biblioteku, toplo ih docekao i ponudio kahvom. Po njihovom raspolozenju sam ocekivao dugi razgovor.

-Došli smo da nam objasnite kako ste mogli proglasiti zakonitim brak izmedu muza i zene koji su bili dojeni istom zenom. Takav brak je Allah zabranio u Kur´anu, a i Njegov Poslanik je rekao da je zabranjen brak izmedju covjeka i zene koji su bili dojeni istom zenom, kao što je zabranjen i brak izmedju rodjenih brace i sestara.

-Prijatelji - poceo sam - vas je osmorica, a ja sam. Kada bih govorio odjednom s vama svima, ne bih bio u stanju da vam objasnim i razgovor bi mozda izgubio svoj smisao. Predlazem vam da izaberete jednog od vas da raspravi stvar samnom, a vi ostali presudite.

Ideja im se dopala tako da su odlucili da izaberu vjerskog savjetnika smatrajuci ga najucevnijim i najsposobnijim. Covjek je poceo diskusiju pitajuci me kako sam mogao nešto dopustiti što je bilo zabranjeno od Allaha, Njegovog Poslanika i svih imama.

-Boze me sacuvaj da sam tako nešto uradio - rekao sam - Znam da je Allah zabranio takav brak u kur´anskim ajetima, ali i da nije išao u detalje prepustivši Poslaniku da objasni u kojim slucejevima i koje kolicine (mlijeka).

-Imam Malik zabranjuje takav brak i kada se radi samo o jednoj kapi mlijeka - rekao je.

-Znam to, ali imam Malik nema autoritet nad svim muslimanima. Da li vi cijenite mišljenja i drugih imama? - pitao sam.

-Neka je Allah njima zadovoljan, svi su slijedli stope poslanika Muhammeda s.a.v. - odgovorili su mi.

-Kakvo je onda vaše opravdanje pred Allahom što slijedite imama Malika koji je radio u suprotnosti sa Poslanikovim sunnetom?

Pogledao me je iznenadjeno i rekao:

-Subhanallah! Ne vjerujem da je imam Malik mogao uraditi nešto suprotno sunnetu.

I drugi su izgledali još više zbunjeno i iznenadjeno. Moja kritika imama Malika je bila nešto što nikad nisu culi prije. Nastavio sam rijecima:

-Da li je imam Malik bio jedan od ashaba? Da li je bio u drugoj generacije poslije ashaba? - pitao sam.

-Nije, nego je došao poslije njih. - rekao mi je.

-Ko je bio blizi Poslaniku: on ili Alija bin Abi Talib? - pitao sam.

-Imam Alija ibn Abi Talib je bio jedan od hulefaulrašidun (pravednih halifa). - bio je njegov odgovor.

-Hazreti Alije je bio "Ulaz u grad Znanja", - neko od njih je dodao.

-Zašto ste onda napustili "Ulaz u Grad Znanja" i slijedite nekoga ko nije bio medju ashabima niti u generaciji poslije njih? On je došao poslije civilnih ratova i poslije pada Medine u ruke

Jezidovih placenika, koji su pobili najbolje ashabe i oskrnavili ljudske casti, mijenjajuci Poslanikov sunnet i pretvarajuci islam u privatnu imovinu u koju su unosili licna pravila. Kako neko moze vjerovati tim imamima kojima su bili zadovoljni tadašnjim vladarima, jer su svoja ucenja uskladili sa njihovom politikom?

-Mi smo culi da ste šija i da smatrate hazreti Aliju bogom. - jedan od njih poce, ali u istom trenutku onaj do njega ga prekori rijecima:

-Bolje ti je da šutiš: Zar te nije sramota tako govoriti ucenom covjeku? Poznajem mnoge alime, ali ni jedan nema ovoliku biblioteku kao ovaj. Njegovi razlozi se cine ispravnim i njegove rijeci imaju smisla.

-Jeste, u pravu ste da sam šija. Mi ne smatramo imama Aliju bogom. Umjesto da slijedimo imama Malika mi slijedimo imama Aliju, jer je on Ulaz u Grad Znanja, kako i vi to priznate. - rekao sam.

Vjerski savjetnik me je upitao:

-Da li imam Alija dozvoljava brak izmedju zene i covjeka koji su bili dojeni istom zenom?

-Ne, on to zabranjuje ako su bebe dojene od iste doilje petnaest i više puta uzastopno, to jest toliko da se od tog mlijeka stvore meso i kosti. - odgovorio sam.

Zenin otac se oduševio i radosnog lica rekao:

-Elhamdulillah! Moja cerka je bila dojena samo dva ili tri puta od te zene. Imam Alijine rijeci oznacavaju kraj našoj nevolji. One su prava Allahova milost nakon što smo izgubili svu nadu.

-Mozete li mi pokazati autenticne izvore u kojima se nalaze te rijeci hazreti Alije? - vjerski savjetnik me upitao.

Dao sam mu knjigu "Minhadi el-Salihin" od sejjida Khoija iz koje je naglas procitao poglavlje o dojenju i pravila vezana za njega.

Ljudi su postali zadovoljni, narocito muz koji se bio, prepao da necu biti u stanju dokazati svoju tvrdnju. Zatrazili su da pozajme ovu knjigu i da je ponesu u selo da bi je koristili za slicne probleme. Dao sam im knjigu poslije cega su otišli puni zahvalnosti i nudeci izvinjenja.

Ali, kada su napustili moju kucu sreli su nekog zlonamjernika koji ih je odveo do nekih ucenih ljudi koji su ih uplašili i upozorili da sam ja "izraelski agent" i da je knjiga "Minhadi el-Salihin" sastavljena od samih lazi; da su ljudi Iraka bogohulnici i hipokriti i da šije dozvoljavaju brak medju bracom i sestrama, pa je bilo i normalno da su dozvolili da se brak s njegovom "sestrom" moze nastaviti. Na kraju su nagovorili covjeka da se predomisli i da ode na sud u Gafsi i zatrazi razvod. Sudija ga je opet poslao u glavni grad Tunis da svoj slucaj predstavi ispred samog republickog muftije. Muz se uputio u glavni grad da bi proveo punih mjesec dana cekajuci da dodje na red kod muftije.

Za vrijeme razgovora, u kojem mu je muz ispricao citav slucaj, muftija ga je upitao o onim ljudima koji su mu rekli da mu je brak bio u redu. Rekao mu je da to niko nije dopustio osim jednog koji se zvao Tidzani Samavi. Muftija je zapisao moje ime i rekao covjeku da se vrati kuci obecavajuci mu da ce napisati pismo sudiji u Gafsi o rješenju njegovog slucaja.

Za kratko vrijeme, pismo od republickog muftije je stiglo i muzev advokat je u njemu procitao da je brak proglašen

nelegalnim. Covjek, koji je sada bio na izmaku snaga, dodje do mene i izvinu mi se za neprijatnosti kojima sam zbog njega bio izlozen.

Zahvalio sam mu se za njegovu paznju, ali sam i izrazio iznenadjenje zbog muftijine presude. Zamolio sam ga da mi donese muftijino pismo da bih ga pokušao objaviti u tuniskoj štampi da time pokazem kako naš republicki muftija ne zna mnogo o cetiri sunni mezheba, niti razumije pravne razlike medju njima vezane za bratstvo po mlijeku. Ali, muz mi je rekao da nije bio u stanju donijeti pismo, jer je ono lezalo kod sudije u Gafsi.

Nekoliko dana kasnije, primio sam poziv od sudije koji je trazio od mene da mu pokazem knjige i ostale dokaze da je dozvoljen brak izmedju covjeka i zene koji su bili dojeni istom zenom. Izabrao sam nekoliko knjiga i pripremio odjeljke u kojima se govori o bratstvu po mlijeku, tako da ih budem u stanju brzo pronaci.

Otišao sam u sudnicu u zakazano vrijeme. Tamo me je docekao jedan sluzbenik i odveo u sudijinu kancelariju. Jako sam se iznenadio kada sam ugledao pokrajinskog sudiju i republickog predstavnika kao i još trojicu drugih sudija. Primijetio sam da su nosili sluzbena odijela i da su bili spremni donijeti presudu. U dnu prostorije je sjedio muz licem okrenutim prema sudijama.

Ušao sam i nazvao selam. Bio sam docekan pogledima punim prezira. Kada sam sjeo glavni sudija me je upitao:

-Da li ste vi Tidzani Samavi?

Kada sam odgovorio potvrdno, sudija je nastavio:

-Da li ste vi taj koji je presudio u slucaju ovog braka proglašavajuci ga legalnim?

-Ne, ja nisam ništa presudio, - rekao sam - nego su imami i ucena islamska ulema presudili da je brak u ovom slucaju zakonit i ispravan.

-Upravo smo vas zbog toga pozvali, - sudija je nastavio - optuzeni ste zbog te tvrdnje. Ako ne uspijete dokazati sve što ste rekli ceka vas zatvor iz kojeg necete tako lahko izaci.

Postade mi jasno da se nalazim u velikoj nevolji. Ne zbog toga što sam iznio svoj sud u ovom slucaju, nego što su neki zlonamjerni ljudi rekli sudijama da sam ja onaj koji stvara probleme: da govori protiv ashaba i da skuplja podršku za Ahlulbejt. Glavni sudija im je rekao da dovedu dva svjedoka protiv mene da bi me mogao strpati iza rešetaka.

Uz to, Muslimansko bratstvo je koristilo ovaj slucaj da proširi glasine da sam legalizovao brak izmedju brata i sestre i da je to ono u što šije vjeruju!

To mi je postalo jasno kada mi je glavni sudija zaprijetio zatvorom. Nije mi preostalo ništa drugo nego da skupim svu habrost i da mu se otvoreno suprotstavim.

-Da li mogu otvoreno i bez straha govoriti? - upitao sam glavnog sudiju.

Kada mi je to bilo obecano rekao sam:

-Kao prvo što bih zelio da kazem je da se nisam ja nametnuo nikome sa svojim mišljenjem, nego da mi je ovaj covjek sam došao zaleci se o svome problemu. Kada je vec došao, moja duznost je bila da kazem ono što sam znao. Kroz razgovor sam saznao da je njegova zena bila dojena samo dva-tri puta od iste zene kao i on, pa sam mu rekao šta u tom slucaju kaze islamski zakon. Nisam tumacio islam po svom nahodjenju niti sam namjeravao

da donesem svoju licnu presudu.
-Da li to sada tvrdite da vi poznajete islam bolje od nas? - sudija me je oštro upitao.
-Boze me sadcuvaj! Nisam mislio tako. Svi znaju da se Maliki mezheb ovdje završava. Da bih pronašao rješenje za ovu teškocu potrazio sam u drugim mezhebima slicne slucajeve i njihova tumacenja. - rekao sam.
-Gdje ste pronašli svoje rješenje? - sudija me je pitao.
-Efendija, mogu li vas nešto pitati prije nego odgovorim na to pitanje? - rekao sam.
Kada sam dobio potvrdan odgovor upitao sam:
-Šta mislite o ostalim islamskim mezhebima?
-Svi su ispravni, jer slijede ucenje Allahovog Poslanika, a razlike medu njima su dokaz Allahove milosti. - sudija mi je odgovorio.
-Ako je tako onda imajte milosti prema ovom jadnom covjeku, koji je vec dva mjeseca odvojen od porodice, jer jedan od islamskih mezheba ima rješenje za njegov problem.
-Pokazite nam vaš dokaz za to i prestanite s takvim ponašanjem. Dozvolili smo vam da se branite, a sad ste postali advokat za drugoga. - sudija me je oštro prekorio.
Iz torbe sam izvadio knjigu "Minhadi el-Salihin" od sejjida Khoi-a i rekao:
-Ovo je iz mezheba Ahlulbejta, gdje se nalazi jasan dokaz.
-Zaboravite na Ahlulbejt! Mi ga ne poznajemo niti u njega vjerujemo. - prekinu me.
Kako sam ocekivao ovakav odgovor, pripremio sam nekoliko sunni knjiga u kojima sam našao podatke o bratstvu po mlijeku. Medju njima su bile: "Sahih Buhari", "Sahih Muslim" "Fatve" od Mahmuda Šaltuta, "Bidajat el-Mudztehid ve Nihajat el-Muktasid" od Ibn Rušda, "Zad el-Masir fi ´Ilm el-Tafsir" od Ibn Dzavzija i druge knjige.
Kada je glavni sudija odbio knjigu od sejjida ´Khoi-a, pitao sam ga o knjigama koje su bile za njih prihvatljive. Kada je spomenuo Buharija i Muslima, otvorio sam jednu knjigu i rekao:
-Izvolite efendija, ovo je Sahih Buhari. Ono što tvrdim je ovdje napisano.
Kada mi je dopustio, procitao sam na glas sljedece:
"Taj i taj nam je rekao da je cuo od Ajše, Ummul Mu´minin, da je Allahov Poslanik s.a.v. zabranjivao brak izmedu covjeka i zene samo ako su bili dojeni istom zenom petnaest ili više puta".
Kada sam završio glavni sudija je zatrazio da mu predam knjigu. Procitavši isti hadis pruzio ju je do republickog predstavnika, koji ju je nakon citanja dalje proslijedio sudijama. Za to vrijeme sam pronašao isti hadis u Sahih Muslimu i pokazao ga sudiji. Onda sam otvorio knjigu Fatve od Šejha Šaltuta sa Azhar islamskog univerziteta. Tu je pisao i o razlikama medju imamima po pitanju bratstva po mlijeku. Neki od imama su zabranjivali brak ako je par bio dojen od iste zene petnaest ili više puta, neki su uzimali granicu sedam puta, a neki cak i pet. Samo je imam Malik zabranio brak ako se tu radi i o samo jednoj kapi mlijeka. Šaltut na kraju dodaje: "Ja bih prihvatio srednje rješenje i usvojio sedam ili više puta".
Nakon što su pregledali dokaze, glavni sudija se okrenuo ka covjeku i rekao:

-Idite i dovedite vašeg punca. Ako i on potvrdi da je vaša supruga bila dojena samo dva-tri puta, onda je mozete vratiti istog dana.

Covjekovo lice je zasijalo od srece. Kada je republicki predstavnik zajedno sa sudijama napušto prostoriju, glavni sudija mi je prišao i rekao:

-Molim vas da mi oprostite, jer sam bio pogrešno obaviješten o vama. Izgleda da postoje mnogi ljudi koji vas ne vole i koji su vam zavidni.

Bilo mi je jako drago što cujem ovo pa sam rekao:

-Efendija, hvala Allahu što mi je pomocu vas pomogao da se oslobodim laznih optuzbi.

-Cuo sam da imate veliku biblioteku. Imate li mozda knjigu "Hajat el-Hajvan el-Kubra" od Damirija? - upitao me je.

Kada sam odgovorio potvrdno zamolio me je da mu je posudim. To je bila knjiga za kojom je tragao zadnje dvije godine.

-Imate li vremena da ponekad dodjete do mene. Mogli bismo razgovarati o razlicitim temama. Nadam se da bih mogao nešto novog od vas nauciti - rekao mi je.

-Boze me sacuvaj! Ja bih bio vaš ucenik, jer ste stariji, a i krasi vas ugledan polozaj. Imam slobodna cetiri dana u sedmici u kojima sam vam na raspolaganju - rekao sam.

Dogovorili smo se da se vidjamo svake subote. Takodjer me je zamolio da mu ostavim Sahih Buharija i Muslima i knjigu "Fatve" od Šaltuta da bi iskopirao neke dijelove koji su mu trebali. Poslije toga me je ispratio do vrata gdje smo se rastali.

Izašao sam radostan zahvaljujuci Allahu za ovu moralnu pobjedu. Ušao sam u sudnicu bojeci se zatvora, da bih na kraju izašao kao dobar sudijin prijatelj od kojeg je on zelio nešto da nauci. Ovo je bio dar kojeg dobiju oni koji su na pravom putu - putu Ahlulbejta. Na njemu nema razocarenja i u njemu je zaštita za one koji ga za sebe odaberu.

Onaj covjek je prepricavao dogadjaj seljanima. Vijest da se zena vratila muzu i da je brak proglašen legalnim, brzo se proširila po okolnim mjestima. Ljudi su poceli govoriti da sam najucevniji covjek u republici, bolji cak i od republickog muftije.

Muz je došao mojoj kuci u velikim kolima i pozvao me s familijom da dodjemo u njegovo selo gdje su ljudi spremali da u moju cast okrenu tri teleta na raznju. Izvinuo sam se, jer nisam mogao da prihvatim ovaj poziv zbog obaveza u Gafsi. Obecao sam im da cu ih posjetiti u neko drugo vrijeme, inšaAllah.

Glavni sudija je, takodjer, pricao o dogadaju svojim kolegama i slucaj postade dobro poznat. Tako je Allah otklonio od mene spletke zlonamjernika. Neki su došli da mi se izvine, a nekima je Allah pomogao da ugledaju svjetlost i prihvate istinu. Ovo je bila Allahova milost. On je daje kome zeli i On je Najmilostiviji.

Na kraju, naše rijeci su: Elhamdulillahi, Rabil´alemin. Sallallahu ´ala Muhammedin ve Aalihi Ttajjibiine Ttahiriin. - Hvala pripada Allahu, Gospodaru svih svjetova. Neka je Allahov salavat na Muhammeda i porodicu njegovu, primjernu i prociscenu.

Izvori

Knjige tefsira:

1. Casni Kur´an·

2. Tefsir od Tabarija
3. Ed-Durr el-Mensur fil-Tefsir bil-Ma´thur od Sujutija
4. Tefsir "El-Mizan" od Tabatabaia
5. El-Tefsir el-Kebir od Fakhre Tazija
6. Tefsir ibn Kethir
7. Zad el-Masir fi Ilmil-Tefsir od Ibn Dzavzija
8. Tefsir el-Qurtubi
9. Šavahid el-Tenzil od Hasakanija
10. El-Havi Iil-Fatavi od Sujutija
11. El-Itqan fi Ulum el-Kur´an

Knjige Hadisa:

1. Sahih Buhari
2. Sahih Muslim
3. Sahih Tirmizi
4. Sahih Ibn Madiah
5. Mustadrak el-Hakim
6. Musnad od imama Ahmeda Hambala
7. Sunan Abu Davuda
8. Kanz el-Ummal
9. Muvetta´ imama Malika
10. Dzami´al-Usul od Ibn Kethira
11. El-Dzemi´al-Saghir i El-Dzemi´al-Kebir od Sujutija
12. Minhadz el-Sunnah od Tamija
13. Madima el-Zava id od Hajathamija
14. Kunuz el-Haqa´iq od Manavija
15. Fath el-Bari fi • arh el-Buhari

Knjige istorije (tarikha):

1. Tarikh el-Umam vel-Muluk od Tabarija
2. Tarikh el-Khulafa od Sujutija
3. Tarikh el-Kamil od Ibn Athira
4. Tarikh el-Dimašq od Ibn Asakira
5. Tarikh el-Masudi (Murudz el-Dhahab)
6. Tarikh el-Ja´qubi
7. Tarikh el-Khulefa od Ibn Qutejbe (Poznata po imenu El Imama vel-Sijasa)
8. Tarikh Abil-Fida´
9. Tarikh Ibn el-Šuhnah
10. Tarikh Baghdad
11. El-Tabaqat el-Kubra od Ibn Sa´da
12. Maghzi el-Vaqidi
13. Šarh Nahdz el-Balagha od Ibn Abi el-Hadida

Knjige sire:

1. Sirat Ibn Hišam
2. El-Sirah el-Hakabija
3. E1-Isti´ab
4. El-Isabah fi Tamjez el- Sahabah
5. Usd el-Ghabah fi Ma´rifet el-Sahaba
6. Hilijet el-Evilija od Abi Nu´ejme
7. El-Ghadir fil-Kitab vel-Sunna od Aminija
8. At-Ta´rif od Ibn Tavusa
9. El-Fitna el-Kubra od Tahe Husejna
10. Muhammedov zivot od muhammeda Husejna Hejkala
11. El-Rijadh el-Nadirah od Tabarija
12. El-Khilafa vel-Mulk od Abul-Aala Mevdudija

Ostale knjige:

l. Is´af er-Raghibin
2. Tahdhib el-Tahdhib
3. Tedhkirat el-Khavass od Ibn Diavzija
4. El-Bidaja vel-Nihaja od Ibn Kethira
5. Sirr el-Alamin od Ghazalija
6. El-Sava´iqal-Muhriqah od Ibn Hadiara el-Hajthamija
7. E1-Manaqib od Khavarazmija
8. Jenabi´ el-Mevedda od Kanduzija
9. En-Nass vel-Idztihad od • erefuddina Musavije
10. El-Muradia´at od • erefuddina Musavije
11. Es-Saqifa od Šejha Muzafera
12. Fadak od sejjida Muhammeda Bakira Sadra
13. Es-Siddik Abu Bekr od Husejna Hejkala
14. Munaqaša ´Aqaidijja fi Maqalat Ibrahim Dzabhan
15. Lisan el-Arab od Ibn Manzura
16. Komentar Nahdzul Balaghe od Muhammeda Abduha
17. Abu Hurejra od Šarafuddina Musavije
18. Es-Sakifa vel-Khilafa od Abdul Fataha Abdul Maksuda
19. Šejh el-Madira od Mahmuda Abu Rejjaha